

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ДОБРИЯТ ЕЗИК

ДОБРИЯТ ЕЗИК

УТРИННИ СЛОВА

ОСМА ГОДИНА
(1938 – 1939 г.)

София 1998

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничеци с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Пашиа Теодорова (1888 □ 1972), Савка Керемидчиева (1901 □ 1945), Елена Андреева (1899 □ 1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

ДОБРИЯТ ЕЗИК

Добрата молитва
В начало бе Словото
Духът Божий

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матей.

Една глава, която е едно резюме, може би от беседа, от речи, които Христос е държал. Тази глава е извлечение – само същественото, само ядрата на нещата. Много работи, може би от преходен, временен характер са изоставени. Започва с “в онова време”. Интересно е било в онова време. Кое е това? И какво е станало в онова време?

Дойдоха учениците при Исуса и казваха: “Кой е най-голям в Царството небесно?” Този въпрос са го задали не тъй, както вие ще го зададете. Вие ще го зададете съвсем другояче. “Кой е най-голям в Царството небесно?” – Разбирали са го много материално – много конкретно разрешение. Вкъщи кой е най-големият син: който най-рано се е раждал или по ръст който е най-големият? – Най-голям по учение – който има повече учение.

“А Исус повика едно дете и го постави посред тях.” (2 ст.) Значи иска да им покаже на тия ученици. Тези ученици искаха големи да станат. Туй желание е у всичките хора. И няма някой човек, който да не иска да стане голям. Това е един Божествен подтик. Понеже Бог съзнава, че е велик, и той го съзнава това. Той е Господ. Ти не можеш да го избегнеш. Но когато някое малко същество излезе от Великото, и в него има същият стремеж, а пък формата му е малка. Когато човек мисли, че е голям, той е в едно заблуждение – той е малък, а се мисли, че е голям.

Запример има певци, които, като пеят една песен хубаво, мислят, че всичките песни могат да ги пеят. А то не е тъй. И не е лесно да пееш една песен. Не е лесно. Но всяка една песен си има едно особено естество. Всяка една песен е един метод, начин за проявяването на живота.

Сега ние специфично се занимаваме със съвременната музика. Но това е една малка област. Самото Битие е започнало с една песен. Бог, когато е почнал да строи в света, е изпял творческата песен – най-хубавата песен. И всички онези, които са почнали да строят, са изпели тази песен и тогава светът е почнал да се строи. Вие сега по човешки схващате. Но не можете да схванете онази велика идея как са пели те. Вие не може да схванете това, а има вече резултати. Като погледнеш целия свят – небето и земята и прочее виждаме, че тази песен е била велика, защото онава, което е било създадено, и то е било велико направено. И нея, като са я пели, създавали са много хубави работи. И ние, като пеем, създаваме много хубави работи. Едно дете, като почне да плаче – пее. И какво става? Майка му го вземе и го набие, за да го възнагради за неговата песен. Майката го вземе, че го нашари хубаво. И ако двама души хубаво си пеят, аз наричам – двама хора си разговарят малко по приятелски и си говорят един на друг. И понеже толкова хубаво си говорят, единият удари две плесници на другия, после и другият му удари две плесници. Тогава стават капелмайстори. И след това има някои музиканти, които, като си предават капелмайсторството, вземат, че на книга напишат туй парче. Нотираат една песен и след това написаното вече вземат и го предават на другите, и те го заучават. Сега вие схващате външната страна. Казвате: “Двама души се били.” Сега аз да ви обясня това. Едно дете вземе, че с чук удари един орех, за да го строши. Ако този орех беше като човек, да чувства това, щеше да каже: “Утрепаха ме, убиха ме!” А като удари този чук ореха и той се счупи, ти се зарадваш в себе си, изхвърлиш несъществените работи и взе-

меш и почнеш да пееш. И от радост почнеш да си махаш устата ту нагоре – ту надолу и казваш: “Много хубав е този орех!” Но хубав е защо? Ако не бяха го чукнали с чукчето, този орех нямаше да се строши. Та като удари някой някого с плесница, да има това предвид – орехът е счупен, да почне да го яде. Тогава казват, че чукът е бил намясто. Но при плесницата, понеже енергията излиза и тази енергия минава от единия в другия, някой път единият си поплаче малко. Та като бият някого, другият се ползва от това. При биенето единият става проводник на енергията. Сега това са новите начини за разбиране.

Запример боли те коремът. Това е същото нещо. Или имаш главоболие. Дойде при мен един и ми казва, че го боли главата. Казва: “Защо ме боли главата?” Казвам му: Не мислиш право. Онзи казва: “Как да не мисля, ще ми се пръсне главата от много мисъл!” Именно това показва, че не мислиш. Сега всички разбират – като го боли главата, че от много мисъл е. От много голяма мисъл никога не заболява главата. То е невъзможно! Това не е вярно! Всякога главата заболява от неправилно чувство. В главата има може би повече топлина. Когато в стомаха се събере повече топлина, главата чувства напрежение. Когато в мозъка има повече топлина, в стомаха има коремоболие. Сега, често, когато някой го заболи главата, тургат му студени компреси. Значи имате желание да отнемете от ненужната топлина. В дадения случай съществува един процес, който ви е неприятен. И сега трябва да се освободите от един процес, който съществува в природата. В дадения случай известни явления, които стават във вас, са ви неприятни. Например главоболието. Главоболието може да дойде у вас от температура, но има главоболие, което става по симпатия. Затуй може да направите една проверка. Вие по някой път за обичта и любовта имате материално схващане. Щом кажат, че двама души се обичат, вие разбирате нещо материално. Или ще се схванете за ръцете, или ще се прегърнете, а това ни най-

малко не е любов, нито обич. Защото, ако двама души ги свържат един за друг с въже, туй обич ли е? Казвам: Всякога, щом разбирате Любовта по този материалистичен начин, трябва да знаете, че този, който е свързан с вас, [...]. Вие разбирате – двама хора, които се водят, или които се прегръщат, че те се обичат. Може да са двама неприятели, които са вързани. Щом прегръщаш някого, ти имаш вече користолюбива цел – нищо повече, макар че не се показва. Да кажем, някой път изстинали ти ръцете. Друг ти хване ръцете и ти казваш: “Колко са топли ръцете ти.” Той взима малко от топлината на другия и казва: “Аз се стоплих.” Да кажем, че някой ти каже: “Колко те обичам!” Защо ви обича? Понеже цели нещо. А тази духовната любов подразбира не тези физически допирания. Защото радостите на живота не идат само по един канал. Ти можеш да се радваш на един предмет като го попишаш и той ти произведе известни впечатления – това е първото чувство. Но приятното чувство може да дойде и чрез езика – като допреш езика си и го вкусиш. Един предмет може да ти стане приятен и чрез бутане на езика. Или в живота някой път един цвят, като го помиришеш, чрез мириса иде приятното. Или приятното може да дойде чрез очите – ти виждаш нещо и ти става приятно. Значи не е само по един канал. Ти казваш: “Много съм радостен.” Но не знаеш по кой начин е дошла радостта. Тази радост е дошла чрез пиране, но тя е временна. Пипнеш някой предмет, много ти е приятен, но пипнеш друг предмет, който е толкова горещ, че ти опари ръцете и добиеш неприятно чувство – стане ти неприятно. И тогава казваш: “Не пипай!” Но ти паднеш в друго заблуждение, понеже си в един свят, дето ти се казва “Не пипай! Не пипай!” Но ако се схване Божествено това “не пипай”, тогава ти трябва да заминеш от земята. Ако никого не трябва да пипаш, никого не трябва да видиш, не трябва да го вкусиш, ти трябва да си заминеш. Пък ако трябва да бъдеш на земята, ти трябва да го пипаш, видиш, вкусиш, слушаеш и

прочие. Това е животът на земята. Но ти трябва да знаеш как да пипаш и кога да пипаш, как да вкусиш и как да гледаш. Един плод ще го вкусиш кога? Когато е узрял, а не когато е зелен. Хлябът ще го вкусиш когато е опечен.

Сега нас ни интересува физическият живот, доколкото ни трябва, за да обясним духовния живот. И духовният живот е до толкова важен, доколкото той изяснява Божествения живот. Реалността на нещата е Божественият живот. И ние един ден ще разберем смисъла на живота, но когато ние разбираме едновременно хората как живеят на земята и в духовния им живот. Но за да живеят хората добре на земята, те трябва да разбират едновременно и физическия, и духовния живот, и Божествения живот трябва да разбират. Физическият живот е условие за духовния живот; духовният живот е условие за Божествения живот, а Божественият живот е животът на Любовта. Щом дойде в него Божественото, ти от само себе си вече жертваш, доброволно правиш тази жертва и ти е приятно. Защото Любовта не може да се прояви в света без самопожертвование. И не само да се пожертваш за едного – за всички трябва да се жертваш. Когато дойде Христос на земята, той само за едного ли се жертва? Един закон определя това отношение. Той се самопожертва, за да оправя отношението на всичките души към Бога, за да оправя отношението на всичките души, които се заблудиха в своя път на земята, да могат да намерят своя път и да си идат вкъщи. Кога ще покажеш свещта на хората? Ти я показваш на тия, които са се заблудили, да видят и да се оправят. Ако на слепи запалиш свещ, какво ще ги ползва твоята свещ? Значи ние подразбираме, че те виждат. Значи като се говори, човек трябва да разбира. Щом не разбира нещата, той има слепота.

Сега до кое място бяхме дошли в Евангелието? “Истина ви казвам: Ако се не обърнете и [не] бъдете като деца, няма да влезете в царството небесно. И тъй, който смири себе си като това дете, той е най-голям в

Царството небесно. И който приеме едно таквози дете в мое име, мене приема.” (3, 4, 5 ст.) Значи ти не можеш да приемеш една малка мисъл, хубава Божествена мисъл. Щом като приемеш най-малкото благо, колкото и да е то микроскопическо, казва Христос: “Който приеме едного от тия малките деца, [мене приема].” Кои деца? Които вярват, които имат съзнание. Тия деца на Любовта, които ги приеме – за тях говори Христос. “А който съблазни едного от тези малките, които вярват в мене, за него по-добре би било да се окачеше на врата му камик воденичен и да потънеше в дълбините на морето.” (6 ст.)

След туй минава Христос в една нова мисъл. Сега туй е временно. Туй е една външна страна от някоя друга беседа, която е говорил. “Горко на света от съблазните!” (7 ст.) Това е за външния живот. Вие може да съблазните като богат човек кого? Да кажем, някой е така опърпан, дрехите му стари и той е бос, а ти си хубаво облечен с някое самурено кюркче. Та не зная, тази дума “самур”, може някой от вас да знае тези самурени кожи*, те са най-хубавите кожи. Имате хубаво палто, после шапката ви е хубава, дрехите са копринени, чепчетата – първокласни, а онзи човек, като ви гледа, той се съблазни в Бога. Казва: “Виж каква несправедливост! Как го е облякъл Господ този човек, а мен ме е оставил като някое сираче – нищо не ми е дал.” И той почне да мисли в сърцето си нещо лошо. Или пък ученият човек в дадения случай може да съблазни невежия. Невежият ще каже: “Виж колко учен го направил Господ, а мен ме е оставил невежа!” И ние, като дойдем, турим всичките свои погрешки на Бога, като че Господ е виновен. Някой път на някого казвам: Пей! Казва: “Не съм разположен.” – А когато е разположен, пак не може да пее. Че ти, като ядеш и като си разположен, можеш ли да пееш? Чудни са хората. Че като ти дам една кокошка, разбирайте “кокошка” в много широк смисъл – като ви дам една паница с хубаво грозде – това е кокошка; като ви дам паница с хубави ябълки, круши, сливи или

портокали и вие ядете – това е кокошка. Можете ли да пеете като ядете? По този начин, по който сега пеете, не

* самурена кожа – боброва кожа
можете. Но като мляскате, то е едно пеене. И ако имате по-хубави чувства – така да слушате, онзи човек, който яде, само като го гледаш, ще видиш, че от него излиза известна музика.

Та казвам: При сегашните условия не знаят хората какво търсят на земята. Запример хората живеят на земята, искат да станат чисти и святи, че да влязат в небето и да живеят там вътре. Е, доколко туй е вярно сега? Идеята е хубава. Човек трябва да бъде чист. Но какво се подразбира под “чистота”? Чистотата подразбира да няма нищо нито в сърцето ти, нито в ума ти, нито в душата, нито в духа ти – нищо, което да те смуцава. Всичко да ти е приятно, че каквото видиш, да видиш най-хубавото и най-доброто. Един чист и свят човек, като види най-големия грешник, да не види недостатъци в него. А пък този святият човек, който се е научил да живее по Бога, той този човек няма да го гледа като грешник, а ще каже: “Този брат много е работил, целия ден е работил, я чакай да му помогна.” Той няма да намери погрешката в него, а ще каже: “Аз много малко съм ходил, а той е работил много, чакай да му поработя и аз.” И ще иде, ще направи една услуга на грешника. Той го счита, че е работил. Когато вие помагате на грешника, то е работа, която вие вършите за Бога. Такива са идеите и разсъжденията на един свят човек. А при сегашното състояние вие ще кажете: “Много се е оцапал този, малко по-далеч да стоя от него, да не би да се оцапам.” Онзи, който се е оцапал, като влезе в малката вода, той ще я опетни. Но ако влезе в голямата вода, тя ще го очисти.

Та казвам: Сега в света има големи съблазни. Питаме вие защо са съблазните в света. Чудното е, че съблазните произтичат от хубавото в света. Кое събла-

знява – грозното или хубавото, приятното? Съблазнява те един хубав плод. Децата често се съблазняват от хубавия плод, даже и възпитаните деца, на които майката е дала известно хубаво възпитание да не бутат чужди ябълки. То, като погледне някоя ябълка, насам-натам, съблазнява го тя и то си казва: “Какво има от това? Искам да се запозная с тях, да си взема.” Съблазнява се. Е, питам сега, кой е онзи от вас, който не се съблазнява? Но има и такива, които се съблазняват от ябълката. Понеже тя се е облякла хубаво и той се съблазнил от нея, иска да ѝ съблече грехите, че да види каква е същността. Той се съблазнява. А щом дойде онзи господар на ябълката, той пък ще се съблазни от друго. Детето може да се съблазни от ябълката, без да знае, а господарят се съблазнява от детето и ще каже: “Много лошо е това дете.”

Питам сега, когато Ева изяде плода, тя се съблазни, без да знае, изяде го и каза: ”Много хубав е!” И не усещаше никак, и занесе на Адам, и той яде от този плод. На Ева се позволяваше да направи погрешка – тя беше дете, а Адам беше баща, майка беше на тези работи. Адам роди Ева. Сега какво ще разберете от това? Вие за раждането нямате вярно понятие. Имате едно понятие, което донякъде съответства. Когато водата излиза от един чучур, ражда ли се? Когато плодът се образува от някой цвят, ражда ли се от туй клонче? Онова, което създава плода, то не е на дървото. Онзи художник, който рисува картината, откъде е? Кой е онзи, който ражда? Художникът. Погледнеш днес една черта, утре – друга и направи се една картина. Казва: “Роди се.” Откъде се роди? От ръката ли се роди тя? Не. Причината е дълбоко, дълбоко вътре. Художникът е, който имаше един образ вътре и ръката стана само един проводник, за да се даде тази идея.

Та сега някой път разисквате върху страданията. Някои от вас страдате. Та всичките хора през всичките векове са страдали. И какво нещо са страданията? Стра-

данията е една недосвършена работа. Всякога, когато една работа не се досвърши, това е страдание. И индивидуално хората страдат, или колективно, или семейно. Когато имат страдания, на това се дължи. Често има случаи, когато и цялото човечество страда. Законът е все същ, когато една работа не е досвършена. Това може да засегне всичките хора.

Та казва сега Христос: “Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногиз човека, чрез когото съблазнител дохожда!” (7 ст.) Та често обяснявам: “И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си.” (8 ст.) Нали вие искате да бъдете правоверни. Ако така схванете тази работа тъй буквално, тогава всяко нещо, което те съблазнява, как ще го отсечеш? Е, у детето има едно желание. Ако детето е умно, ще погледне ябълката и ще се откаже от нея. Ще каже: “Нека друг да яде тази ябълка. Аз днес се отказвам да я ям.” И след като се откаже детето, то ще почувства една малка скръб. Като повърви, детето казва: “Трябваше да си изям тази ябълка, не направих добре, че не я изядох.” Но след туй разсъждение работата ще излезе другояче. То ще каже: “Добре стана, че не изядох тази ябълка.” Има неща в света, които не се ядат. Трябва да ви дам едно изяснение, че не е лошото в яденето. Има неща, които не се ядат, и ако ги изядеш, ще те изядат. Има неща, които, като ги направил, ти роб ще станеш на тях, на туй желание. Аз съм привел дал онзи пример. В реката Нил казват, че има едни малки жабчета във вид на костенурки. Върви си тя свободно и някой голям крокодил я гледа, отвори си уста и я глътне. Казва: “Не трябва да се разхождаш!” И той чака, пак търси друго някое жабче. Но онова жабче, като влезе в стомаха на крокодила, разходи се вътре и почне да човърка, та му гложди стомаха – иска да излезе навънка. А крокодилът погледне, нагоре отиде – надолу слиза, а тя отвътре гложди. И няма да се минат 10, 15, 20 минути –

прегрize му корема, водата нахлуе вътре и тя излезе навън, а крокодилът се обърне нагоре с корема. Значи ти можеш да възприемеш едно желание, но то ще ти прегрize стомаха и водата ще навлезе навътре и ти ще загубиш живота си. Следователно турците имат една поговорка, казват: “Малките жабчета не ги изяждай, да минат.”

Та казвам: Умните светии се занимават с жабчетата. Един светия, като срещне едно такова жабче, поздравя го, даде му път, казва: “Друг да го изяде!” Но той не го приема на гости у себе си. Ще го погледне и каже: “На добър път, ти много добра работа вършиш. На глупавите ще им дадеш добър урок.” Е, хубаво, ако някой от вас глътне такова жабче, какво ще стане? Гледаш тази сестра или брат ходи от къща на къща, разправя си болката. Та аз по някой път имам една кърпичка да хващам тази жаба. Гледам някой глътне такава жаба, а тя горката не е умряла, а седи вътре. Аз казвам: “Сестра, като мине такава една жаба, погледай я, но не я вземай в себе си, защото тя ще ти прегрize корема. Остави тия малки жаби.” Аз ги наричам тия “малките жаби”. Христос казва: “Не противи се злomu.” На туй малкото жабче не искай да знаеш какво е неговото предназначение.

Та казвам: Това е сега мистическото. Ако вие не разбирате този мистически език, другояче ще се спирате. Някой път направите едно малко прегрешение. Вие казвате: “Нима аз съм най-големият грешник?” Тук не е въпрос за грях. Тук не е въпрос за едно прегрешение, но има известни погрешки, които скъпо струват на човека. Запример ти можеш да кажеш една дума и да ти коства цял живот. Че като си в една уредена гържава, допуснете, че вие сте на едно място, дето вие без да знаете, има тия взривни вещества, барут да кажем. И вие си носите една кибритена кутия, ти грасваш една клечка. Да допуснем, че е тъмно и вие граснете, за да си осветите мястото. След като граснете, кибритената клечка не е доизгоряла още и ти я хвърлиш на земята. Че знаете ли какво може да стане?

Какво трябва да направите в дадения случай? Като граснеш клечката, ще я изгасиш и ще я туриш в джоба си. На земята няма да я хвърляш. Вие граснете клечката и хайде на земята, а след това и вие, и клечката ще идете нагоре из пространството. То е неразумността. Всяка една дума, изказана в света, по някой път произвежда цял преврат в нас. Или някой път кажеш една дума и после дни ще ти вземе – цяла експлозия е станала.

Съвършеният човек най-първо трябва да се научи да мисли хубаво. И знаете ли колко са неверни някои мисли. Някои казват: “Аз го чувствам, че това не е така.” Друг път казват: “Аз го чувствам, че това е така.” Някой път има едно чувстване, което е много невярно. Един мой познат ми разправя, казва: “Човек е изложен на голяма опасност. Идва един господин, остави при мене една сума на съхранение. Взех тази сума. Идва друг един приятел при мен. Като се разговаряме, какво съм направил – аз съм турил плика, там дето е сумата. Търся после сумата, няма я. Казвам: “Няма ги парите.” Но понеже излязох от къщи и се върнах, дойде ми наум: “Той задигна тази сума.” А сумата беше госта крупна. Казвам: “Как, той ми е приятел, честен човек, а госта крупна сума, няма я – какво да правя?” Седя и мисля, разсъждавам: “Задигна сумата. Аз не трябваше да излизам от къщи.” И вече таман си казвам да ида да го хвана и да му кажа “Я ги върни тия пари, не става тази работа така” – но спирам се, барам книгите си и намирам този плик под масата. Там съм я турил. А мисля, че приятелят го е задигнал.”

И аз гледам – някой дойде при мене и ми каже: “Той е!” А пък той не е. Че е той – ти си това, това “той”. Кой “той”? Ти си човекът, който направи тази погрешка. Че ти задигна парите. Ти ги открадна, ти си – ти, не онзи външният човек. Пък най-последно – не вземай пари на съхранение. Аз да ви дам един съвет. Като дойде някой при теб, кажи му: “Иди в банката. Аз не съм банка. Моите касиери обичат да пипат – тоест ти забравяш и тогава ще се

изложиш. Пък аз не трябва да взимам пари на съхранение.”

Някой ще ти каже: “Слушай да ти кажа една тайна.” Кой е банката? Светията, той е една банка. И аз разбирам – някой път вие турите вашите [...], намерите един глупав като вас и ще му разправите. И той ще иде, и той ще разправи същата история с качулче. И стават толкова качулчета. И после идеш, ще го съдиш. Казваш: “Нали казах тази работа да не разправяш. Та ти си ме изложил!” Та ти сам си се изложил. Тази работа, след като ти я казах, ти нямаш право да оправяш чуждите работи, ако разбираш Божия закон. И щом като чуеш нещо, ще идеш и ще го разправиш на Господа. Кажу: “Господи, казах ми нещо. Не го зная туй нещо какво е, изпратиха го по телефона, ти да се занимаваш, Господи, с това.” Защото това е Негова работа. А пък ти, да се освободиш, ще го разправиш на този, на онзи, ще го представиш тъй, както не е. Тогава питам, ще го изправиш ли? Едно правило ще ви дам, помнете това всички: Когато обичаш някого, не ходи да разправяш неговите недъзи на другите хора, защото ти няма да го оправяш, а с туй ти осакатяваш себе си, осакатяваш и процеса на твоеото развитие. Затова, когато обичаш някого, не му разправяй погрешките. Този, когото обичаш, той сам ще си поправи погрешката, и то десет пъти по-хубаво, отколкото ти можеш да я поправиш. И ако ти направяш една погрешка и ако имаш един приятел и той да те обича, и той да не те оправя. По-добре ти като отидеш при него, кажи: “Много си добър!” Е, какво подразбирам под “много си добър”? Ама вие ще кажете: “Не може така, има нещо!” Аз съм съгласен с вас, има нещо, дето не може. Не че не може, може. Е, де ще се прояви човешкият характер? Има два начина да се направи едно добро. Гладен е човекът – дай му да яде; не е гладен – не му давай! И в двата случая ти можеш, защото и в двата случая ти ще проявиш твоята воля. Кажу му на този човек: “Аз няма да ти дам, защото не си гладен.” Ама той иска да яде, не му давай на него. Е, как ще разрешите

въпроса “не му давай”? Ама онзи, който е ял на физическото поле, заведи го на някое представление. Ще му кажеш: “Дават една грама, отлична, грандиозна грама в театъра, при най-хубавите артисти, и музика има.” Заведи го ти на театъра и след като излезнете, заведи го тогава на една научна сказка – някой астроном говори за небето. И след като излезнете оттам, уморени от работа, като се върнете, дай му един обяд. Тогава обядът ще бъде намясото.

Та казвам сега, вие питате: “Как трябва да постъпваме?” Вземете онзи закон: Постъпвайте тъй, както желаете и вие да постъпват с вас. Аз, ако бих коригирал един велик художник, аз бих го коригирал по следующия начин. Като му погледна картината, виждам, че има един малък недостатък. Няма да му кажа нищо за този недостатък. И да кажа, няма да бъде лошо, но ще му кажа: “Как ви се струва, вие като художник, харесва ли ви тази картина, хубава ли е за вас?” И той веднага ще усети, че има един малък дефект. Казва: “Но не мога да го схвана още. Виждам, но не мога да се ориентирам.” Сега при него, той не може да се ориентира. Е, хубаво, ще го попитам: “Ще ви бъде ли приятно аз да ви посоча?” И ще каже: “Мен ще ми бъде много приятно.” Аз ще му посоча и той ще каже: “Много ви благодаря!” А вие веднага ще се произнесете, веднага ще кажете: “Вие направихте една погрешка.” Хубаво, казвам, ти как би направил тази работа сега? Отива един и казва тъй, той не казва, че е направил погрешка, а казва: “Ти си умен човек, дойде ми на ум една задача. Как би я разрешил ти? Представи си, казва той, ти си човек женен и имаш 4-5 деца. Децата ти способни, а ти нямаш нито пет пари. А ти трябва пари за обуца, за ядене и прочие. Минаваш по пътя, там има една каса отворена, и пари има вътре. Ти как би постъпил?” Ти казваш: “Ще бръкна и ще взема за децата си.” И онзи казва: “И аз така направих.” – Е, не си направил добре! – Но защо? Ама твоеото добре ли е? “Не си направил добре” значи се предполага,

че тази каса не е била на пътя. Той я представя на пътя, но онази каса, гето той е бръкнал, не е била на пътя, а е била при някого значи.

Та казвам: Когато ние извиняваме нашите погрешки, тургаме касата на пътя, а пък когато обвиняваме някого, тургаме касата вътре въкъщи. Е, добре, представете си тази каса, този един банкерин. И става една промяна. Той взел, че я скрил в земята някъде, а после забравил да я заровил. Не може да я намери, но си търси парите. Ти намираш тази каса и се радваш, че е от Провидението и за тебе е едно благословение. И ни най-малко не търсиш онзи банкерин. И за тази каса казваш: “Да си е отварял ума.” Сега това е обикновеното разглеждане, сегашното. Но представете си, че един човек е толкова богат, че той има преизобилно. Аз да ви представя тази истина в друга форма. Представете си, че вие имате един извор, пълен с вода и имате хиляди шишета, запечатани с вода. Ако имаш един извор, тази вода в шишетата ще ви бъде ли меродавна? Или представете си, че тия пари са само капици*. Или намерите едно шише, пълно със злато, и друго шише, пълно със скъпоценни камъни. Питам: В дадения случай на капиците ли ще се спрете, на златото ли, или на скъпоценните камъни? Ако го няма златото, на капиците ще се спрете, но ще си кажете: “Защо не беше това злато, а тези медните пари?”

Та казвам: Вие се спирате на обикновените работи, на туй, което безпокои хората. Всяко нещо, което безпокои човека, му причинява страдание. Това е на физическото поле. Страданията са резултат на физическия живот. Неизбежни са те, щом си на земята. На физическия свят страдания ще имаш. Щом си в духовния свят, там страдания няма да имаш, но ще имаш недоволство. Страданията по-лесно се изправят, а недоволството по-мъчно се поправя. Щом си недоволен, ти си вече в духовния свят. И в духовния свят [не] страдаш, а страданието [е] на физическото поле.

Та казвам: Ако някой път съществата слизат на физическия свят, то е по единствената причина, понеже на физическия свят нещата се реализират много бързо. Доброто се реализира по-бързо и злото се поправя по-скоро. От невидимия свят, ако едно същество има някоя малка погрешка, ще иде на земята, за да я поправи. Или ако има някаква идея, някаква работа недосвършена, ще слезе да направи туй добро. Всяко същество слиза на земята, за да посади тук семките на доброто, за да има плод в невидимия свят, в Божествения свят. Та тази е причината. Всяко същество трябва

* капица – медна пара

да слезе на земята, за да си поправи погрешките.

Сега вие сте дошли на земята най-първо да посееете доброто, което е във вас, че като идете в другия свят, да имате там резултат – вашето богатство да ви намери. И като си свършите работата, тогава имате право да си починете, да живеете на земята както искате, но непременно трябва да посадиш нещо. Сега някои разбират, че човек трябва да се разкайва. Разкая. Българите казват: “кай-кай-кай”. “Раз-кай” значи изведнъж да направиш нещо. Това е разкаяние. Направиш една погрешка – иди и посади едно житно зърно. Направиш две погрешки – две житни зърна. Така за всяка погрешка посаждайте навсякъде. Вие казвате: “Как може да се поправи една погрешка?” Погрешката седи в това, че ти се разкайваш, понеже си посадил семката по-дълбоко, отколкото трябва. Изрови семката, че я тури на два пръста отдолу. И тури 2–3 пръста пръст отгоре и тогава ще усетиш в себе си една радост. Това е поправянето. Ти си казал на някой приятел нещо – една погрешка. Казал си му: “Съжалявам, че те обичах!” Е, какво разбирате под “съжалявам, че те обичах”? Значи, че не си в състояние пак да го обичаш. Ти заминаваш, върни се и поправи погрешката си. Е, как ще я поправиш? Върни се и кажи му: “Радвам се, че те обичам!” А ако кажеш “съжаля-

вам, че те обичах”, тогава и Господ съжалява, че и Той те обича. Върни се и кажи му: “Радвам се, че те обичам!” Тогава, понеже Бог те обича, и аз те обичам. Тази ще бъде мярката: “Понеже Бог те обича, и аз ще те обичам.” И после псалмопевецът казва: “Господи, не мразя ли онзи, когото ти мразиш?” Как ще изтълкувате това? И “не обичам ли онзи, който ти обичаш”, но и “мразя ли онзи, който ти мразиш”. “Мразя” знаеш ли какво значи? Да мразиш, значи да смразяваш. Защото като мразиш, в духовния свят смразяваш някого. Че тогава болест не го хваща вече. Да мразиш двама души, значи да ги смразиш. Двама души, като се карат, че ти ги смразиш да не се карат. Туй трябва да придобием. Или с други думи казано, приспи ги двамата или ги напои с вино да не се карат. И питам: Кое е по-хубаво: да ги напоиш с вино и да се опият или да ги смразиш? – Да ги смразиш е по-хубаво. – Ама вие не смразявате хората, вие ги карате да се карат – с мраз.

Та казвам: Аз ви извеждам тия неща, за да ги разглеждате научно. Имате една нечиста вода. Вие имате желанието да я изчистите. Трябва да знаете закона за филтриране. Един филтър ви трябва. През десет филтъра ще ви прекарат, че в тази вода да няма никаква нечистотия, тя да си остане в своето естествено състояние. Та сега на земята сме дошли, за да филтрираме живота. Водата, която слиза отгоре в пространството, тя е нечиста, понеже целият сегашен въздух, цялото пространство е пълно с нечистотии, с такива останки от гориво, от възлища, от дърва, та водата се опетнява и трябва да слезне долу да се поеме от почвата и да се филтрира. И само филтрираната вода е полезна за пиене. Има доста нечистотии из въздуха и докато почнат аеропланите с електричество да се вдигат във въздуха, ние ще се намираме в едно трудно положение. За в бъдеще аеропланите ще се вдигат с електричество, а не с бензин, за да бъде въздухът чист. Те няма да се вдигат с горене, нито с дим.

Та казвам сега: Крайте вашите аероплани с елек-

тричество, а не с бензин. Образувайте вашите машини с електричество, а не с бензин. Пушек да няма в мислите ви. В мисълта ви горенето трябва да става без пушек. И в нас здравето сега в пълното горене. Ние в този живот трябва да се научим горенето да става правилно. Всякога, когато горенето не е правилно, се раждат болезнени състояния. И когато в мисълта светлината не е в своята пълна степен – защото някой път и светлината има пушек, а пълно горене трябва да има в мисълта. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста, защото твоите мисли, чувства и постъпки трябва да отидат в духовния свят, и ако ги приемат там, ти ще се радваш, и ако не ги приемат, те ще ги върнат и ти ще почувстваш голяма скръб. Ако е нечиста, скоро ще се върне твоята мисъл и ще ти кажат тъй: “Тази мисъл е недовършена.”

Та сега ние се намираме в един свят, гето мислим, че сме много добри хора. Аз разбирам, като ми каже някой, че съм много добър цигулар, това значи, че зная да свиря много хубаво. Но аз, като свиря, сам си виждам погрешките. И ако остане други да ме поправят, тя е закъсала работа. Аз, като свиря фалшиво един тон, аз зная, че той е фалшив. Ще дойде някой музикант и ще каже: “Еди-кой си пасаж не го взе правилно.” Той е капелмайстор. Зная, че не съм го взел правилно и самият музикант и капелмайстор знае това – всичките видни музиканти ги знаят тези работи. И сега нали всички вие сте критици. Вие всички сте капелмайстори. Вие казвате: “Той не живее добре.” Че животът е едно музикално творение. Този, който живее, той изпълнява едно музикално произведение. Ти казваш: “Той не живее добре.” Дойде друг и ви каже: “И ти не живееш добре.” Какво разбирате? Е, как трябва да кажете, кажете ми сега. Двама артисти се коригират. Казва единият: “В арията, в еди кой си пасаж от операта “Ауга” на еди-кое си място не го изпяхте добре.” Другият артист казва: “Е, ти го изпей тогава!” И той го изпява. Тогава първият казва: “Ама и ти не го пееш правилно!” И двамата

та се коригират. Единият коригира другия и казва: “Я го изпей и ти!” Тогава кажат: “И ти, и аз, и двамата не го изпяхме добре.” Тогава викат трети. Той казва: “И двамата пеете добре.” И вас ви стане приятно. Той вижда, че ще влезе в критика. Казва на първия: “Я го изпей ти!” И той го изпява. “Хубаво го пееш.” Същото казва и на другия – да го изпее. И казва: “И двамата хубаво пеете.” Защото всякога, когато поправяш едного, ти трябва да знаеш как да го поправиш.

Един българин намерил сега във вестниците – българите все обичат да изобретяват нещо – намерил нещо той по радиото, едно ново изобретение. Та един кръг има. Цялата земя представлява така, че като намериш една станция, има една светлина там, и веднага свещта ще се запали. Ако не се запали свещта, криво е значи, станцията не се осветлява. Значи, казвам: Когато една мисъл е права, свещта се пали. Когато мисълта не е права, свещта не се пали. И с чувствата е същото. Когато едно чувство е право, огънят се пали, свещта се запалва. Когато чувството не е право, свещта не се запалва. Когато едно нещо се реализира, то е право, а щом не е право, то не се реализира. Та казвам сега да знаете: Когато нещата се реализират, те са прави. Когато чувствата се запалват, те са прави. И когато мисълта се запалва, и тя е права. Щом мисълта и чувствата не се запалват, и светлината не се запалва. Щом огънят не се запалва, щом постъпките не се реализират, нещата не са прави. А щом светлината се запалва, и мисълта, и чувствата, и постъпките са прави. Ако няма светлина в нашите мисли и чувства, ние не сме на тази станция – не че ние сме криви, но ние не сме намерили станцията.

Та казва Христос: “Горко на света от съблазнителите!” Мисълта “Ако не станете като малките деца” да остане във вас. Всички трябва да се учите. Някой път аз седя и ви намирам, че сте много учени хора. Някой път ви намирам, че сте гениални за някои неща да ги представи-

те тъй, както не са. Та се чудя някой път и казвам: Как им дойде на ум това? Как го измислиха това нещо? Дойде някой при мен и казва: “Аз го чувствам това, интуиция имам.” Но знаете ли какво нещо е интуицията? Интуицията на наш език е един трансформатор. Интуицията е едно чувство, което трансформира нещата, за да стават достъпни за тебе. Известна енергия, ако не се трансформира, тя е недостъпна. За нас трябва да стане трансформиране на нещата, за да бъдат достъпни за нашия ум. Та интуицията е нещо Божествено. Има неща Божествени, които при трансформиране стават достъпни за нашия ум. Това е интуиция. У някои това чувство не е така силно развито. Аз често казвам: Онези, които имат дебелите вежди, интуицията е слаба у тях. А онези с тънките вежди – у тях интуицията е по-силна. А кои вежди са тънки – за това така е общо казано. Някой казва: “Моите вежди дебел ли са?” Аз разбирам дебелите вежди – на Тарас Булба, тъй надвесени надолу, че той през веждите гледа – два сантиметра дебелите вежди. А пък тънки вежди разбирам, които са много деликатни, с много деликатни косми и малко косми – да образуват много мекички тънки вежди, ама не тези изкуствените, както сега ги правят дамите. Като срещна някоя с такива тънки вежди, казвам: “Каква интуиция! Колко се радвам като виждам тънки вежди.” Казвам: “Бих желал и аз да имам такива тънки вежди.”

Сега да оставим нашите възгледи – какво сме били. Защото не трябва да се хвалим със своето настояще, нито със своето минало, защото не сме дошли до онова съвършенство. Какво ще се хвали един, който е голям вол. Че едно време е бил с големи рога, че той е бил най-големият вол и всичките други ги е надминавал със своята сила. Че всичките волове се страхували от неговата сила. И че всичките други волове се страхували от него. Няма какво да се хвалим с това. Или вие ще се хвалите, че много знаете. Че ако идете в невидимия свят, колко знаете? Запример, не за обезсърчение ви казвам това, но много

малко знаете, в сравнение с тях. Вие даже не знаете колко хора има на земята. Не знаете колко птици има на земята. Не знаете колко риби има в моретата. Колко плодни дървета има на земята не знаете. И не знаете колко килограма вода има в морето. От това зависи вашето щастие. Ако знаеш колко килограма има, всичко можеш да направиш. Ако не знаеш – не можеш.

Възможностите тепърва идат. Ние нямаме още възможности. Сега имаме, но не сме работили. Отсега нататък има да работим. Ама вие по музика колко октави можете да вземете? Една октава, нали? Някой казва, че е много праведен. В небето той е още дете. В небето най-малките деца, които още бозаят, вземат четири октави. Певци са те на четири октави. И това се счита, че още не е нищо. Там пеят на 4, на 10, на 20, 40, 50, на 100 октави. А сега на вас, за да станете един праведник, колко октави ви трябва? Една сестра седи и казва: “Учителю, взимам вече до горно “ла”.” Няма още две октави. Остава още “си” да вземе. Но трябва да вземе още и “до”, за да влезе в третата октава. Сега всичко това ви го говоря само за поощрение – трябва да се разработят и нашите способности. Ние сме хора, които не работим. Аз, като ви гледам, челата ви – необработени са. И като гледам веждите на хората, гледам кой накъде не е работил. Казвам: Този човек, някой от вас, има тук да работи над веждите, друг – в средата на веждите, трети – на горната част на челото. Много работа трябва, за да имате една широка светлина около веждите, над челото. На някои от вас долната част на челото не е развита. На някои от вас, гледам, главите са по-широки отколкото трябва. Знаете ли, ако станете религиозни, главата ви ще бъде тясна, а издигната нагоре, като тенекия. Пък ако станете много смел и решителен, ще бъде главата ви висока и сплесната; пък ако станете разумни, честолюбиви, главата ви ще мяза на някоя краставица. А съвършеният човек подгизва, че има една глава правилна, която във всичките

области е еднакво развита. Че това е хубавото. В тях всичко е красиво. Тогаз казвам: Работил е този човек!

Та казвам: Трябва да работим над челото си. Че като видят лицето ви от невидимия свят, да видят, че сте работили, и да бъдете доволни и вие, че сте работили. Защото в онзи свят вие ще идете с главата си. Физическите калъпи ще ги оставите тук, а оригиналт, който е направен – главата си ще вземете със себе си. И лицето си, и душата си ще носите със себе си. И духа ще носите, и вашите крака ще носите. В онзи свят без крака не приемат. Сам Христос казва: “Ако ти си отрежеш ръката, като отидеш в онзи свят, ще ти окачат ръка.” Без ръка не можеш да влезеш. В онзи стих се казва: “По-добре да влезе с един крак в Царството Божие.” Това поддържа: По-добре да влезеш с една любов към Бога, а другото ще се създаде. Ако имаш Божественото в себе си – Божествената Любов, другото ще се пресъздаде. Божествената Любов е в състояние всички ония недоразумения, които имате, и отрицателни мисли да ги пресъздаде.

Та дръжте се за Божественото. Не мислете за вашите погрешки, имайте ги като едно добро възпоменание. Радвайте се, че сте направили погрешки, защото в тия погрешки ти научи много полезни работи. Радвайте се за вашите добри работи, защото човек и в погрешките, и в добрите работи научава много нещо. Радвайте се за всичко онова, което сте придобили. Не се спирайте върху погрешките, радвайте се върху резултатите, защото радостта, ако не дойде, резултатът е отчасти. И тогава всяка радост, която дава резултат, всяка погрешка, която дава резултат – тази радост и тази погрешка са намясто. Та казвам сега: Да се радваме на резултатите, които имаме. Това е животът. А другите работи, криво-право, един ден във всичките криви работи ще излезе нещо добро. И един ден вие ще благодарите на Бога за всичките погрешки, които сте направили. Сега аз не ви говоря това, за да правите погрешки. Всичките тия погрешки стават

основа, те са почва, върху която за в бъдеще ще се развие вашето самосъзнание. Аз разглеждам живота тъй, както сега е направен. Направил си една погрешка – от гледището на хората е погрешка. Един човек направил една погрешка – той носи хляб, пък го дал на една бедна вдовица. И връща се вкъщи тъй – на неговите деца не носи нищо. И той разправя: “Аз срещнах една вдовица...” Но децата, които разбират баща си, трябва да се радват, че той е дал хляба на тази бедна вдовица. Един ден тази бедна вдовица ще им бъде полезна. Та някой път, като направиш едно добро, ти може да пострадаш. Ти не можеш да подигнеш един човек, ако с него заедно не пострадаш.

Та казвам: Не съжалявайте, че сте направили едно добро! Никога не съжалявай, че си извършил Волята Божия. Ама вие веднага съжалявате, че сте изпълнили Волята Божия. Съжаляваш, че си направил едно добро. Че доброто е Волята Божия – поучил си някого. Сега не критикувайте! Критикувайте, но с любов. Аз, запример, ако искам да помогна някому, ще направя така: представете си, че имам един приятел, който има паразити на главата си. Сега този пример аз го измислям, не че има такъв човек с паразити на главата си, но този пример съм го измислил аз. Този човек е честолюбив и горделив, не иска да му говориш, че има паразити в главата си. Аз ще му кажа така: Имам един гребен, много хубав, купил съм си го. Ама нещо особен е този гребен, като мине през космите, предава на космите нещо особено и човек придобива нещо. Ще ми бъде много приятно, ако ми дадеш да ти вчеса косите. И тогава аз, като го чеша, отподире с другата ръка събирам вълките, ще ги туря в джоба си и казвам: Много добра коса имаш! И каквито неща има в главата ти, в космите – много се радвам, че те вчесах.

Та сега желая вашите приятели да ги чешете с гребена така.

ТРАНСФОРМАТОРИ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЕНЕРГИЯ

Добрата молитва
Духът Божий

Ще ви прочета нещо, което отгавна не ви се е говорило. Слънцето понякога обича да се върне пак от започнатото. Някога е опасно, макар че то не може да се върне по същото време и пространство. На същото място никога не може да бъде. По отношение пътя, по който върви, само един път от там ще изгрее. Втори път не може. По отношение на земята може да се повтори.

Ще взема стиха от Евангелието на Иоана: “Отче, прослави Името Твое. Тогаз дойде глас от небето, който каза: Прославих и пак ще прославя.” При повторението има една опасност, която седи, че като облечеш една греха много пъти, става ти вече тягостно. Една шапка, ако я туряш дълго време, вече не ти прилича. И обувката, дълго време като ги обуваш, виждаш, че нещо почва да им липсва. Най-първо обичаш ги, много ти са приятни, но после постепенно се изгубва любовта. Казваш, не ти прилягат, и търсиш един начин за извинение. Понеже не искаш да ги обидиш, казваш: “Хайде да си починете, понеже нови са дошли на вашето място.” Пък ти, като ги туриш на почивка, че ги забравиш.

Та всички хора сега са в смущение, защото по някой път животът не седи така, както е. Някои мислят, че слънцето няма да изгрее днес тъй, както вчера, и денят няма да бъде тъй ясен. Защо? Има си причини. Сега учените хора сравняват. Запример учените хора преди десет, двадесет и сто години сравняваха: при тази енергия, която слънцето ни изпраща, трябва милиони, милиони тонове да има, такава грамадно количество. Значи, ако цялата земя се

тури в слънцето, тя за 500 години ще поддържа горенето и ще изгори, и няма да я има. И учените хора се намират в трудно положение – откъде слънцето взема своята енергия. Те смятаха, че някои метеори са падали, че те го поддържат. Но [тази] теория не изяснява [въпроса]. Някои казват, че слънцето се свива. И с това свиване същият въпрос не може да се изясни. Сега нови теории има. – Горенето в света не е пълно. Вие изгаряте един тон. А пък един тон, който изгаряте, има да ви служи, ако горенето е пълно, само за хиляда години. Един тон за хиляда години за цяла България може да бъде достатъчно и може да се осветлява, само ако горенето е пълно. И с едно малко зрънце като грах, ако горенето става пълно, този големият французки параход, “Нормандия” мисля се казва, може да отиде до Америка и да се върне. Само с горенето на туй малко зрънце.

Та вие сега сте свикнали само по стария начин и искате много да имате, цял един тон искате. Много искате всичките. А вас ви трябва едно грашено зрънце да идете с параход като “Нормандия” в Америка и да се върнете. В джоба си ще го турите и параходът може да се движи. Та по някой път, като ви кажа аз, че трябва да си турите само едно наполеонче в джоба и да идете, вие казвате: “Учителю, с едно наполеонче не става, най-малко с 10, 20, 30, един милион трябва.” Засега тъй е – това, което слонът изяда за един ден, понеже е по-умен, един човек трябва да яде б месеца, за да го изяде. Питам: Кой е по-умен сега – слонът или човекът; който яде много или който яде малко? Толкова време аз ви говоря. Аз намирам само една погрешка във вас: Всички вие сте добри, по шест бих ви турил, но за разбирането – тъй, както разбирате – единица. Много знаете, малко разбирате. Някои неща от мен повече знаете. Сега думата “разбиране” какво значи? Вие ще кажете “разбирам”. Аз превеждам думата “аз бера”. Като туря “р”-то настрана, става “аз” и “бера” и става “аз разбирам”. Аз бера какво? Идеш на някое гърво, на което не си работил, после казваш: “То е на Господа това гърво.” Питам: Ако е на

Господа, чуждо е, имаш ли право да береш? Че е на Господа, тъй е, но кой ти дава това право да береш от туй гърво?

Сега ние разсъждаваме. Вие не вземайте сегашното ваше разбиране. Когато някой път поведат стражарите някого в затвора, защо го водят? За две причини: или че е направил някакво престъпление, или че е направил някое добро. За две неща го карат в затвора. Или трето – не вярват, че нищо не е направил. Те са три неща. И тогава, ако е направил едно престъпление, дадат му голяма чест – хранят го може би един месец или две години даром и ще го облекат в затвора, ще има и прислужници, после ще му дадат и стая, ще го ограничат като в пансион и след като издържи учението си, след четири години ще го пуснат от затвора. Ако е направил добро, ще кажат “за тебе няма тук място” и го пушат назад. За добрите хора няма добър прием в затвора, за лошите има. Вие ще ми кажете: “Как да го разбираме това?” Ако правиш зло, дяволът се радва, добрите духове скърбят; ако правиш добро – добрите духове се радват, а дяволите скърбят. Вие не можете да бъдете угодни, не може едновременно да бъдете благоприятни на Бога и на света. Ако си приятел на света, не може да бъдеш приятел на Бога. Тогава [идва] противоречието. Какво трябва да се прави?

Сега аз говоря, без да похвалявам външния свят, но говоря за вътрешния ваш свят, защото има един свят, той е вътрешен. Ако вие на вътрешния ваш свят му угаждате, вие не можете да бъдете приятели на Бога. Та този вътрешен ваш свят, то са вашите желания, и ако вие угаждате на всички ваши желания, вие не можете да бъдете приятели на Бога. Има едно желание, на което може да се угоди, но не на всички. Сега може да запитате: “Как да не може?” Е, не може. Питам: Как ще угодите на желанието на една вълка, която иска да се качи на главата ви и да бъде гостенка там, на главата ви? И колко време ще я гържите? Или допуснете, че някоя бълха влезе под мишницата ви, седи тъй. Колко време ще я гържите? И ще ви бъде неприятно. Седи тя

вътре и чопли ви. Влезнала е, на гости е дошла. Все-таки тя прави своите научни изследвания, гледа да види кое е по-мекичко място и прави си своите изводи, а при това тия научни изследвания тебе те безпокоят. Сега не вземайте бълхата [...]. Човек някой път може да мисли, както бълхите мислят. Вие някой път запитвате защо Господ не ви е дал пари. Вие не сте учен човек. Вие някой път питате защо Господ ви е дал сиромашията – пак не сте учен човек. Богат си, понеже си хранен кон – натоварил те Господ да му пренесеш имането от едно място на друго. А сиромас си, понеже едва креташ – оставил те на почивка. Че ако при всичката сиромашия ти турят един милион, значи нямаш онова зърно, което ти искаш – силата нямаш в себе си, не си достатъчно силен. Сиромасите хора са богати със желания, а богатите хора са богати със сила. Всякога има едно изключение: че богатите хора са по-умни от сиромасите в едно отношение – знаят да си уредят живота. А сиромасите са винаги по-глупави в уреждането на своя живот.

Тъй разглеждам живота в широк смисъл. Ние не го разглеждаме в дадения случай сега, но за да бъдеш в дадения случай на едно място, това се дължи на твоето движение. Може би с хиляди години ти си работил нещо. И тези хиляди години те докараха до това положение. Може да го обясним както и да е. Може би ред хиляди поколения са работили и тогава един от наследниците от това поколение се ражда някое теле. Може да се роди. Коя е причината за телето? Хиляди поколения негови деди и прадеди са живели, докато най-после се родило телето. То не знае защо му са тия рога на главата. И телето не знае защо му са тия копита, които има, и не знае защо му е и козината. В дадения случай рогата си не може да хване, и козината не може да хване, и копитата, но всичко туй му е дадено, ходи на четири крака. Човек го храни и казва: “Това е едно теле.” И впрегне човекът вола, прати го на нивата да оре. Какво може да мисли телето? Човек е по-умен. Телето може да мисли, че може да се освободи от човека, а то е “Зеї, коньо, за зелена

трева!” Ако едно теле може да мисли, че може да се освободи от човека, та ние, съвременните хора, ако мислим, че можем да се освободим [от това], в което сега сме попаднали, и за нас е същото – “Зеї, коньо, за зелена трева!” Тогава как ще дойде свободата? Слушам снощи една реч на един запасен генерал. Опълченец е той. Цяла религиозна реч държи. И като разправя тъй, че великият български дух се явил, че всички да си наведат главите, да си снемат шапките, да го поздравят великия български дух. Французите пък казват “великият французки дух”; англичаните – “великият английски дух”; американецът – [“великият американски дух”]; русинът ще каже “великият руски дух”. Всичките са все велики духове, а всичките им деца са все слуги и роби. Българинът е велик, а му взеха Добруджа румънците. На великия български дух му взеха Силистра, взеха му Добруджа и взеха му Балчик, Каварна и е все велик. Та начинът, по който се изказва човек, не е прав. Великият е само Бог, а никої друг не е велик. Че българският дух е велик, че английският дух – ние си мислим така. Велик е само Бог в света. И всеки един народ, който признава напълно, че Бог е велик и му служи на този великия Бог, Бог ще му помогне. Бог, който е велик, като влезе при слабите, и слабите стават велики.

Та сега и всички вие мислите като този генерал, че народът, в който живеете сега, е велик, а при това туй нямате, онова нямате... Казвам: Криво мислите. Че как ще бъдеш ти велик? Казваш: “Божият Дух е вътре в мен.” Че ти сам си недоволен от Него. Че този Великият Дух, ти не си в съгласие с Него. После, духът ти е велик, а ти ходиш и вземаш пари назаем. После, духът ти е велик, а ти си болен, ревматизъм имаш, главоболие, коремоболие, какво ли не, в затвора отиваш, насам-нататък и казваш: “Така е определено.” Но казвам: Самата идея, която ние имаме, има нещо неразбрано. Духът ми, Бог в нас, не е станал велик. Или другояче, както аз го поставям сега “велик” да ви кажа: В думата “аз” се крие всичкото нещастие на хората, защото

В света само Един има, Който главно може да каже тъй. На английски се казва: "I am who I am." (Аз съм, Който съм.) Ти казваш: "Аз съм." Но кой си ти? Всеки, който ми каже "аз съм", аз разбирам – ти си онзи, който умираш. Друг казва: "Аз съм." Да, ти си онзи, който не разбираш нещата. Ти си онзи, който на всяка стъпка можеш да се скараш с някого, да имаш претенции за една педя земя, за някоя къща готов си да направиш спор. Че в какво вярваш тогава? Не е лошо. Азът в този човек е силно изразен. Иде една млада сестра при мене и ми казва: "Учителю, не зная, но аз сама не се познавам." И ме пита: "Къде е онази Магдалина, някоя си?" Добре, сега ще кажа едно име, което никоой от вас да го няма. Дојде ми наум, ще кажа Данка. Но пак има, Йорданки има. Хайде, аз ще измисля едно нещо – госпожица Череша.

Нещастие то на хората произтича, че ние вярваме в туй, което не е. И вярата, трябва да знаете, че не е нещо много съществено. Ти, като вярваш, още не си в истината. Който има вяра, ни най-малко вие не мислите, че сте вие в Любовта, че сте в Мъдростта. Не, не, още далеч сте вие от Любовта, Мъдростта и Истината. Ако изследвате Надеждата, това са законите вече на физическия свят – как е организирано вашето тяло. Казвате, че имате законите на вярата. Да вярваш, то значи да изучавате законите на човешката мисъл. То не е още реално. Не мислете, че като имате една мисъл, тя е реална. Само като влезете в закона на Любовта, започват реалните работи. Само в Любовта нещата стават реални. Във вярата нещата не са реални. Ти вярваш, че ще бъдеш след една година спасен, ама спасението го няма още. Ти си беден, вярваш, че след една година твоята беднотия ще си иде. Значи в дадения случай ти вярваш в неща, които ги няма още. А когато дойде Любовта, ти опитваш реалността. Това е животът, който не се изменя. Това е в Любовта. И онези, които не разбират Любовта в света, това е онази велика сила, която урежда всичките неща. И тогава, докато човек не съзнае тази сила, това не е Любов. Та някои казват: "Аз Любов нямам." Не,

това не е знание. Това, което урежда всичко в света, то е Любов. Щом влезне Любовта, тогава магическата тояжка я имаш. И тия неща трябва да знаете – в Любовта има магическа тояжка. Като дойде Любовта, ти държиш тази тояжка и с нея ще ходиш. Никоой път няма да минеш без нея, а дето ходиш, все ще ходиш с Любовта, и тя ще урежда работите ти и ти ще бъдеш прислужник на нея, ти ще се учиш от нея. Аз тук съм имал много примери. След като съм говорил една отлична беседа, някои излизат весели, всички тъй въодушевени са, казват: "Разбрахме." Казвам: Тази веселата сестра, след няколко дена текам ѝ сълзи от очите, че някоя друга сестра я смушнала. Е, хубаво, смушнала я тази сестра, понеже тя няма любов, а мисли, че има любов. Ако имаш ти любов, в надеждата ти ще имаш най-малко 3000 градуса температура. Кой ще те бутне тогава – 3000 градуса температура! Кой ще те мушне? И онзи, който би рекъл да те мушне, ще изчезне. Има бомби на 3000 градуса, че не могат да ги угасят. Гори там, всичко изгаря. А пък щом дойдеш до вярата, там вече има няколко милиона градуса, а като дойдеш при Любовта, то е едно голямо число градуса, дето всичко се разтапя и нищо не остава. И атоми, и они, и протони, и какво ли не, и самата материя, от която и човекът е направен – всичко се унищожава. И остава само една енергия, в която зло няма. Ако турите едно число 20 в 62 степен, тогава ще имате температурата на Любовта. Вие ще кажете: "Разбрахме." Вие сте разбрали само да плачете. Тук виждам хора, радвам се. Но защо плаче? – За мене е едно хубаво проявление. Дето има плач, има растене, има живот. Защото благодарение на хората, които плачат, растат растенията. Другояче суша ще има. И ако светът и хората престанат да плачат, само суша ще има. И хората ще измрат. Но благодарение на онези, които плачат, всичко има. Тогава по някой път, те, като плачат, и времето и то му се доплаче, и то почне да плаче. Защото хората заставят времето да плаче. А те, като плачат, всичко става наред – и жито става, и царевица става, а като се развесе-

лят хората, и времето се радва.

Та от плача на хората и от веселието на хората всичко става в света. Ако имате едно зло, вие питате по някой път защо ви са скърбите, защо ви са радостите в света. Скърбта, това е облачното небе; радостта, това е ясното небе – Любовта в света. То е слънцето, но и светлината произтича винаги от слънцето. Светлината е външната страна, топлината е вътрешната страна на живота. В живота Любовта – това е вътрешното, от което произтича светлината. В света вие не можете да имате светлина и не можете да имате разбиране, ако нямате Любов. Вие не можете да имате и свобода, ако нямате Любов вътре. Туй, което освобождава човека, ние го наричаме Истина. Истината е онова външно проявление на Любовта. Като казваме, че Бог е Любов, ние подразбираме онова, което може да внесе светлина в нашия ум; онова, което може да внесе свобода в нашата воля. А самата Любов внася онази топлина. С какво можем да заменим думата “Любов”? Има една дума, за която не можете да се произнасяте.

Сега знаете ли какво нещо е трансформатор? Добрите хора са трансформатори на Божествените енергии, защото без топлина в света, онази енергия, за да се приспособи към човека, човек трябва да бъде добър. И лошите хора, и те са трансформатори. Най-лошият човек [...]. Всеки човек, който действа да трансформира енергията на един лош човек, тя винаги ще му причини една голяма вреда. Следователно, ако вие станете лош, вие само временно ще бъдете трансформатор на Божествената енергия. Но някога лошавината може да ви разруши, а пък ако си добър човек, ще бъдеш трансформатор на тия енергии, които ще ви причинят добро. Слушам един ден двама се разговарят. Единият учен казва: “Не трябва да изцедим хората, че да ги хванем.” Е хубаво, какво трябва да ги правим? Че когато един цирей набере, какво го правите вие? Казвате: “Не трябва да изцеждаме.” Но циреят не го ли изцеждате? Какво зло има, ако изцедите цирея? Че като изцедите един

домат, каква полза му принасяте? И като счупите един орех и изядете ядката, това не е ли изцеждане? Какво сте допринесли? Но Божественият закон е: След като изядете един орех, трябва да го посеете във вашия мозък, защото и там расте орехът. Вие не можете да се избавите от него. Ако изядете една кокошка, тя вече живее във вашия мозък и ходи, и рови. Че тук имаме един съсед, всичките му пилци са все тука из двора. Като им извика, те избягат, скрият се и после пак дойдат. Те тука ходят, ровят и намират нещо за ядене. И гроздето обичат. Идват, ядат го и казват: “Божия работа е, да си похапнем!” Аз гледам тука някои се сърдят, казват: “Какво да се прави с тия кокошки?” Някои пък мислят някоя лисица да има, че да ги плаши. Други ми дадоха съвет – куче птичар да бъде. Аз на други казах, тия кокошки повярваха. Казват: “Ние сме с вас. Светът ще се оправи.” И всичките кокошки са вече от новото учение.

Първият съсед издържаше кучета. Той, понеже е вън от града, мисли че трябва да има кучета тук и по пет-шест кучета държеше, и все лоши. Та кой как мине оттука, все лаеха. Но след като поседеха по два-три месеца, почваха да се сприятеляват с нас тука и нито едно куче не остана там. И всичките му кучета от двора минаха тук и казваха: “Господарю, светът ще се оправи, ти с тия хора трябва да се сприятелиш, иначе светът няма да се оправи.” И понеже той не се сприятели, замина за другия свят. И на този сега кокошките му се сприятелиха. Казват: “Господарю, светът ще се оправи.” И аз ви казвам: Ако имате страдания, светът ще се оправи. Понеже страданието ви обича, търси ви сега, казва, че светът ще се оправи. Едно време не ви търси, но сега страданията се забавляват с вас. А сега, понеже светът ще се оправи, те идат при вас и казват: “Кажете, и ние вече вярваме. Какво мислите вие?” Ние вярваме вече в страданието, че светът ще се оправи.

Та казвам: Учението, което ви проповядвам, не ви трябва много. На вас ви трябва за въглища, колкото един лешник да имате, и той ще ви стигне за цялата година, и за

идната година. Горко на търговците тогава! Вие отвсякъде можете да вземете един лешник. И като идете при който и да е търговец и му кажете “Дайте ми колкото за един лешник”, ще ви даде. Аз намирам, че всичките търговци са много добри. И възлищарите са добри. Няма нито един, който като му поискате, да не ви даде. Щедър е човекът. Ще ви даде едно малко парченце и то даром, понеже не го оценява. [...] малко възленче, но може да иде с един параход “Нормандия” до Америка и да се върне. Грамадна енергия съдържа то!

Сега някои ме питат: “Учителю, кога ще дойде Царството Божие?” Най-първо Любовта трябва да ви се даде, сама да започне. Аз ще ви попитам: Вие правила ли сте опит? Дойде Любовта, дойде ви една мисъл – турете я на огъня на Любовта, поставете я на пиростията* и вижте какво ще стане. Или имате едно желание – турете вашето желание на Любовта отгоре, да видите какво е. Ако остане, дръжте го; ако се измени, оставете го да си седе. Имате сиромашия, изпечете я, турете я на скарата на Любовта. Имате богатство, турете го на скарата; имате недоразумение, турете всичко на скарата на Любовта – печете всичко. Най-първо Любовта си има една скара. Оставете нещата на тази скара. Ако се опека хубаво, без да изгорят, оставете ги – яжте тогава. Ако изгорят, турете ги навънка.

Сега нали вие няма да се докачите, като ви кажа, че вие още напълно не сте верующи, за Господа нямате още едно право разбиране. Понеже не сте верующи, да ви кажа моите разсъждения какви са. Аз употребявам едно правило върху себе си и ще го приложа и върху вас, и вие да си служите с него. Че ти имаш десетина хиляди лева, стотина хиляди лева в банката и си насърчен. Не че вярваш в Господа, но в парите. Като ти вземат парите, ти нямаш никаква

* пиростия – железен триножник или четириножник, който се поставя върху горящ огън, за да поддържа съдове

вяра. Ти си още един [...]. Ти имаш стотина декара нива. Вярваш в нивата. Имаш гървета, в тях вярваш. Но в Бога още нямате вяра. Друго е. Евангелистите я употребяват някой път: Иеова-уре! – Бог ще промисли. И в какво седе Божественият промисъл? Бог е предвидил, че по-малко трябва и не иска да ви обремени. Той ви е дал малко нещо, от което имате нужда, от което ние се нуждаем. Ти се нуждаеш през деня само от една малка хубава мисъл; ти се нуждаеш от едно малко хубаво желание и от една малка хубава постъпка – нещо микроскопическо, [което] никой не знае. От три неща се нуждаеш ти: от една малка хубава мисъл, чувство и постъпка. Като дойде в умствения свят, тя ще извърши всичко за тебе и това ще уреди всичко в сърцето ти, и това ще уреди всичко на физическото поле. Тук, в тази книга, която взех да ви чета (Библията), когато дръжа беседи, аз малко вземам от нея.

Един наш приятел тръгнал от Варна да дойде на събрание. Но понеже нямал пари, тръгнал да пътува пеш. И върви два месеца. Стар човек, дошло му на ум да дойде на събора в Търново. Питат го по пътя: Ти, стар човек, какво си тръгнал пеш? – Е, отивам да се поразходя. – Е, ти на млади години това трябва да правиш, на стари години какво ще обикаляш България? – Е, на млади години няхах този ум, на млади години бях с друго зает, сега на стари години гледам да го изпълня. Друг го среща, пита: Защо си тръгнал пеш, защо нямаш кон? – Е, казва, на кон само болни хора се качват, аз съм здрав. – Ами някой билет за трен? – С трен болните хора да вървят, аз да се опитвам дали съм здрав, затуй вървя пеш. Този брат разправя. Вървял два месеца. По едно време, един ден той казва: “Какъв голям глупак съм. И хората ми казват, че съм остарял. Но сега да имам един кон, уморих се вече, че да ида, да пристигна по-скоро в Търново.” Таман помисли за кон, ето минава един каракачанин, казва му: Я се качи на коня ми, защо си тръгнал тъй. – Не, казва, ако река да се кача на коня, ще ме сполети някое нещастие, на кон се качват само болни хора. Аз искам да зная дали съм

здрав, или съм болен. – Каракачанинът го поглежда, казва: “Какъв си упорит старец!” – и си тръгна. Върви той сега и му дохажда на ума: “Да има малко пари, че да си взема един билет, че по-скоро да си уда, какво съм тръгнал туй.” По едно време вика ме един човек и казва: “Какво си тръгнал туй? Както виждам, закъсал си. Аз ще ти взема билет да те кача на трена.” Той посегял – отказва се от трена. Този казва: “Някой смахнат, някоя фикс идея има.” На този брат аз му казвам: “Слушай, туй, което си направил за два месеца, ако можеш и вътрешно да го направиш. Виждам за бъдеще, главата ти, както е поставена, много си упорит. Имаш една хубава черта. Ако можеш и вътрешно да го направиш, както външно си го направил, по-добър човек от тебе няма да има.” Ако и вътрешно го направиш, по-добър човек няма. Та сега казвам: След като направим външните неща, има неща, които трябва да направим отвътре.

Мене все ме питат: “Учителю, туй как да го разберем, по 10 минути на ден за какво да мислим? Казахте 10 минути за ума, 10 минути за сърцето и 10 минути за волята да мислим. Е, как да го разберем това?” Хора, които проповядват на другите какво нещо е Господ и как се влиза в Царството Божие, а най-малкият въпрос – 10 минути не знаят как да мислят за Господа. Десет минути ще мислиш за Любовта, 10 минути ще мислиш за Вярата и 10 минути ще мислиш за Надеждата. После ще превърнеш – 10 минути ще мислиш за хубавото ядене. Ще седна аз, като си туря хляба, че искам да ям, ще мисля, че като ям, ще кажа: “Дано дойдат и други, че да участват в моите блага.” И кой как дойде, ще разчупя самуна и ще му дам. И няма да мисля, че самунът ще се свърши. Аз ще ям и на другите ще дам. И след като си ял, самунът ще бъде пак цял. Туй значи да мислиш хубаво за яденето. Като мислиш всеки ден върху Любовта, Вярата и Надеждата, твоего лице ще се оформи и ще стане красиво. Да допуснем, че вие искате да бъдете красиви. Това е едно чувство на човека. Аз считам, да искам да стана красив – да добия ония правилни черти: веждите ми

да са намясто, очите, ушите, носът, устата ми да са намясто и особена светлина да излиза от тях.

Сега има цяла една наука, ако вие запутате как се е образувал човешкият нос, по кой начин. Но има един правилен начин, по който се е образувал носът. После, как са се образували очите, ушите, веждите, носът, устата. Ако знаехте тия закони на образуването, вие ще знаете и тяхното предназначение. Вие не знаете още предназначението на вашите вежди. Онези ученици в Индия, някъде в миналото, много напреднали, са разбирали това и са го прилагали. Когато в умствения свят се случат някои мъчни работи, някой път вие си барате веждите тогава. И хубаво правите. Някой път си гладите веждите. Хубаво е да ги гладите. Но всеки един косъм на веждите, това е една антена Божествена, през която идва специална енергия, която допринася нещо на ума. Или вие си бутате горе ухото или долу го хващате. Всяка една част, която побутвате или хващате на вашето ухо, има значение. Понеже и вашите ръце са космати, на някои от вас ръцете имат доста косми, те са антени, минава горната енергия, туй грубото. Това е онази енергия, която разрушава света. Тази горната част на ръката е, която руши всичко. После вземете вашите косми на главата – ако не знаете как да мислите, те рушат всичко. Всичките косми на вашето тяло рушат всичко. Ако тия косми не ги впрегнете на работа, ако всеки един косъм не стане един трансформатор на вашата мисъл, вие ще се изложите на известна опасност. Сега туй трябва да го приемете на вяра. Туй още не е знание. Това не е още наука. Защото и при най-хубавата наука, това са неща, при които ние не сме още в реалния свят. Казвате: “Научно доказано.” Но знаете ли какво значи “научно доказано”? Правил съм наблюдения. Има известни мерки. Запример, ако веждите имат дължина. Какво е устройството и дължината на веждите, защото тази дължина показва нещо. После, дебелите и тънките вежди показват нещо. Когато космите са тънки или дебели, аз казвам: Тия вежди са един резултат на онази

сила – любовта, която действа у човека, защото любовта е създала всичко това, което имаме сега. Любовта е създала тази работа. И, за да не се разруши човек, тя му е турила една много ниска температура. Най-първо вие имате една ниска температура на тялото – 36–37° температура, която е нормална за всекиго. И колкото температурата се увеличава, това показва, че тази температура не е още окончателна – 36–37°. 37,1^o – тази температура постепенно почва да се повишава. Вземете у рибите – те са студени, студенокръвни, там температурата е по-малка. Но вземете колко са жестоки рибите! Вземете температурата на змията, тя е по-малка. Но знаете ли колко са жестоки змиите? Но топлокръвните – тигърът, лъвът и т.н.? Сега има едно изключение, как ще го обясните? Значи у човека 36,5^o е нормална температура. Ако се повиши тази температура на 40° в организма, човек изгубва своето съзнание и той не може да ходи. А тази температура вътре, тя е висока температура. За да стане човек добър, тази температура трябва да се повиши. Не на 3000°. На добрия човек температурата му трябва да се повиши най-малко на 3 милиона градуса, на разумния човек – на 500 милиона градуса. Това са данни. Сега ще вярвате в тях – те не са произволни. Това са данни, на които ще вярвате. А пък на любовта градусите са 20⁶². Значи за Любовта ще дойдеш да мислиш, че в Любовта няма мъчнотия, която да не се поправи. Любовта, отдето мине, поправя и обновява. Любовта, когато минава покрай умрелите, да ги оживи, само ако има правилно отношение между Любовта и умрелия. Защото има умрели хора, които са много упорити. Умрелите, като минава Любовта, те трябва да чакат. Много пъшкат от долу. Като мине тя, те въздържат пъшкането, мълчат и тогава тя не може да им помогне. “Които чуят гласа, ще оживеят.” Мъртвите, като чуят гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят. Е как ще разберете това? Човекът, който е умрял, и чуе гласа, ще оживее. Когато Любовта минава, ти, ако си заровен в гроба, умрял си при най-лошите

условия. Като повикаш Господа и си отвориш очите, Той ще се отзове. Пък ако минава Господ и ти си гневен, че как Господ да ви остави в това положение толкова дълго време, тогава Той ще мине и ще си замине.

Та вие всички се гневите във вашите тела. Когато Господ минава, като сте все неразположени духом, телата ви са гробове, вие се мъчите и искате работите ви да се оправят – тогава никога няма да се оправят. Когато минава Любовта, вие ще се обърнете към нея. Само една дума ще ѝ кажете: “Помилвай ме. Помени ме.” Сега, старите вярвания – вие вярвате всички, че като вярвате, Христос ще ви извади навън от гроба. Вие ще благодарите. Като умрете, няма да остане нищо от вас, от самия човек няма нищо да остане, ще се свърши всичко. Вие имате ли спомен от вашите минали съществувания? Туй, което имате сега, това е новото. Някои искат да знаят какво е било в миналото. Но ние не сме достатъчно силни да видим нашето минало. Че ако ти видиш своето минало – бил си един цар и хиляди хора си ги езекутирал и си ги измъчвал, бесил си ги – какво красиво ще видиш тогава? И ако ти видиш своето минало, че си бил един търговец и милиони си взел от хората, и си ги измъчвал, какво хубаво има в това?

Помнете, че вие търсите Господа. Ако не можете да Го зърнете вътре в себе си, къде ще Го намерите отвън? Защото Господ никъде не може да се намери отвън. Единственото място, дето Той се проявява, това е вътре във вас. Вие не знаете къде Той ще се прояви. Някой път Той се проявява, а някой път – не. И Писанието казва: “Търсете ме” – това е по отношение на вашето съзнание – “докато съм близо” – защото и Господ се отдалечава някой път. Писанието казва: “Вашите грехове станаха причина Бог да се отдалечи от вас.” Една нечиста мисъл, желание или постъпка става причина да се отдалечи Бог от вас и Бог тогава няма да дойде, няма да се изяви, тогава вие нямате ясна представа. Бог е едно същество толкова чисто и свято, че той не обича никаква нечиста мисъл. И най-малката нечис-

та мисъл той не може да я гледа. Пред Него трябва да дойдат светии, ангели, арахангели, серафими, херувими, че те да очистят. И като те очистят и облекат, че тогава да дойде Той. Като идеш при Бога, ти не трябва да имаш никакъв недостатък. И всички тия страдания, които сега имате, не са нищо друго, освен един процес на чистене – да се събуди във вас съзнанието.

Вие искате да влезете в живота. “Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа.” Някои казват: “Да познаем Христа, и после Бога.” Не. “Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил.” Защото, ако вие не познавате Бога вътре в себе си, вие не можете да познаете Онзи, Когото Той е пратил. Тъй седи въпросът. А някои сега обръщат нещата другояче. Казват: “Да познаем Христа, че после Бога.” Ама Христос казва така: “Никой не може да иде при Отца без мене, ако аз не му покажа пътя.” Това е едната страна. Вземете и другото: “Ако аз не ви забедя при Бога.” И после казва: “Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече.” Те сега взимат само едната страна, а трябва да се разбере въпросът по-дълбоко. Сега казват: “Христос да ни покаже пътя.” Не. Казано е: “Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече.” И никой не може да дойде при вас, ако Бог Отец не го привлече. И вие искате някой път да преобразите някого. Вие се лъжете. Ако този, когото вие привличате, Бог го е привлякъл, вие може да му проповядвате и ще го обърнете, но ако Бог не го е привлякъл, всичко ще бъде глас в пустиня. Вие мислите, че всякога може да привличате. Може да кажете, че писмо му носите от ангелите. Аз не вярвам на тия писма. Мен са ми донесли много спиритически писма. И аз имам радио. Духовете постоянно ме питат, грънкат някой път, някой път телеграми пращат, звънят.

Един ден дойде една сестра и заминалата ѝ майка. Пет минути грънка майката като дух на моето радио. Аз пребеждам на гъщерята речта на майка ѝ: “Дъще, ти ме забра-

ви. Много малко мислиш за мен. Ти съвсем си почнала да се отказваш от работите в света и все мислиш как оттуку-оттам да направиш някой долап, искаш да си уредиш работите. Ще ги уредиш тъй, както аз ги уредих. Доколкото аз ги уредих, дотолкова ще ги уредиш и ти.” Тя ме пита: “Какво ти каза?” – пък аз не ѝ пребеждам всичкото, защото тя има много отрувист език. “Какво ще стане с мен?” – пита гъщерята. “Каквото е станало с мен” – отговаря майката. “Ще стане тъй, както с мен стана.” А при това мнозина искат да идват тук при мен да им оправя работите. Казвам: Без Любов и аз не съм в състояние да оправя работите. Помнете, че аз в съдран чувал жито не турям, в пукнати шишета вода не наливам, в неразбрани глави знание не турям, в болни сърца кръв не преливам, на забравливите пари не давам. Че дам му аз да посади няколко ореха, той ги изяде и после пак иска. Казва: “Хубави бяха орехите, нямаш ли още?” Казвам му: Най-много изядж 9 ореха, пък единия посади. И след 4–5 години ще имаш много орехи. Посейте вашите хубави мисли, не ги хвърляйте само така.

Сега всички мислят как ще се справи светът. Аз да ви кажа. Ние толкова време се събираме, цяла година в 5 часа да четем молитвите. Сега някои от вас ще попитат: “Какво се постигна с туй?” Искате ли да знаете какво се постигна? Ако ние не бяхме се събирали, сега щяха да се бият и вие ще се криете в миши дупки сега. Ако ние не се събирахме, България нямаше да бъде на правата страна и съвсем щеше да загази. И още по-лошо щеше да бъде. Не мислете, че е оправена още работата. Не се лъжете. Не мислете, че не е оправена, но казвам: Как ще работите, щото нещата да могат да се предотвратят? И казвам: Всинца трябва да се заемем да изпълним Волята Божия. Трябва да носим една идея в главата си – тя е идеята на Любовта. И всички хора трябва да съзнаят, че те съставят едно цяло, една фамилия са те, едно семейство. Имате един народ, на когото волята трябва да се изпълни и всичките народи трябва да съзнаят, че те са органи на цялото човечество – органи са те на

Бога. Цялото човечество трябва да служи на Бога. Бог е, който се грижи за човечеството. И всеки един народ си има своите права дадени. Бог за тях е изпратил много хубави работи. За всеки един народ е промислил много по-хубави неща, отколкото те мислят.

И казвам: Доста умно постъпиха сега. Някой казва, че чехите много пострадаха. Казвам: Чехите пострадаха малко. Пък ако чехите не бяха пострадали, щеше да пострада цяла Европа. И кое е по-хубаво – един народ да пострада или цяла Европа? Някой път е по-хубаво един да пострада. И вие не знаете защо Христос трябваше да пострада. Христос дойде в света да стане един трансформатор, защото, ако Христос не беше дошъл, земята щеше да се обезличи. Нищо повече. И всичко туй се дължи, че Христос е един трансформатор на ония лошите енергии, които имаше в света. И те щяха да разрушат всичко, цялото човечество. А той дойде да превърне всичко това. И всеки един, който не носи името Христово, ако не остави да минат през него Божествените енергии на Христа – казвам, Христос да мине, Божествените енергии през него – той ще бъде разтопен. Сега спасението е това. Значи въздухът същевременно е за нас един трансформатор. Ако въздухът го няма, сега има едни лъчи, които биха умъртвили всичките хора. От пространството иде една черна материя, черни лъчи са това, които биха разрушили всичко. Но въздухът ги трансформира тези черните лъчи. Сега и учените хора ги намират. Та Христос дойде да стане един трансформатор между Бога и нас. Когато се казва “гняв Божи”, те не разбират какво значи Бог да се гневи. Това са разрушителните енергии в света, които могат да разрушат човечеството. Сега всички вие трябва да станете малки трансформаторчета, за да не се разрушат другите, които са около вас. И всеки един от вас трябва да стане един трансформатор. И за да почне работата, трябва да станеш един трансформатор.

Та казвам: Мислете върху Любовта, мислете върху Вярата [и Надеждата]. Мислете върху Любовта, която е

основа на Божествения свят. Мислете върху Вярата, която е основа на ангелския свят. Мислете върху Надеждата, която е основа на човешкия свят. Мислете, че Любовта е основа на Божествения свят, Вярата е основа на ангелския свят. Но Вярата е зависима от Любовта. Ако имате едно правилно разбиране за Любовта, ще имате и едно правилно разбиране и за Вярата; и ако имате едно правилно разбиране за Вярата, ще имате едно правилно разбиране за Надеждата. А Надеждата – това са хората, Вярата – това са ангелите, а Любовта – това е Бог – туй безграничното в света. И като дойдем до Него, трябва да имаме всички една свещена мисъл – не със страх да приближаваме, а с Любов. Сега вас ви е страх от Бога. Не, с Любов, с готовност всичко, което човек има, да го пожертва разумно. Вие мислите, че като пожертвате всичко, ще останете голи. Не, като пожертвате всичко, вие ще придобиете всичко. Да ви обясня сега тази мисъл. Ако ти имаш 10 килограма жито, които могат да те прехранят през годината, вземеш тия 10 килограма и ги посееш на нивата, питам: Ти ще загубиш ли, че идущата година едно житно зърно ще ти даде 30, 60 или 100 зрънца? Значи [от] 10 килограма колко кила ще имате? По 30 – 300. По 60, по 100? Сега, ако имате от тия 3000 килограма, изгубили ли сте нещо?

Та казвам: [...] Във всяко едно отношение жертвай. Посей мислите си там, дето трябва; посеј чувствата си там, дето трябва; посеј постъпките си там, дето трябва. Туй е необходимо заради вас. За всеки едного от вас е полезно. Защото добрината на света зависи от личния живот. Аз гледам между вас, съжалявам, че вие нямате достатъчно уважение един към друг. Като се срещнете някой път, казвате: “Този брат е малко безверник” или “тази сестра е такава, онази е инак”, всичко това, и едва ли остават един или двама светци. И това не е право. Всинца сте светии, но неразбрани светии. Най-първо научете се да уважавате един добър брат. Това е в реда на нещата. Но да уважаваш един, който не е добър, това е Божествено! Да дадеш угощение

на богатия, това всеки ще направи, но да гадеш угощение на сиромаша, който нищо няма, там се изисква разбиране! Срещнеш един брат. Макар че има недостатъци, виж какво е вложил Бог в него. Кажу: “Има добри работи в него. Ще стане един отличен работник.” Една сестра като видиш, виж хубавите работи в нея. Хубавите работи трябва да се виждат. За някой брат казват, че е много спривав. Казвам: Много добър е братът. – Как добър, не виждаш ли, много говори. – Устата му е медена. – Много обижда – казват те за този брат. – Мен не ме е обиждал още.

Веднъж минавам покрай един български чорбаджия. Той псува слугата си на майка и на баща. Аз минавам и казвам му: “Много приятелски се разговаряте.” “Извинете, казва той, това говедо не слуша.” На този чорбаджия му казвам: “Знаеш ли, този е много късметлия, той като е в дома ти, всичко ще ти върви.” “Де го знаеш това?” “Той макар и да прави погрешки, ти отнасяй се добре с него.” “Защото, казва той, откак е дошъл, все пакости прави.” Рекох: “Почни да се отнасяш добре с него, ще ти тръгне на добре. Добре ще ти върви.” И той казва на слугата си: “Я, Стоянчо, ела виж този човек казва, че късметлия си бил ти.” И тупа го по гърба. “Господ да те поживи! Че как Господ те изпрати в този дом? Извини ме, Стоянчо, аз това не знаех, сега го научих.” Че вярно е това! Бог е поставил една душа в туй тяло. Тази душа, един ден ти, ако я разбереш, Бог ще те благослови, че Бог е там. Ти ще Го познаеш. Господ казва: “Ето един син, който не ме познава. Ето едно мое създание, което се е заблудило.” Това са неговите схващания.

Та има някои глави много дебели тук. Не че аз не мога да ви направя млади, ама не искам да приложа още голямата топлина. И ако я приложа, не зная колко от вас ще останете. Но един ден ще я приложа. Още десет години ще ви търпя. След десет години ще приложа най-малко 500 милиона градуса. А след туй ще приложа голямата топлина. И светът ще се оправя, и Царството Божие ще дойде със сила. А щом дойде със сила, огън ще дойде, няма да се обиж-

дат хората. Всички ще бъдете на един ум. Нали когато потъва параходът, всички са на един ум. Всичко, каквото имат, всичко го хвърлят и всеки гледа само едно нещо – да се качи на една лодка. Само за живота си мисли. И като потъва този параход, всички дохождат на един ум. Оставят пари и всичко друго. А щом не потъва, всеки мисли за себе си, гледа само себе си. Но щом почне да потъва, не гледа себе си. Та по-добре е да потъне параходът и да излезем ние чисти, отколкото да излезем с този параход и да се хванем пак за гушата. Че ти имаш да ми даваш това, онова – трябва да престанем с тия чужди работи, които от хиляди, милиони векове са набрани. И чужди работи са, които ние всеки ден разглеждаме.

Мислете хубаво, като срещнете един човек. Поне тук сте братя, мислете хубаво. Някои искат да ме убедят, че хората в света са по-добри. В света са по-добри, но светът и Бог са две неща различни. Вие не можете да бъдете приятели и на света, и приятели на Бога. Под думата “свят” подразбирам желанията. И всичките тия хора в света искат да бъдат богати, силни, да имат всичко на разположение. В света има желания да имат по 4–5 слугини. И на всеки едного от света големи са желанията. Там има една такава потайна борба, която тия народи вършат все за добро. Туй са все хора. Англичаните имат едни разбираня, французите – други, германците, русите, американците, китайците, японците, българите. И всичките тия разбираня са стремежите им. Но по отношение на Царството Божие единство трябва да има в стремежите.

Та казвам: Оправете вашия свят или приложете Любовта във вас, пък външния свят го оставете. Този свят го оправя. Светът ще се оправя, туй да го знаете. Светът няма да остане неоправен. Писанието казва: “Бог казва: Създавам ново небе и нова земя.” И в дните, в които ние живеем, вече туй време е дошло! И новото небе се създава, новият порядък, туй съзнание, което всички имате. И няма да се мине много време, и всички вие ще бъдете зрителни на

онова, което ще стане! Как ще разберете това? Вие, като умрете и като идете в другия свят, пак ще бъдете на земята, пак ще чакате. Вие мислите, че ще умрете. Та като дойде туй Новото, вие ще се обезплатите в другия свят. И ще седите там, и ще почакаете. Като дойде Новото, тогава на вас ще ви дадат нови тела, ще се облечете, ще дойдете на земята. Тогава ще се подигне вашето съзнание и ще настане Царството Божие. Или да ви обясня по-ясно. Вие в онзи свят ще почакаете. И хората, които са на земята в туй време, като дойде Царството Божие, вас ще ви пратят и вие ще се вселите в тия хора, ще обземете всичко и Царството Божие ще бъде за вас. Няма да се раждате, както сега, вие ще влезнете в силните хора, в тях, и ще вземете управлението, всичко туй [...]. “И ето Царството Божие ще дойде.” Казвам, зор ще бъде сега, като отивате в другия свят. Там ще имате голям зор. Е, това е един начин на обяснение. Сега в това трябва да вярвате, не трябва да го знаете. Като минете, ще го видите.

Та казвам: Не да се отричате от живота, а да разбирате живота. Колкото време имате сега – някои са ходили в горите, в манастирите да се молят, да им се простят греховете. Не, на всинца ви трябва работа. Каквото можеш да направиш, считайте го, че е намясто. Какво ти коства да кажеш на някого една блага дума? Какво ти коства, като минаваш и видиш някоя паднала книжка, вземи я отгоре и тури я настрана; или едно камъче – тури го намясто. Навсякъде можеш да направиш добрини колкото искаш. Всеки ден можеш да правиш добрини. А всичките хора какво правят? Минава един беден човек там. Е, гладен е. Иди, купи му малко хляб. Не му купувай цял хляб, купи му едно геврече. Ще кажа: Според Новото Учение цял хляб не трябва, а едно геврече. Кажи му: “Иди и го дай на жена си. То е за жена ти.” И кажи: “Това е да се нахраните.” Ако ви каже някой, че не са се нахранили, дайте му два геврека. И ако не са се нахранили, занеси им един хляб; и ако пак не са се нахранили, занеси им 10 хляба; пък ако не са се нахранили с 10

хляба, трябва да ги знаеш, че те са от слоновете. Ако се нахранят с малкото геврече, това са хора, които могат да влезнат в Царството Божие. Но с двата геврека и с големия геврек, и с двата хляба, и с десетте хляба няма да влезнат.

Та ви казвам: Аз ви давам по едно малко геврече, кифличка, и ако вие и децата ви, и всичко каквото имате наоколо ви, се нахраните, то Царството Божие е във вас! Пък ако чакате десетте самуна, ще намерите слона.

Отче наш

Та ще ме попитате: “Как да разбираме Любовта?” Разбирайте Любовта тъй, както, когато сте в най-доброто разположение, което имате. Как сте разположени тогава, готови да се примирите с всички. Мен ми разправяше един американец, че като слушал Олбой – един голям цигулар, ученик на Паганини, който свирил “Смисълът на живота”, той ми казваше: “В дадения момент, като го слушах, бях готов да се примиря с целия свят!”

Най-точно казано: Казвам, Любовта, тъй както вие в най-хубавото си състояние [я] имате, дръжте тази Любов. Вие я разбирате тогава. По този начин приложете Любовта и благодарете, не както аз ви разправям, но тъй, както в най-хубавото разположение я разбирате, така я приложете.

6,30 ч. с.

2. Утринно Неделно Слово, държано
на 2 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Вън, на поляната направихме еврихмическите си упражнения.

Времето тихо, съвсем тихо, топло, меко. Небето малко облачно.

ЛЮБОВ КЪМ ВСИЧКО

Отче наш
В начало бе Словото
Ще прочета 12 гл. от Евангелието на Матей.
Духът Божий

Всичките хора на земята се намират в едно противоречие, в едно вечно противоречие, което не могат да си обяснят. Ако идете в света вечерно време по селата, когато залезе слънцето, ще видите един гайдарджия, надул гайдата, или някой кавалджия, надул кавала. И около него се насъбрали млади хора, обикалят и играят. Защо играят? Има си някакъв смисъл. Ако минава някой и види тия млади хора, те играят след като са работили. И трябва да им свири някой. Някой път не им свирят, и пак играят – те тогава пеят. В една кръчма виждате, че всички са насядали около масите по 4–5 и по една оканица има пред тях с винце. И всички се разговарят и пият, и вдигат чашите, и викат “Наздраве!” и после “Да живее този и онзи!” Всичките тия, като излизат от кръчмата, някои от тях са тихи, някои почват да пеят по пътя, а някои стават смели и бурни. И като идат в дома си, веднага отворят война с жената и децата, разправят се там.

Мен ми разправя един българин една своя опитност. Отивам в едно село, не се познавам с хората. И един господин ми казва: “Елате ми на гости тази вечер у дома.” Аз обещах. “Да се почерпим” – казва. Пяхме, почерпихме се, измени се характерът му. Като отивам в дома му, той ми казва: “Кой ти позволи да дойдеш тук, в дома ми, да безпокоиш моя дом?” Ще кажеш, виното изменя работите. Ще кажеш, лош човек е. Две неща има у хората. Човек носи със себе си две воли: едната – злата воля, а другата – добрата

воля. Едновременно в човека живеят двама. Когато дойде да действа злата воля, ти ще се измениш. И ще се чудиш сам на себе си. И ще говориш туй, което не е. Това е право, естествено е. А когато дойде добрата воля, пак ще се чудиш. Ще говориш това, за което никога не си говорил. Питам тогава, де е човекът? Философски казано, разсъждавам: човек има два крака, но двата крака – един десен и един ляв крак, не съставляват човека; човек има и две ръце, но ръцете не съставляват човека; човек има две очи, но очите не са човекът; човек има две уши, но ушите не са човекът; човек има и една уста, но устата не е човекът; и носът не е човекът. Чрез очите човек гледа; чрез ушите човек слуша – чрез дясното ухо и чрез лявото ухо. Аз наричам лявото ухо – ухо на лошия човек, а дясното ухо е на добрия човек. Лявото око е на злия човек, а дясното око е на добрия човек. През два прозореца гледа човек.

Та казвам, има противоречия. Хората казват: “Защо стават тия работи така?” Вкъщи, влезнал един паяк, направил си паяжина. И някоя муха бръмчи, пее си тази муха. Чуваш ѝ гласа, пее си тя. Но полека-лека виждаш, туй пенуе престава. И виждаш, че този паяк омотал тази муха. И след туй взима, че я учи той. Питам, кога е научил той това изкуство? Защо той не остави тази муха да си ходи свободно? А кога му стигна ума да си направи тази паяжина? Гледате някоя котка седи при някоя дупка и дълбоко разсъждава за проблемите на живота – социални, семейни, морални и научни въпроси разрешава тя. И като седи като някоя статуя, си казва: “Само от тази дупка излиза разрешението на този въпрос.” И гледаш по едно време един ученик излиза от тази дупка, посмее се малко, излиза навън, обърне се и влиза.

Сега наскоро гледах една картина. Снощи ми донесоха един албум, германско издание. Та има събрани там от разни видни художници картини. Той искаше да ми покаже много картини, но мен ми направи впечатление една картина. Много ми хареса. Сюжетът на картината е едно магаре,

две кучета и една котка. Сложетът е едно магаре с юлар, две кучета – едното възбяло, другото възчерно и една котка. Кучетата – от рода на булдозите, тия късите, с валчести лица, погнали една котка. И горката, за да се спаси от тях, се покачила на гърба на магарето. Те искат да я хванат. Та магарето ги гледа. Горката се е качила на гърба на магарето, сега и ги гледа. Магарето малко си дигнало крака и се чуди какво да прави сега. Един спор, който се разрешава. Кучетата искат нещо от котката. А тя се качила горе на гърба на магарето и оттам държи реч. Даже, ако искате, ще ви я покажа. Доста оригинална картина е. Онзи художник схванал психологията на кучетата. Пък и котката от страх за кожата си се покачила на гърба на магарето. Пък и самото магаре се намира в недоумение, дигнало си само левия крак и мисли какво да прави сега. Искате този да ми разпавя за други картини, но рекох: Тази е достатъчна, доста оригинална е. Та и ние някой път се намираме в положението или на кучетата, или на магарето, или в положението на котката на гърба на магарето. Сега ще кажем ние, че кучетата са неблагоприятни. Че и котката, която се е качила на гърба на магарето, благоприятна ли е? Защо не сега настрана, а се качила горе на гърба? Съображения има тя.

Казвам: Противоречията в света от какво произтичат? Има едно вечно противоречие, което на земята не може да се разреши. Вие искате всичките ви противоречия на земята да се разрешат. Това е невъзможно. Сега вие виждате някой път противоречията и ги намирате за несъобразни противоречия. Чувате в курника някой шум, кряка кокошка. Казвате: “Как, този курник е направен да се пазят кокошките от някоя лисица, да не би да дойде да ги нападне и открадне.” Та този уреден порядък на кокошките – виждате, една кокошка плаче. Сегашните хора влизат в курника. Хваща той една от кокошките и кокошката го пита: “Какво искаш от мене, защо не ме оставиш да си почина, вече съм заспала, сега ме дигаш?” Той казва: “Не, искам да се

поразговоря малко с тебе, да ми дадеш отчет днес къде си ходила на работа, та и другите кокошки, и вашият надзирател – големият петел, който ходи с вас – да ми дадеш отчет за туй. И по едно време туй, както говори господарят на кокошката и тя млъква. Е, хубаво. Млъква, но се усеща особена процедура. Тази кокошка, за да издаде всичките тайни, които се крият в нея, я тургат в една тенджерка и с вряла вода ще я посипят, ще ѝ разтворят корема да извадят навънка каквото е глътнала през деня. И след това ще я нарежат на парченца и ще направят нещо от нея. И след това ще дойде цяла една компания, все от изследователи, те да видят как върви работата на кокошката. И като е много тлъста, те ще се произнесат за това, и ако работите са били добре, ще дадат дознание, че тази порода от кокошките е много добра. При това тази храна дава свежест и бодрост, и енергия за работа. И казват: “Да се подигне цената на тази порода кокошки.” Е, питам сега, туй, което аз ви описвам, бихте ли желали да бъдете на мястото на кокошката и да дадете отчет какво правят другите кокошки? Хванат вас някой път и ви питат “Вие защо живеете така?” “Защото не можем да живеем другояче.” Защо рибата живее като риба, а не туй, като птица? Защото и тя не може да живее другояче. Другото не го е научила. Питат птицата: “Ти защо не живееш като рибата?” Сега тя е птица. Казва: “Аз излезнах вече из водата.” Та във всичките хора има едно вечно разнообразие. Някой казва: – Защо така постъпвате? – Е, по Бога постъпваме. – Е, мислите ли, някой като каже, че по Бога постъпва, какво значи права постъпка? Та няма мислите, че онзи паяк, като изяда мухата, от любов върши това, и че тя, като му бръмчи, му пее? Той казва на мухата: “Обичам те, без тебе не мога да живея. Само твоео слово искам да слушам. И като ми пееш така по евангелски, казва, какво слово излиза из устата на Бога.” И паякът казва на мухата: “Аз живея от твоео слово. Песента, която от тебе излиза, то е за мене живот.” И тя казва: “Значи аз, като ти пее, ти оживя-

ваш, а аз умирам.” А пък законът е такъв: аз, като престана да пея, и ти ще умреш. Защото има и обратен закон.

Та казвам: в ума си вие имате повърхностни понятия. Вие мислите за туй, което не е. Вие често мислите, че един човек, който постоянно мисли за вас, е същият човек – Петко Стоянов. Вие се срещате два пъти. Но ти не можеш да срещнеш същия човек. Само веднъж го срещате. Вие срещате един, който е с такси на пътя. Но туй такси не вози същите пътници. И вие всеки ден, като сте дошли тук, вие сте други, не сте ония младите. Едно време бяхте малки деца, сега не сте същите. И после влезе идеята във вас, казвате: “Остаряхме вече.” Или някой дойде у вас, казва: “Аз съм болен.” Какво значи болен човек? Злата воля ражда болестите. Добрата воля ражда здравето. Злата воля ражда глупавите хора, ражда лошите мисли, а добрата воля ражда добрите мисли. Ти си болен – това е злата воля. Осиромашееш – злата воля. Не мислиш добре – злата воля. Война става – злата воля е. Не се споразумяват хората – злата воля е. И обратното: дойде ли добрата воля, всичко, каквото става тогаз, все е от добрата воля. Ние сега не съзнаваме този момент, казваме: “Не зная какво, но малко станал съм лош.” Та нима когато ядете кокошката, вие сте лош? Във вас тогава има особено разположение – страда кокошката, а вие сте радостни и весели. Де е страданието тогава? Страданието е в онзи, който губи, а всеки, който печели, той се радва. Следователно в живота страданията произтичат от известни загуби, които вие имате. В даден случай това е страдание. Щом губите, вие страдате; щом печелите, вие се радвате. Но понеже всичките хора не са еднакво силни, ще дойде един ден и ще настъпят промени. Ти, докато вземаш, си радостен, но ще дойде един ден, ще почнат да вземат от тебе и ти ще станеш нещастен. И тогава хората трябва да се научат в дадения случай на тази закономерност.

В природата има един закон: туй, което трябва да дадеш, трябва да го дадеш навреме. Защото, ако не го да-

деш навреме, ще дойдат и ще го вземат от тебе насила. Войници има. И ако един параход, който пътува в морето, се натовари повече, отколкото трябва, той ще потъне. И ако съвсем се изпразни, пак има опасност да се превърне*. Този параход може да се натовари до известно място. Има си известна мярка. Ако в един параход има съзнание, какво ще мисли той? Някой път нашето повърхностно понятие за парахода е следното: ако този параход се натовари някой път с много неща, той ще мисли, че е богат и че всичко това, каквото има в него, е негово. Той, като иде до известно пристанище, ще го разтоварят от този багаж и ще го натоварят пак. Той само услужва на хората. Сега и вие сте един параход, и вие услужвате. Вие сте дошли и мислите, каквото имате, че е ваше.

Вие търсите щастие на земята. И турците имат една поговорка: “Олса да инанмам” – и да го видиш, пак не го вярвай! Дотогава, докато човек не разбира смисъла на своя живот, той не може да бъде щастлив. Дотогава, докато вие имате туй съзнание, което сега имате, вие не можете да бъдете щастливи. И ако вие можете да намерите един щастлив човек, доведете го при мен. И аз ще му дам цялата земя на този щастлив човек. Най-първо щастливият човек не трябва да умира, не трябва да боледува, не трябва да бъде зависим. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Често аз съм ви казвал, че за да бъдеш напълно свободен, трябва да бъдеш толкова голям, че никога да не може да те измерва; или трябва да бъдеш толкова малък, че никога да не може да те види. Той казва: “Как ще се оправя светът?” Много лесно. Имаш да даваш някому. Онзи, който има да взима, идва и казва: “Ти ми дължиш.” Показва полицата, изкарва изпълнителен лист и веднага иде. Ти нямаш нищо, той започва да описва. Хубаво. Ако ти си онзи човек, ученият, дойдат и ти кажат: “Ти имаш да даваш”, ти почнеш да се смаляваш и се изгубваш из пред очите им. Тогава те ще се

* превърна – обръщам, премятам, катурвам

изпоплашат. Не само това, и предметите може да се смаляват, и те изчезват. Хванат някой стол да го опишат, но и столът става малък и изчезва. Масата, къщата – всичко става малко и изчезва. Какво ще каже тогава този съдебен пристав? Ще каже: “Не се описват там нещата. Каквото пипнем – всичко изчезва.” И като си заминат те, всичките предмети пак се връщат и явяват. Аз ви казвам, ето един щастлив човек тогава!

Иде един ден една много напреднала сестра тук, от братството. Един брат отишъл и ѝ казал тъй: “Защо не си гържиш добре сметките? Ти пиеш тук кръвчицата на братството.” Тя иде при мен и гледам – два реда сълзи – плаче. Тя мислеше, че аз ще ѝ съчувствам, ще кажа за този брат: “Той е грубиянин.” Рекох: “Той евангелски проповядва, този човек.” Христос нали казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Та и ти, след като пиеш кръвта на братството, значи живееш в братството, и ако престанеш да пиеш, значи нямаш живот, свършено е с тебе. – Ама той не трябва да говори така. Аз не съм изпила кръвта на братството. Рекох ѝ: “Той е философ. Ти трябва да го тълкуваш това, че кръвта си пила. Ако той беше ти говорил на френски, какво щеше да правиш тогава, като не разбираш езика?” Аз съм дал много пъти примери, дето двама не се разбират. И ако този брат, който беше казал на тази сестра “Ти изпиваш кръвта на братството” и тя се обижда, но след туй той изважда кесията си и ѝ дава 1000 такива английски златни лири, фунта стерлинги. Казва: “Сестра, ще ме извиниш.” Тогава тя нали ще му бъде благодарна? На този брат всичката му погрешка седи в това, че той, като ѝ казал това, не извадил кесията си с хилядата лири. Та неговата погрешка седи в това, че той не е отворил кесията си. Законът сега е, че тя пие от кръвта на братството. Но тя не е пила още от неговата кръв, та той трябва да ѝ каже: “Сестра, понеже тебе ти е нужна кръв, от моята кръвчица ще ти дам.” Той само констатира, че от кръвта на другите е пила. И от нашата кръв

трябва да пие. Ти, като умреш, няма ли да гадеш кръвта си и на другите? Колко малки същества, всички ще пият от твоята кръв, после от месцето ти ще опитват.

Та, казвам: В новото учение най-мъчното нещо е да примириш противоречията. Някои може да считате, че туй е в реда на нещата. Аз дадох на младите един закон. Казвам, как ще ми обясните психологически следния закон? Идва една майка и се оплаква от нейното благовъзпитано дете, че то ходило в една чужда градина и взело от ябълките. Майката го пита: “Ти защо ходиш да вземаш от чуждата градина ябълки?” То си навежда очите към земята. “Не знаеш ли, че тебе Господ ще те съди?” То вдига главата си нагоре. “Кажу защо я изяде?” То навежда главата си надолу. “Не знаеш ли, че Господ ще те съди?” То си вдига главата нагоре. “Какво си вдигаш току очите нагоре и надолу?” С това детето ѝ отговаря: “Земята ме накара да взема ябълката, а Господ ми позволи да я изям.” Майката, като го пита “Защо гледаш надолу?”, детето отговаря: “Защото искам да ям.” “А защо гледаш нагоре?” “Защото отгоре ми позволиха. Ако не ми позволяват отгоре, не мога да ям нищо.” Защото без позволение от горе, никой човек не може да извърши нищо, ако не му е позволено.

Как ще обясните онзи пример за Жан Валжан в романа на Виктор Хюго? На онзи епископ му откраднали златния светилник и той пред полицията казва: “Още един златен светилник имам. И него ще му дам.” Той не го хваща за гушата и не му казва “Ти какво правиш?”, а сам си казва, че той е причината за [открадването на] златния светилник. Кой може да го задигне, ако той беше направен от пръст? Но понеже той е направен от злато, ще се намери някой да го задигне. Сега какво иска да каже Виктор Хюго? Че ние сме взели чуждото имане, че ние на Господа златото сме взели и цял въпрос става кой има повече злато и кой има по-малко. Казвам: Религиозните хора как ще разрешат въпроса? Ако аз бях един учен човек, според както сега хората живеят, според този начин, както ние живеем, нещастieto

върви подир нас като сянка. За да бъдеш ти щастлив, не ти трябва да имаш нужда от пари и да ги търсиш отвънка. Ти трябва да имаш тази магическа пръчица и като тропнеш и бутнеш в джоба си, един фунт английски ще имаш. Тропнеш два пъти – два фунта. Три-четири пъти тропаш с едната ръка, с другата ръка. Ако от джеба ти винаги излизат тия златни монети, щеше ли да бъдеш в противоречие? Отиваш някъде за грехи – пари нямаш, но ако тропнеш, веднага грехи ще имаш и ще се облечеш с тях. И при това, ако тропнеш, ще изчезнеш пред грехарина. Сега аз ви говоря за това, което не може – във вашия ум не може да бъде това. Като четете приказките на Халима, в “Хиляда и една нощ” нали ги има такива случаи там – кошто са чели от вас?

Турете една идея: Не изисквайте! Вие някой път питате: “Защо Господ направи така?” Не. Всяко училище си има своя програма и госта изпити. Всеки ученик трябва да бъде изпитан. Казвате: Тежки изпити. Те изпитват за онази материя, която ти си учил. Какво лошо има, ако един ученик го поставят на изпит? Изпитват те със сиромашията. Това е един предмет, който си учил. С богатството как ти живееш и със сиромашията как да живееш. Ще те питат каква е разликата между богатия и сиромаша. Представете си, че богатият е богат, но стомахът му е развален. А сиромашът е сиромаш, пари няма, но стомахът му е здрав. Единият е богат с пари, отвънка, а сиромашия има в стомаха си. А другият е сиромаш отвън, а отвътре е богат. Аз бих предпочел вътрешното богатство на сиромаша, отколкото външното богатство на богатия. Вие мислите, че който има външното богатство, той има и вътрешното богатство. Едновременно в света това не съществува. И в духовния свят не съществува. Понеже противоречие има във физическия свят и в духовния. В човешкия свят винаги хората започват с доброто. Всяко нещо, което започва отначало с доброто, накрая ще свърши зле. Вие се раждате деца, майка ви и баща ви ще ви приемат, ще те облекат, но като умреш, ще те заровят в земята. Значи началото на

живота е добро – с песни, а края е лош. Че никой не е избягнал тази съдба. В духовния свят е обратното. Там почваш зле, а накрая е добре, свършваш с добро. Отначало страдаш, а накрая благуваш. Само в Божествения свят нещата започват добре и свършват добре – свят без изключения. Вие искате на земята да внесете законите на Божествения свят, но трябва да съедините началото на човешкото с началото на духовното и края на човешкото с края на духовното. Ако не ги съедините тия двете противоречия, вие не може да разберете Божествения свят, защото Божественият свят е едно примирение на противоречията. Доброто е примирение между човешкия и Божествения свят – едно определение и в човешкия, и в ангелския свят.

Та казвам: Когато вие сте нещастни, тогава ще идете при ангелите. А когато сте радостни при ангелите, не слизате при човеците. И затова на земята винаги се сружават хората – един лош и един добър. Затова на земята най-първо ще дойде добрият, той започва работите и ще свършат със злия. В духовния свят най-първо започва работата лошият и свършва с добрия. А в Божествения свят започва добрият и свършва пак добрият.

Та казвам: Само Божественото във вас може да примири нещата. Няма никакво примирение в света. Защо така? Всичко каквото сме преглеждали, няма нито един философ, който да е дал едно правилно разрешение. И ако вие мислите, че могат да ви обичат от началото до края, вие се лъжете. Всички ще бъдете обичани и после изоставени; всеки ще бъде здрав и болен; и всеки ще бъде богат и сиромаш. Няма да остане противоречие в света, което да не дойде във вашия ум и във вашите чувства, и във вашата воля.

Та някой път аз виждам хората, какви ли не мисли имат – това, което не е. Защото всички противоречия в света произтичат от имането. Ако човек нямаше отворена уста, ако се затвореха устата на човека, тогава противоречието за яденето щеше да бъде разрешено. И ако бяха

затворени ушите на хората, да не слушат, тогава противоречията, които съществуват между хората, нямаше да ги има. И ако бяха затворени очите, и ако ги няма и краката, не щеше да виждаш лош човек в света. Тогава какво ще остане? Затвори си очите, ушите, устата и злото ще изчезне от света. Но и човек изчезва. Кое е по-хубаво в дадения случай: да са затворени нашите уста, или ние да сме господари на нашите уста; да са затворени нашите очи, или ние да сме господари на нашите очи, на нашите уши; да изчезнат нашите ръце, или да сме господари на ръцете си и на краката си?

Сега аз някой път се чудя на вашия ум. Някои седят и не мислят нищо. И даже децата и майките не мислят. Така се чудя на вас. Някои цитират мен и казват: “Учителя тук така каза.” – Нищо не съм казал. Това, което ти мислиш, аз не съм го казал. Някой казва: “Че как е възможно човек да обича всички?” Но това е една възможност, едно предположение, което трябва да опиташ. Трябва да го опиташ. За онзи, който не го е опитал, е невъзможно, но [за] който го е опитал, е възможно. Едно малко шишенце, което събира един грам, не може да събере едно кило вода. То е невъзможно. Ти, ако си едно малко шишенце, не можеш да събереш едно кило, но аз мога да обичам всички. За онзи, който може да събере едно кило, той може да има повече вода, той може да обича всички. Но за онзи, който може да събере един грам, казвам: “Този въпрос не се отнася за тебе.” Защо е създаден светът – това е за учените хора. Когато говоря за Любовта, аз разбирам, за добрите хора, за умните хора. Когато говоря за Любовта, разбирам онези хора на Любовта, на тях говоря. Онези, които не обичат, не ги засяга този въпрос. Те да си вървят по своя път. И казвам: Вие често страдате за чуждите погрешки. Може вас да ви хипнотизират и да ви турнат известно престъпление, без вие да сте го извършили. И вие да страдате за това. Може да ви турят чужда мисъл, че сте извършили известно престъпление. Може да ви турят в хипнотически сън и да ви

казват, че вашата ръка е изгоряла и да ви произведат една рана. Или могат да ви вцепенят крака и като станете, кракът не работи. Всичко могат да ви направят.

Та най-първо вие трябва да се освободите от една хипноза. Вие казвате: “Колко лош човек съм.” Как е възможно онзи човек да стане лош, който Бог го е направил? Как е възможно златото да стане лошо? Това е невъзможно. Лошавината е нещо външно. Вие се лъжете, че сте станали лош. Или пък казвате, че сте станали добър. Как може желязото да стане злато? Желязото си е желязо, лошият човек си остава всякога лош. И добрият всякога си остава добър. Но добрият човек, като се приближи при лошите, лош става. В дадения случай и лошият човек, като се приближи при добрия, става добър. Той чувства, че е станал добър. Той се усеща, че е добър. Но като се отдалечава, казва: “Пак съм лош.” И добрият човек, като се приближава при лошите хора, чувства лошавината и казва: “Станал лош.” И после, като се отдалечи, казва: “Пак станал добър.” Та сега вие трябва да знаете добри ли сте, или лоши. Ако не сте добър, някой добър човек трябва да се приближи при вас. Вие трябва да търсите добрите хора, за да бъдете добри. Пък ако сте добър, какво трябва да правите?

Сега аз ви давам тия неща, за да разсъждавате. Вие казвате: “Каква философия е това? На човека ще му изскочи умът навън.” Та умът ви и сега е изскочил. Всеки човек, който разсъждава, умът му е намясто, а който не разсъждава добре, умът му е изскочил навънка. Не мисли, че като умът ти е намясто, ти всичко можеш да разрешиш. И хиляди години още да минат на земята, има какво да учите. И пак ще бъдете деца. Но ще бъдете радостни, че вървите по Божия път, и ще обичате Божиите пътища. Някои мислят, че са разрешили всичко, и като идат на небето, ангелите ще им пеят и те ще ходят. Че ангелите не са музиканти. Те имат една велика работа. Те са същества, които управляват цялата вселена! Каква работа имат те! Вие казвате: “Те ще пеят на земните хора, на Ивана, на Драгана.” Свър-

шил работа някъде и ангелите ще му пеят. Не мислете така. Когато някой цар се забавлява с някой беден човек, то е благородство. Минава той, че му казва една сладка дума. То е една случайност, едно съвпадение. И някой път ние имаме едно голямо въображение и казваме: “Как, Господ да ме е забравил!” Че Господ има толкова работи да мисли, че ти нямаш право устата си да отвориш. Че Господ като духне, ти ще изчезнеш от земята и няма да се намериш никъде. Та вие нямате страх. Един ден ще дойде страхът. Има нещо, за което човек няма право да се бунтува. Правите всичко, но като дойдете до Името Божие, там трябва да имате само една идея – благодарност! Нищо повече! И злият, и добрият човек, като дойдат до Бога, трябва да мълчат. Понеже Господ е благ и няма какво да каже човек. Всички трябва да имате благодарност към Него. И лошите духове мълчат, защото няма какво да кажат. Като дойде някой лош дух до Господа, Той Господ му даде всичкото, и няма какво да вдигаш шум.

Та казвам: Противоречията са наши създания в света. А великото благо в света, то е Бог и всичко онова, което от Него излиза, което Той е родил. Та казвам: Идете при Бога и Му се молете, и каквото ви даде, бъдете благодарни! Аз тук, откакто съм дошъл, от толкова години, дотегнало ми е вече да слушам все оплаквания: “Мър-мър-мър, еди-кой си брат, еди-коя си сестра.” Мърморковци, ще оправят света. Морал турят. Оставете вашето морализиране! Знаете ли какво нещо е чистотата? Че онази вода, която излиза и се окалва, как ще определите [как] влиза в морето? Ти остаряваш. Как ще си обясниш, в младини са те почитали, а в старини никой не те почита? Как ще си обясните това? Някой път ти казваш: “Ще ме погребат.” И като те турят в ковчега и те носят, и всички хора казват “Умря!” А пък ти лежиш и знаеш, че не си умрял. Какво ще кажеш на това? И виждаш, че там в гроба се разкапваш и изгубваш имането си, стоката си, богатството си. И оставаш Петко Стоянов без тяло, без уши, очи, крака. А имаш идея за ушите,

краката, разбира се, и мислиш за тях. Искаш да видиш, но нямаш очи; искаш да ходиш, но нямаш крака; искаш да работиш, но нямаш ръце, нямаш с какво да работиш; искаш да видиш, а няма с какво да видиш.

Вие мислите, че невидимият свят е като физическия. Вие не знаете какво нещо е Любовта. Аз се чудя на голямата лъжа, която съществува. Дойде някой до мене, иска да ме люби. Аз разбирам Любовта в гадения случай така: Ти си жаген. Минава някой благороден човек с чашата си и ти дава. Това е Любов. Или си паднал някъде и си изкълчил крака си. Някой ти намести крака. Това е Любов. Ти си пътник, приемат те в дома, гадат ти вечеря. Това е Любов. Каквото и да ти направят – най-малката услуга, в това седи Любовта. Любовта е нещо, ние сме проводници на нещо, което излиза през нас. И като дадем ход на Любовта, Любовта е, която създава хубавото. Ти, ако не любиш – като казвам аз, че трябва да обичаме всички, аз разбирам една велика идея! Ти не можеш да бъдеш гениален човек, ако не обичаш всичките! Защото да обичаш всичките, това са възможностите ти да станеш гениален. Ти, като обичаш всичките, това е заради тебе, ти ще добиеш възможностите да станеш това, което искаш. И ти, ако не обичаш всичките, това не можеш да го постигнеш. Ти считаеш – за да обичаш всички, ще изгубиш всичко. Бог е скрит някъде, и като обичаш всичко, и като Го познаеш във всичко, Той ще ти даде едно благословение. Ти като видиш Бога и в лошия човек, Той ще те благослови. Златото и като го окаляш отгоре, то пак си е злато. Бог и в най-лошите хора Той е все същият. Той не се изменя. Изменяме се ние. Бог си остава всякога такъв. Той е вечна доброта! Бог остава всякога неизменяем в своята вътрешна доброта. Под думата “Дух”, аз разбирам туй вечното, неизменното. Духът е това! А под думата “Любов” разбирам Проявлението на Бога. Първото проявление на Бога, това е Любовта – това вечното, неизменното. Не може да го знаем. Любовта е първият лъч на Бога, за да покаже своята добрина на Любовта. Това,

което излиза от Него, това е Любовта! Любовта носи живот, носи всичките блага. Ако един ден Бог не иска да се изяви, тогава Неговата Любов ще престане. Не че Любовта ще престане, но Той ще живее само за себе си. Но като казваме, че Бог е Любов, ние разбираме, че Бог живее не само за себе си, а живее и за нас. Ние трябва да се радваме, че Бог се е проявил като Любов и живее заради нас. И щом Бог живее заради нас, и ние ще живеем заради Него. Тъй трябва да се разбира!

Сега това е за вас разрешението. Така трябва да разсъждавате. Кой е прав, кой е крив? Всички са прави и всички са криви. Всичките хора са прави в началото и в края всичките хора са криви. А пък в духовния свят всички в началото са криви, а всички в края са прави. А в Божествения свят всички са прави и в началото, и в края. Желая и на вас, и вие, като преминете тия двата свята, да дойдете в света, дето да станете и в началото прави, и в края прави.

Добрата молитва

Преди няколко гена беше, върви една сестра и ми казва: “Учителю, миришеш на тютюн.” Казвам: “Права си, бях между тютюнджии, които пушат, и мириша на тютюн.” Тя казва на тютюн мириша, като че аз съм пушил тютюн. Та и аз ще ви кажа на вас: “На тютюн миришете.” Та често ще ви кажат: “На тютюн миришете.”

6,15 ч. с.

3. Утринно Неделно Слово, държано
на 16 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето съвсем ясно. Времето меко, приятно, топло.
Вън, на поляната всички с Учителя си направихме упражненията.

(Миналата неделя Учителя беше на Мусала с братя.)

ПОСТОЯННАТА ВРЪЗКА И ЕДИНСТВЕНАТА МЯРКА

Добрата молитва

Духът Божий

Размишление

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матей.

В начало бе Словото

Всичките хора страдат от еднообразие в света. Страданието е еднообразие. Безверието е еднообразие. Да се обезсърчава човек е еднообразие. Старостта е еднообразие. Всички отрицателни неща, които има човек, това е еднообразие. Най-първо хората, когато започнат една работа, започват я с голямо усърдие, но колкото времето минава, изгубват усърдието. Учениците, като постъпват като деца в първо отделение или в гимназията, са много усърдни, но като наближи последната година, кажат: “Кога ще се освободим?” Като не разбират вътрешната връзка между предметите, между уроците, учението им се счита за еднообразие.

Вие идвате всяка сутрин в 5 часа. Като станете, погледнете и казвате: “Пак ще се ходи.” Считате го като едно военно задължение. Считате това, че ви е писано като задължение. Сега, питам ви, защо ще дойдете? Ще дойдете и отпътъка ще минете. Заповед е това! Наказание има, арестуване има. Някой казва: “Ние сме свободни да идем и да не идем.” Вярно. Сега, ако дойдете, какво ще спечелите? И ако останете в дома, какво ще спечелите? Щом станете сутринта, казвате: “Като отидем, какво ще спечелим?” Ще изгубим доста енергия. Половин, един киловат – колко киловата от тая енергия ще се похарчи? А плаща се. Тук колко плащат на киловат? Мисля, че 7 лева. Докато дойдете тук, два киловата енергия ще изхарчите – 14 лева. Аз

предлагам толкоз. Това трябва да се провери. Два киловата. Аз го вземам като закон на противоречие. Може да е един, половин или повече от два. Но и един киловат да е, пак има две половинки. Единицата пак съдържа две половинки.

Вие казвате: “Кое е важното в живота?” Вие седите и казвате: “Трябва да се живее.” Няма по-хубаво от това да живеете. Тогаз животът има радости и страдания. Радостите – това е място на Бога, а пък страданията – това е място на човека. Щом страдате, вие сте в човешкия свят. Щом се радвате, вие сте в Божествения свят. Щом страдате, вие сте при хората. Щом се радвате, вие сте при Бога. Казвате: “Защо страдам?” Защото сте при хората. Питаш: “Защо се радвам?” Защото сте при Бога. Щом сте при себе си, вие страдате; щом сте във вашето Божествено, вие се радвате. По някой път вие казвате: “Защо ни са страданията?” За да дойдете при хората. “Ама не може ли без това?” Та и вие сте от хората! И ако се откажете от хората, трябва да се откажете от себе си. Човек може без страдания, но ще се откаже и от баща си, и от майка си, и от себе си и ще бъде без страдания. Вие искате да живеете при хората и да бъдете щастливи. Това е невъзможно. Там, дето има страдания, там има хора. Там, дето няма страдания, няма хора. Та човек трябва да живее при хора. Казват: “Да живеем при хората!” Аз разбирам, че да живееш между хората, трябва да страдаш. И кой от вас, като е живял между хората, не е страдал? Даже между най-обичните от вас. Майката, която счита за идеал своите деца, тя била ли е така щастлива? Даже един проповедник, който е обърнал толкова хора, между своите пасоми бил ли е щастлив? Учителят при учениците си бил ли е щастлив? Съдията бил ли е щастлив при хората? Не. Всякога там, дето са хората, има едно недоразумение. Сега мен ми е целта да ви дам едно конкретно определение. Страдаш – значи си между хората. Защо и за какво – това е ваша работа, трябва да изучавате. И ако ви дотегне животът, тогаз опитайте, откажете се от хората и от себе си. Казваш: “Не може.” Щом не може,

тогаз ще живееш между хората. Щом искаш да бъдеш щастлив, тогаз трябва да се откажеш от хората. Какво значи да се откажеш от хората? Ако питате българина, той ще ви каже, българинът поддържа така: за да се ожениш, трябва да тропаш на хорото. Защото днес се хваща човек на колелото, утре се хваща и стане едно с колелото, и започва човешки свят. Значи другарката ще ви намери на хорото. Но питам: Без хоро не може ли да се намери тази другарка? Втората жена пак на хорото ли я търсиш? Първата жена я намери на хорото – красива, с хубава рокля, спретната. А пък втората е вече госта обикновена, на хорото няма да я търси той. А пък ако намери трета, къде ще я намери? Има някои старци, които се женят на 80 години. Той не може без бабичка. Тук вземам думата “женитба” в широк смисъл. Човек за всяка работа, която върши, той все се жени за нея. Вземеш лопатата, ожениш се за нея; вземеш мотиката, ожениш се за нея; впрегнеш вола, ожениш се за него; вземеш пианото, ожениш се за него. Дотегне ти, туриш ги настрана. На български “жена” значи работа – жънеш с паламарка и туряш настрана. Женитба значи узрялото жито да го ожънеш, да го вържеш на снопи, да го счукаш, да замесиш хляб и да ядеш. Някой ще каже: “Това женитба ли е?” Така го разбирам аз. Сега това са ред от разсъждения. Всяко едно разсъждение е полезно дотолкоз, доколкото може да даде един правилен извод или да допринесе нещо.

Сега говоря за Христа. Кое е най-важното в Христа? Неговото възкресение показва, че въвн от човешкия живот, от обикновения живот, който ние живеем и от който един ден ще се лишим, има друг един живот. Или ти си като един наемател. Наел си една къща за десет години. Взел си я под наем и след 10 години, като изтече срокът, ще ти кажат: “Напуснете къщата.” Питаш: “Не може ли другояче?” “Ще излезеш.” “Ще я дам на другиго. Ще я ремонтирам.” Ще ти кажат: “Трябва да излезеш.” Ще ти кажат много причини. Живееш в едно тяло. Като напуснеш този живот, къде ще отидеш? Христос казва, че има друг един свят. На опит го

доказва. Умира и оживява. Става видим и невидим. Значи доказва, че има друг един живот. Интересното е, че като отидоха тези, които той покани, едни повярваха, а други се усъмниха. Защо се усъмнили? Защото им се струвало, че не прилича на Него. Има нещо в смъртта. Онези, които имаха духовна светлина, виждаха образа Христов, а онези, които нямаха тази Божествена светлина, показа им се, че не е Той.

Сега да ви наведа на следюущия пример. Вие по някой път, когато сте в добро разположение, вярвате, че Христос е възкръснал, но като дойде изпитанието, помрачава се умът ви и се съмнявате дали е възкръснал Христос и да не е това някаква измама. На това ме навежда един пример. Един от най-видните български свещеници ми казваше: Какъв дявол ме изкушава? След като чета Евангелието си казвам: “Возкръснал ли е Христос? Ако не е възкръснал, какво учиш?” И казвам: “Махни се, дяволе!” “Какво, ще се махна, но ако не е?” И един ден, като чета Евангелието, си казвам: “Ти вярваш ли, или не?” “Но ако е възкръснал?” – слушам някого вътре в себе си. Ще кажеш: “Но ако е възкръснал Христос?” – тогаз онзи млъкна. Казва той: “Аз не зная, че е възкръснал.” Аз го питам: “Ти там ли беше, да знаеш, че не е възкръснал? И аз, и ти не бяхме там. И аз, и ти трябва да се учим. Сега ще проверяваме кое е вярно.” Трябва да има известни доказателства, с които може да се докаже дали нещо е реално, или не. Дали тази печка тази сутрин е била палена, или не? Как ще докажем? Щом силно е отоплена печката, тя е палена. Щом не е отоплена, не е палена. Това е най-простото доказателство. Значи щом е палена, тази енергия съществува някъде из въздуха и всеки един от вас може да направи един опит дали Христос е възкръснал, или не. Някой студен зимен ден, когато отвън има 30 градуса студ, направете опита. Ще ви дам два вида доказателство: едно физическо и едно умствено. Не зная дали първото ще може да го направите, но второто е по-лесно. Първото е много трудно. Седите вкъщи и нямате възлища. Краката

ви са измръзнали и ръцете вкочанявали. Искате да знаете дали Христос е възкръснал. Ще кажете: “Ако Христос е възкръснал, да ми се стоплят краката и ръцете, а пък ако не е възкръснал, нека си седят такива, каквито са – да зная поне истината.” Да допуснем сега, че 10 души правите опита и на петте души се стоплят краката, а на другите – не. Излизате с две мнения. Де е погрешката? Едни казват: “Нашите крака не се стоплиха.” Онези от вас, които сте казали и сте повярвали, на вас ще се стоплят краката ви. А пък другите, ако кажат “Аз казвам, но я се стоплят, я не се стоплят краката” и ще останат краката им такива, каквито са били.

Сега втори опит. Първият опит е на физическото поле. Да кажем, че вие се намирате в едно вътрешно помрачение във вашия ум, дошли сте до отчаяние, не ви се живее вече и търсите да се хванете за сламка. И казвате: “Тази тъмнота, която е в мен, ако Христос е възкръснал, нека тя да изчезне в момента, а пък ако не е възкръснал, нека тъмнината да си остане!” Сега някои искат исторически доказателства. Всеки един от вас може да провери. Реалността е нещо, което постоянно присъства. Сега, ако се обърне този ключ, можем да прекъснем течението на електрически ток и ще изгаснат лампите. Това не показва, че няма енергия. Но като завъртим ключа, пак ще светнат. Вярата е само завъртване на ключа. Вярата само дава възможност да се проявява реалността. Завърти ключа и ще видиш дали има светлина, или не. Какво ти струва да завъртиш? Като завъртиш, нищо няма да спечелиш, но веднага във въздуха ще се яви светлина. Вярата в света е следното: само да обърнеш онзи ключ, който ще даде възможност да дойде Божествената светлина. И като дойде тя, нещата наоколо ти ще станат ясни, защото без светлина нещата не са ясни. Представете си, че има друг ключ там и като го завъртиш, ще се стопли печката. Сега, според стария начин, трябва да се изчисти печката от пепелта, после да се турят малко гърба, отдолу малко запалки, ако се пали печката отдолу.

Или, ако се пали отгоре, тогаз възлища и после дърва горе. Това е старият начин. А пък по новия начин веднага ще завъртиш ключа и печката ще светне, ще се нагорещи. А най-новият начин за отопление ще бъде този. Всичкият този салон е обкръжен с жици отвън. Като пуснеш ток по тези жици и целият салон ще се отопли. Целият салон е опасан с 400-500 жици и като завъртите този ключ, за колко минути ще бъде отоплен? За половин час. Това зависи вече от човешкия ум. Това зависи от вашата инсталация. Сега вярата ви е доколкото, доколкото палите печката с възлища или с горно, или с долно горение. А пък с електричество още не се отоплявате. Аз виждам вашето заблуждение. Вие ще питате: “Няма ли да изгори къщата?” Ни най-малко. Понеже къщата няма да бъде от дърво, а от стъкло. И ще пуснете ток. Ще бъде чисто. Няма да има пепел. Стане ти горещо, ще завъртиш ключа и ще имате една умерена топлина. Всичко това, което ви говоря за външния свят, ще го направят хората. Но и отвън да го направят, светът няма да се подобри. Но всичката тази инсталация можем да я направим и вътре в нашето тяло. Няма да ви трябват много възлища. Ще си имате инсталация. Отвън в бъдеще ще си носите по две жици прекарани от главата надолу под дрехите ви. И щом излезете вън, завъртете ключа. Вън има 30 – 40 градуса студ, но на вас е топло. През дрехите и през обущата минават токовете. Токовете текат. Краката ви и ръцете ви са топли и се чудите каква е тая работа. Инсталация има.

Сега казвате: “Това възможно ли е?” Възможно е. Хората го правят. Ако отвън е възможно, и отвътре е възможно. Та онова, което изстудява човека, това са неговите отрицателни мисли. Студът, това е признак на едно състяване на материята. Студът показва човешкия живот. Там, дето има студ, водата се втвърдява. Течната вода се втвърдява и можеш да ходиш по нея – това е едно благо, но по нея нищо не расте. Но щом се стопи водата, по водата не можеш да ходиш, но всичко расте там.

Сега във вас има противоречия. Вие искате да имате всички блага на живота и пак да бъдете близо до Бога. Ако искате да бъдете щастливи на земята, вие Божието благо не може да разберете. Ако искате да имате 100 милиона, 200 милиона или един милиард и искате да бъдете щастливи, не е възможно. Ако имате къща, няма да бъдете щастливи. Другите хора ще бъдат щастливи, но на вас ще бъде тягост вашето богатство. И най-богатият американски милиардер, един вестникар, почнал да продава, да ликвидира. Той е на 75 години. И вижда, че така както е живял, животът е безсмислен. Всички неща ги продава, иска да живее хубаво вече. Дошла нова светлина в ума му. И друг един богат американски милионер, който три пъти пропадал и три пъти се въздигал, казва: “Всичко, каквото имах, ми го взеха.” Имал една Библия за 5000 долара. И нея му продали за гълга. На този богатия милионер не му оставили и Библията. Хората, които искат да вземат, вземат всичко. Аз не съм против богатството, но казвам, че има едно богатство, което няма основа. То ще се изгуби. Има една сиромашия, която няма основа. Има едно знание, което няма основа. Има една добродетел, която няма основа. Всички онези неща, положителни или отрицателни, без основа, ще се изгубят. То е преходно. А има едно богатство, което има основа.

Представете си, че вие знаете, че сте ясновидец и знаете къде има скъпоценни камъни, скрити в земята. Знаете всичко, каквото е скрито. И питам: Ще бъдете ли тогава беден човек? Трябват ви пари. Имате полици. Ще отидете, ще разровите и ще вземете колкото пари ви трябват. И после пак ще заринете. И навсякъде, където ходите, земята ще бъде отворена за вас. Но казвате: “Как да го имаме това?” Вие може да искате да го имате, но от невидимия свят нямам доверие още във вас, защото, ако ви го дадат, вие ще го вземете и ще го съберете на едно място. Казвам тогаз: За кого Бог е създал златото? Какво е предназначението му? Да се избиват ли хората за него? Златото в

органическият процес е проводник на чистия живот. Човек, който няма злато в своята кръв, в своите чувства, в своите постъпки, в своите мисли, той е сиромаш човек. Вие ще ме попитате: “Защо Христос не е учил това?” Защото не бяхте там. Колко души бяха при него? Някой казва: Дали аз бях ученик на Христа? Казвам: “Ти не си ли от 12-те?” Къде са 12-те? Че ако ти си един от 12-те, как си го забравил? И за две хиляди години освен че не си прогресирал да разбереш, че си бил с Него, но си забравил.

Дохожда ми наум онзи анекдот за българите. Не зная дали е български анекдот, но минава за такъв. Защото те са анекдоти от разни народи. Млади хора отишли за войници и стояли повече от 20 години. И им израснали бради. И отиват при жените си, и ги питат: “Вашите мъже имали ли са бради?” Жените казват: “Не, те нямаха бради.” Те казват: “Тогаз не сме ваши мъже” – и си заминават. Отиват до едно място и правят престъпление. И им обръсват брадите, и ги пускат. И отиват пак при жените си, и ги питат: Жени, вашите мъже имаха ли бради? – Нямаха. – И ние нямаме. Тогаз сме ваши мъже.

Какво показва брадата на човека? Човек, който има брада, показва, че не е работил. Всички животни дълго време са почивали и са брадясали. Мъжете повече са брадясали, отколкото жените. Гледам една млада сестра и ѝ казвам: “Трябва да работиш, защото гледам, че на лицето ти почна да никне брада.” Това беше млада сестра – на 26 години и брадясала. Брадата е признак на онзи мъжки елемент, когато човек почва да става груб. Като загрубее човек, брадата му ще израсне. И по брадата, и по космите ще познаеш човека. Ако космите са по-тънки или по-дебели, ще познаеш дали принципът, който е водил човека, е мек, или груб. Мекотата е винаги женски елемент. Онези органи, които имат мекота, например сърцето, нямат никак косми. После езикът и прочие. Онези елементи, които поддържат човешките мисли, нямат косми. Отвън космите са гадени, на физическото поле. Всеки косъм представлява проводник на енер-

гия. Ако електричеството във вашата коса преобладава, косата ви ще стане остра. Ако преобладава магнетизмът, косата ви ще стане мека. Ако електричеството преобладава във вас, вие ще бъдете твърд, груб, сприхав, а пък ако преобладава магнетизмът, ще бъдете нежен, мек. Има хора, до които като се допреш, казват: “Не ме бутай.” Той е цяла батерия. Да не стане контакт с него, стои 25 сантиметра настрана от него. Ако го бутнеш, ще стане преливане на тези енергии. Когато хората се събират на едно място, безверници и верующи, онези хора на безверието са положителни хора. Те са хора на мъжкия принцип. Всички безверници са на мъжкия принцип, а пък верующите – на женския принцип. Всички, които вярват, са все жени. Така се ди въпросът. Вярата е женски принцип, а безверието е мъжки принцип. Любовта е женски принцип, а пък безлюбие-то е мъжки принцип. Мъдростта е женски принцип, а пък глупостта е мъжки принцип. Истината е женски принцип, а пък лъжата е мъжки принцип. Къде ще му иде тогава краят? Трябва да разгледаме този въпрос по-дълбоко. Има два вида мъже. Има едни мъже положителни, има и мъже отрицателни. Има и жени положителни, и жени отрицателни. Вас да не ви смущава думата “отрицателен”, или грубият и мекият принцип в света.

Та казвам: Ако ти съзнаваш своя пол, че си мъж, и мислиш, че ти си едно божество и можеш да направиш каквото искаш, ти непременно си от невежите. Ти тогаз не разбираш закона. Всеки човек, който мисли, че е самостоятелен, който мисли, че може да направи каквото иска, той веднага ще дойде в стълкновение с Божествения принцип. Какво ще стане, ако всеки каже “Аз мога да направя каквото искам.”? Всички хора могат да направят каквото искат. И всичките противоречия не произтичат ли оттам? Няма човек, който да не се обижда. Аз съм правил опити. Дойде някой при мене, и още като влиза казва си: “Този шмекер лъже хората.” Аз тогаз казвам: “Аз такива лъжци като тебе не ги искам! Я навън! Ти, още като влезе ме обиди. Вън,

нищо повече!” Казвам му: “Невъзможно е да бъда такъв, какъвто ти ме мислиш. Най-първо, за да мислиш, че съм такъв, какво съм ти изял? Кажете ми! Ако съм ти направил някоя пакост, аз ще се изгължа на тебе.” И казвам му: “Аз ти давам този урок. Не ти е приятно, не го прави ти.”

Като влезеш в един дом, кажи си: “Ето един добър, отличен човек!” Както постъпиш, и хората ще постъпят така с тебе. Вие ще отидете при Бога и мислите, че Той прави каквото иска. Мислите ли, че в такъв случай Той ще ви посрещне вас? Ще ви изхвърли навън. Кракът ви няма да стъпи там! Аз проповядвам Любов, но напуснете глупавата, неразумната любов в света. Любовта е нещо разумно. Като отидеш при Бога, ти трябва да мислиш, че няма друго същество като Него в света. И тогаз Той ще мисли ли за тебе точно така? Той твоята хубава мисъл ще я повърне на тебе. Той ще каже: “Понеже ти мислиш така за Мене, давам ти тази мисъл. Давам ти благословието Си. Бъди като Мен!” И ти ще бъдеш радостен. А пък ти, щом мислиш, че е лош Той, тогаз Той ще ти го повърне това и ще ти каже: “Бъди и ти като Мен.” Някой казва: ”Господ ще ни прости.” – Ако ние мислим за Него така, както трябва. За Бога трябва да имаме една определена мисъл. Никой няма право да мисли другояче. За себе си можем да мислим и за ближните си както искаме. Но за Бога, който е мислил другояче, той се е намерил в едно голямо противоречие.

Нашето нещастие произтича от това, че ние искаме да се освободим от една зависимост и не знаем как да се освободим. Преди години идва една сестра и ми казва: “Дотегна ми животът вече. Не ми се живее! Отчаяна съм!” Аз искам да видя с какво може да бъде тя щастлива. Вземам 4 пендари по 100 лева и ги тургам в един плик, и ѝ ги давам. И след половин час тя е щастлива и казва: “Имало добри хора в света!” Но утре, като престанат четирите пендара, пак си наведе човек главата надолу. Дагат ти един пендар – изправиш се, изхарчиш го и се наведеш. От Господа по 20 пендара ти вземаш всяка минута. Щом Господ не ти дава

пендар, ти се мъчиш, не можеш да дишаш. Ако Господ ти хване гърлото, не ти дава нищо, тогава какво ще правиш? Ще се мъчиш. Ако Господ не ти дава да ядеш, ще се мъчиш. Бог задоволява всичките ни нужди в света. Ние искаме да бъдем щастливи. Нека да мислим дали окръжаващите около нас са щастливи. Ние живеем в Бога, който е всеблаг, и при това, в този благия Господ, в който живеем, ние сме нещастни. Тогаз де е причината: в Бога или в нас? В нас. Та казвам сега: По този начин, както сега се ходи, новата религия не може да върви, не могат да вървят новите хора. Дотогаз, докато вие търсите щастие само за вас, вие сте на крив път. Целият свят е щастлив. Бог е вечното благо в света и ако има същества, които са нещастни, причината е в тях. Те са причината, че са станали нещастни. Онзи младият син, който е напуснал баща си, казва: “Защо не ми гадеш имането? Искам да отида в странство.” – и се връща при баща си с една горчива опитност. Кой го направи нещастен? Баща му ли? Той си намери белята. И синът казва после: ”Не съм достоен да бъда ваш син.” Баща му му показва своята благост, и синът показва готовност за работа. Ние ядем и пием. И като не излезем на добър край, почваме да се оплакваме.

Аз забелязвам тук две сестри, вземам ги като пример. Много са добри и двете, светици са, но щом дойдат при мене, смущат се. Нито едната има търпение, нито другата. Защо става това? Аз да ви обясня. И двете са нервни. И следователно, ако аз покажа едно предпочитание към едната, като се присъединявам към нея, то нейните токове отиват в другата и тя става недоволна. Тя не иска от тая енергия, която я възбужда. Ако едната сестра е по-търпелива, тогава минава меката енергия от нея към другата. И тогаз другата ще бъде доволна от нея.

Съберете двама нервни хора. Те са и двамата положителни. Та законът е: Вие трябва да правите смяна. Щом се търкаля някоя голяма канара отгоре по пътя ти, отстъпете вие. Не си представлявайте, че може да кажете “Ти

знаеш ли кой съм?” Ти не искай да се покажеш на канарата кой си. Бъди благоразумен. Кажу: “Моите почитания!” Отстрани се да мине. Или иде някой трен. Ти не казвай знаеш ли кой съм аз. Отстрани се, сними си шапката, поздрави онези в трена и не казвай да се спре тренът. Ние не можем да се спрем на Божествения път. Не! Благоразумието всякога трябва да ни накара да отстъпим пред Божествения порядък на нещата. Всякога трябва да отстъпваме другите хора да се проявяват! И ако ние отстъпим, и те ще отстъпят. И ако не отстъпим, и те няма да отстъпят. Защото Бог така е направил – да се пресичат пътищата. Например две планети се пресичат в своя път, но едната трябва да мине с пет минути по-рано. Но ако искат да минат и двете едновременно през този възел, тогаз ще се сблъскат. Може едната да мине със закъснение 5 минути, 20 минути, нищо не значи това – за да не се сблъскат. Иначе от тях нищо няма да остане. В обиколката ви вашите възгледи могат да се срещнат. Вашите възгледи може да не са намясто. Може да има различие между това, което мислиш ти и онзи за Господа. Но ако се сблъскате двамата, ще направите пакост на себе си. Умният или ще усили бързината, или ще закъснее. И ние виждаме, че земята в своето движение, в своето въртене някой път закъснява 8 минути и после усилва 8 минути. Има един прилив. Това зависи от човешката мисъл. Някой път няма да мислиш много интензивно. Някой път мислиш дали си веруещ, или не. Щом вярваш, че Бог е всеблаг и искаш да бъдеш като Него, ти си веруещ. Щом ти вярваш, че Бог е всеблаг, и имаш всичката готовност да изпълниш каквото Той казва, да изпълниш Волята Му, ти си веруещ. Ти имаш желание да изпълниш Волята Му. Казваш: “Дали ще мога да го направя?” Всякога трябва да имаш желание да изпълниш Волята Божия при всичките възможности и условия. Всяка работа, която я вършим, трябва да я правим много добре. За да бъдем угодни на Бога, не трябва да има еднообразие!

Една майка намира удоволствие когато детето яде.

Щом го тури на своята гръд, веднага това дете започва да бозае. Ако това дете не бозае, то е болно. Обаче когато отбие това дете, тя почва да го храни по друг начин. Когато отбива детето, то плаче дълго време. Какво ли не тургат майките на гърдите си, за да го отучат да бозае. И после ъ е приятно като яде детето. После ще го прати на училище. Условията се изменят. Ако то се учи добре в училище, тя е доволна. Ако е добро в своето поведение, тя е доволна. И Бог е доволен, ако ние се учим добре, ако се храним добре и ако изпълняваме Волята Му. Ако ние се храним със Словото, то е храна, Той е доволен. И ако се учим от всичко онова, което Той е създал, учим се и го прилагаме, Той е доволен. И ако не спъваме никого в света, Той е доволен. Това трябва да имате във вас. И погрешките не трябва да седят дълго време във вас. Всяка погрешка моментално трябва да я поправите. Всяка една негативна мисъл, негативно чувство или постъпка непременно веднага носят със себе си лоши последствия. И вие казвате: “Каква е била моята карма?” Кармата аз считам като един търговски дълг. Вие може да имате една такава кооперация като нашата. Ще вложат десетина хиляди лева или 20 000 лева, а имат един оборот за една година – един милион. Всичкият капитал е 20 000 лева, а оборотът е един милион. Един милион по 10 на сто колко прави? Сто хиляди лева. И казвате, де са парите. Сметката е крива! Двadesетте хиляди лева са реалният капитал, другото е лотария. И в лотарията има печалба. Половината за клиентите, които вземат билетите, а половината за онези, които уреждат лотарията. Двadesет хиляди лева, ако ги вложите в банката по 10 на сто, колко приходи ще има? Две хиляди лева. Това е печалбата. И казват: “Защо не успяхме?” Казвам: “С 20 000 лева капитал хващат едно здание, за което плащат 18 000 лева годишен наем. Плащат на служащите по 3 500 лева на месец. За година те са 42 000 лева. Значи тази кооперация трябваше да има свое здание, да не плаща наем. Това щеше да бъде печалба.” Вие казвате: “Другите кооперации

как успяват?” Другите кооперации имат по няколко милиона, вие сте с 20 000 лева, а онези кооперации – с 2–3 милиона. Аз не считам тази бакалница за кооперация. Една кооперация трябва да започне най-малко с 300 000 лева, нищо повече! Ако пък започнеш частно, започни с три лева. Когато отиваш да работиш между хората, ти трябва да имаш един голям капитал. Ако ти си невежа, който нищо не знаеш и започнеш да ги учиш, какво ще излезе? Когато отиваш да учиш, започни с голям капитал.

Трябва да знаеш гали е възкръснал Христос и трябва да имаш връзка с Бога. Докато човек няма пряма връзка, постоянна връзка, той още няма оная истинска вяра. Не да късаш жиците, но да имаш постоянна връзка, че нищо да не е в състояние да наруши твоята вяра. Това наричам вяра. Могат да дойдат изпитания, но един параход, който устоява на всички бури и пристига на пристанището, той е силен параход! Аз не се лъжа в едно. Аз гледам гали хората вярват в Бога, Който е в тях. Някой казва: “Учителю, аз вярвам в тебе.” Аз не вярвам в тия работи. Доколкото човек вярва в Бога, Който е в него, и е благодарен, той има вяра. Той от Бога не е доволен, че от мен ще бъде! Мярката за всичко трябва да бъде Любовта към Бога! Новото учение трябва да бъде Любовта към Бога. Изправност трябва в това. Там няма никаква лъжа! Някой път хлопат и няма ме. Бил съм някъде. Вечерно време, заминал съм, отишъл съм надалеч. Хлопа някой, не мога да го чуя.

Та казвам: Аз не казвам, че нямате любов към Бога, но любовта ви към Бога не е постоянна. Тя, като ви даде търкалета по 4-5, вие сте радостни. И като изчезнат те, и като дойдат малко мъчнотии, почват да се съмняват. После пазете се от друго. Всякога, когато правя явно добро, то всякога това има лоши последствия. Щом го правя да не е явно, то е добро. И Бог, Който знае това, Той, като направи нещо, гледа да не е явно. Той никога не изпъква. Той така прави доброто, че не изпъква и излиза естествено. Излиза че Той не е, а еди-кой си.

Една рускиня в Русия се молила за пари. Молила се Господ да ѝ помогне. Слушал я един болшевик и ѝ казал: “Какво се молиш в своето невежество? Няма Господ! Пари нали искаш?” Изважда една торба и ѝ дава. И казва: “Вземи! Аз ти давам парите.” А пък тя казва: “Господи, колко си чуден, че накара тези безверници да дават пари, да работят за Тебе, да дават пари!” Този болшевик сега е прав. Аз гледам от моето гледище. Той казва: “Защо търсиш Господ вълн? Той го няма вълн. Там няма да го намериш. В мен е Господ! Аз съм Господ!” Господ говори: “Ето торбата!” – и дава ѝ златото. Тя сега не разбира. Тя казва: “Господ направи и този безверник да дава.” И тя право мисли. Това е привидно така. Всеки човек, който остави торба с пари, той е веруещ. Един човек, който те мрази, казва: “Аз те мразя и не искам да те видя!”, но те хваща, когато се давиш, и те изважда от водата – в него има благородство. А пък онзи, който казва, че те обича, и като се давиш, тича и казва: “Дайте стълба и въже!” И докато се намери въжето, ти се удавиш.

Аз гледам на Изгрева един брат дошъл тук. Намерил пари да дойде, а няма пари да се върне. Идва един брат и казва: “Какво да правим?” Казвам му: “Съберете от братството.” И тръгват да му събират оттук-оттам. Идва онзи брат, целува ми ръката и казва: Много благодаря! – За какво? – Че си отивам. Аз разсъждавам, че парите са събрани. Той благодарни, че си отива. Къде си отива? Никъде не си отива. Най-първо в моите разсъждения аз мисля така: Ако аз дойда в София, ни най-малко няма да очаквам да ми съберат братята пари да се върна – ще дойда пеш и ще се върна пеш, няма да разчитам на билет. И като се връщам, ще вървя пеш с вяра! Няма да кажа “Нямат ли братята любов!” Аз насилствената любов не я считам любов. Трябва да направиш доброто доброволно, без никакво насилие. Когато кажат за някого “Какво се е явил този тук?”, това не е никакво добро. Всяко нещо, което правиш, да ти е приятно. Та казвам: Доброто се ди в онази хубавата мисъл, която ти

изпраща един брат. Една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка – те са добрите неща. Христос казва на своите ученици: “Идете в Галилея!” И какво им даде Христос? Той показа на учениците си, че има един реален живот. И им казва: “Идете в света, и аз ще бъда с вас до скончание на века.” Вие сега ще ме попитате дали аз съм бил тогава. Ако Христос е с вас сега, значи били сте тогава там. Пък ако в туй не вярвате, не сте били там. Не се самозаблуждавайте. Вие видете някой човек и казвате: “Той прилича на Христа.” Че всички хора приличат на Христа. Всичките хора приличат на Христа, но не постъпват като Христа. Всички хора приличат на Христа, но нямат сърцето на Христа. Всичките хора приличат на Христа, но никога не могат да носят кръста си като Христа. Та казвам: Всички трябва да се стремим към това. аз не искам това да ви казвам, но казвам какъв е законът. Този закон за вас и за мен, и за ангелите е един и същ. Бог е неизменяем. Той не може да гледа към едного по един начин, а към друг – по друг начин. Той иска всички да бъдем свършени, но не статически свършени. Но иска Той да постъпваме във всяко нещо разумно. Защото, ако постъпя разумно, то е заради мене добре. Най-първо добре е за мен, после е добре за ближния и после е добре за Бога. Ако пък почна от Бога, то най-добре е за Бога, после за ближния и после за мене. Има две течения: едното течение от Бог към нас и другото – от нас към Бога.

Вземам две думи: “дух” и “душа”. Духът е това, което тласка хората да вървят. А пък душата е това, което възприема нещата, което съдържа нещата. Значи духът е, който дава, а пък душата е, която възприема. Значи течението на душата е отвън навътре, а пък движението на духа е отвътре навън. Те са две течения, които се срещат едновременно – на духа и на душата. Това, което влиза в нас и което излиза от нас. Това, което влиза в нас, е течението на душата. Това, което излиза от нас, е течението на духа. И когато тези две течения са правилни, съразмерни, това е

щастие! Ти ще приемаш хубаво и ще даваш хубаво. Ние ще приемаме от Бога и после ще даваме. Моето търпение е даване. Като приемеш въздуха, кажи: “Благодаря ти, Господи, за всички добрини, които си ни дал!” Това е право! После ще издишаш и пак ще приемеш въздух.

Та благодари на Бога за всяка хубава мисъл, която прониква в ума ти; за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето ти; и за всяка хубава постъпка, която можеш да направиш! За всичко благодари! Това е дълбокият вътрешен смисъл на живота. Това е да живееш по закона на Любовта.

Отче наш

Новото учение в света седи в това, да благодарим за най-малката мисъл, която имаме, за най-малкото чувство и за най-малката постъпка.

Това е великото в света!

6,25 ч. с.

4. Утринно Неделно Слово, държано
на 23 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето облачно, времето ветровито, хладно.
На поляната направихме упражненията.

СИЛАТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Духът Божий
Ще ви прочета 118 псалом.
Размишление.
Давай, давай

Всички хора страдат днес от еднообразие. Във всяко едно отношение има еднообразие: в религията има еднообразие, в живота има еднообразие и в мислите на хората има еднообразие – навсякъде. В науката, във всичките неща се изказват едни и същи работи. В религията когато срещнеш ще ти каже: “Ти вярваш ли в Бога? Ти българин ли си?” “Българин съм.” “Французин ли си?” “Французин съм.” Какво от това? “Свършил ли си университет?” “Свърших го.” “Колко години откак се обърна?” Аз, като ви говоря, вие ме разбирате много еднообразно. Като че ли нищо не разбирате. Да кажем 20 години ти си учил в университета, и ще го иде един да ти разправя за обикновени работи – за триъгълници, прави линии, точки. Ти казваш: “Тези работи ги знам.” Като говоря за Любовта, вие казвате: “Любовта ми дотегна, от нея ми побеля главата.” Една млада сестра седи при мен и казва: “Учителю, от страдание ще ми побелее главата.” Казах ѝ: “Моята от какво е побеляла?” Главата побелява и пак почернява. Огънят, който е горял, като изгасне, дърветата стават черни. Казват за някого: “Той е прост човек, трябва да стане учен.” Ученият е учен. Какъв трябва да стане? Онзи, който не е от благородно произхождение, трябва да протече в него благородна кръв. Но онзи, в

когото тече благородна кръв, какъв трябва да стане? Псаломът, който ви прочетох, е писан преди повече от две хиляди години. Вие може да ми кажете: ”Този псалом ли се намери да четете?” “Приведете жертвата, вързана с въжета, до роговете на олтара.” (27 ст.) Може да се разбере, че човек да жертва някой вол, някое агне – да се вържат тия жертви. Ако някой от вас би написал този псалом, как би го написал по модерному? Авторът малко модерно го е написал. Намерил се е в трудно положение. В 10 стих се казва: “С Името Господне ще изтребя народите.” Но тези народи, освен че не са изтребени, но в негово време са били много малко, а сега са два милиарда. Какво е изтребил? Авторът пише, че ще изтребят. Думата “изтребва” на български има две разбираня. Например вие казвате, че изтребват камъчетата от ориза. Значи освен унищожение, под изтребване се разбира очистване, изхвърляне на примеса.

Христос привежда един пример: “Ще отгедя добрите отгясно, а грешните отляво; овците отгясно, козите отляво.” Като вземете буквално, грешните са кози, а праведните – овци. Чудно е, че овцата може да заболее от туберкулоза, а пък козата не заболява. И някой човек, ако е болен, по-добре е да пие козе мляко, отколкото овче. После в козата има доста интелигентност. По някой път ней ѝ иде наум да се покачи някъде и да погледне на небето. Овцата не прави това. Тя все към земята гледа. Козата не прави това. Тя ще се качи на някое дърво, ще погледне нагоре и ще почне да разсъждава малко. Сега много религиозни хора са като овцата. Те не се вдигат като козата, те само по земята каквото намерят.

Сега казвате: “Човек трябва да бъде справедлив.” В какво седи днешната справедливост? Казвате: Трябва разсъждение. – Ти не знаеш ли, че аз тебе съм те отхранил! Аз съм ти помагал! – В какво ме отхрани? – Обличах те толкова години. – Никои никого не е хранил. Онзи сам се е хранил. Като му е дал нещо с ръката си, не го е хранил. Той не говори истината. Ти не можеш да храниш някого. Някой

казва: “Ти трябва да влезеш в положението ми.” Аз не мога да вляза в положението ти. Ако аз вляза в положението ти, на тебе ще стане десет пъти по-тежко, отколкото е сега. Ти казваш: “Виж в какви мъки се намирам.” Ако видя мъките ти, то твоите мъки ще се увеличат. Аз приемам от твоите мъки.

Що е мъка? В какво седе мъката? Един човек, който няма пари, се мъчи. Дайте му 2–3 колелета, и той ще се засмее. Той казва: “Не ме бутай, че съм неразположен.” Като му дадеш колелетата, пада му мед на сърцето. Но това разположение идва, като дойдоха трите колелета. Щом изчезнат колелцата, изчезва и разположението. Влезе някой в една кръчма, изпие 2–3 чашки – дойде разположението. Изкриви шапката и запее някоя стара класическа песен. Няма да ви кажа каква. Модерните хора пеят класически песни. Един приятел закъсал – нямал пари и взел назаем 40 лева. И води със себе си една млада сестра, и двамата отиват на опера. Казвам: Какво ще добият от операта? Нищо. Това е едно забавление. Но там ни най-малко не се разрешават тези мъчнотии, които ги мъчат – безпаричието. Аз разсъждавам така: Тези хора се дегизират. Те от зор играят на сцената, за да си изкарат прехраната. Те нямат никаква идея. Казват: “Той е артист.” Хубаво. Друг пък станал адвокат. Какво върши този адвокат? В съвременния живот мнозина от хората имат разни видове болки. Като го бутнеш, казва: Кракът ме боли. – Не са ли потребни адвокатите? – Те са потребни, щом двама души се карат. Лекарите не са ли потребни? – Потребни са, щом има болни. – Бащите не са ли потребни? – Потребни са, щом има души да раждат. Но щом няма души да раждат?

Та казвам: Тези са еднообразните работи. Всичко това, което виждаме, е резултат на миналото. В една опера главните лица са един млад момък и една млада мома, които са се влюбили. Момъкът е от аристократическо произхождение, а пък момата е от добро произхождение. Те са влюбени. Бащата и майката на момъка не са съгласни да се ожени

той за нея. Има една интрига. Тичат, ходят, играят и в операта представят това. И какво излиза? Оженят се, нароят се деца и операта свършва. Този аристократически дух се развил от миналото. И онзи неаристократически дух, и той е от миналото. Това, което е станало в миналото, ще се играе в една опера. И един ще ми разправи как героят в операта пострадал. Казвам: Дали е страдал, това е въпрос. На някого е дошла идеята, че е станало това и това в света. Дали е станало по този начин, то е въпрос. Този въпрос е толкова верен, колкото когато историците описват някое събитие, като че ли са били там. И всички деца повтарят, че в едн-коя си година така и така е станало. А пък това отчасти е вярно. Има много гати и данни неверни. Казват, че Христос се родил и спорят сега учените и казват, че има разлика от сто години между приетата дата на раждането Му и истинската дата. Учените спорят. Някои казват, че има разлика от 4 години. А пък други казват, че разликата е от сто години. Кое е вярното? Историците да му мислят. Има данни за това. В природата са хроникирани събитията. Ако искат да знаят кога се е родил Христос, могат да намерят по небесните данни, но се изискват големи, точни изчисления. Но ако знаехме кога се е родил точно Христос, какво щеше да допринесе това? Какво се ползваме ние, ако знаем кога точно слънцето е изгряло? Едн-кога си. И слънцето не изгрява всеки ден точно в едно и също време. Все има някаква разлика от няколко минути. Някой път по-рано, някой път по-късно. И отива и се връща от юг към север и от север към юг. Прави едно връщане както едно махало. Кое е същественото?

Сега някой път аз привеждам примери. Някой се уплаши и казва: “Отде Учителя ги намери тия примери да ни ги казва?” Аз не съм взел нито един пример от Изгрева. Аз виждам примерите в света. А пък че вие спадате някой път под същия знаменател, то е друг въпрос. В Америка, когато убеждавали един мъж, че има един красноречив проповедник, жена му казала: “Иди да послушаш, да оживееш малко.”

И проповедникът говорил как в семейството не живеят добре. А пък тя му казала да отиде да послуша, за да се научи да живее по-добре в семейството. Тя искала той да отиде, за да стане на нея по-добре. И като се върнал, мъжът казал: “Не те е срам, да ходиш да разправяш за мене на проповедника и да ме излагаш. Много си умна.” Действително, аз съм на мнение човек никога да не засяга семейния живот.

Има някои мъже, които казват така: “За жената трябва гърво.” Законът е този: Ти можеш да биеш една жена, ти можеш да биеш една мравка, но се самоизлагаш. Ако е само една мравка, ти ще се справиш лесно, но ако са няколко милиона от тия мравки и те нападнат, какво ще правиш? Колко лъвове и тигри са били нападнати от мравки и изядени. Те са сто, двеста, хиляди, милиони. Ти след като набиеш една жена, ще гоиде една голяма жена бабачко – астралната, духовната жена и ще ти даде един урок. Сега за да обясня, ще кажа, че тая жена прилича на една жена от село Хатърджа, а пък сега Николаевка, Варненско. Там имало някой си Стоян. Ако има тук някой Стоян, да ме извини. Обичал той да отива на кръчмата да попиива с приятелите си. Някой път закъснява. Тя праща едно от децата да каже на бащата да си гоиде. Той казал: “Нека майка ти да чака, аз съм на ракия с приятелите си. Не ѝ е притупало сега сърцето. Да чака.” Тя взема една цепеница и отива в кръчмата, и му тегли там един бой. И му счупила ръката. Отива той в село Юшенци при един знаменит чекръкчия, който прави счупени ръце и крака. Онзи го пита: “Как си счупи ръката?” Стоян отговорил: “Яздих на кон и не можах да му хвана юздата, и паднах, и си счупих ръката.” Питам сега: Това исторически факт ли е? Той го е срам да каже, че го е била една жена. И тази жена я е срам да каже, че е била един мъж. Това е като гръмотевица. Някой прави жена си за ангел, божество. Казва ѝ: “Като тебе няма! За тебе умирам.” А пък тази, за която умира, той от любов най-малко три пъти в годината я бие. Сега исторически факт е това.

Понеже прахът ѝ служи за цял, той вади праха, за да цери хората. Това исторически факт ли е?

Говори ми един друг приятел – снощи ме срещна и ми разправя. Той ми каза нещо. Аз му казах: Не се меси в чужди работи. Не оправяйте мъже, жени. Те са учени хора, оставете ги. С любов са се оженили, с любов ще се реши въпросът. Те, когато се карат, от любов се карат. И когато се ограничават, от любов се ограничават. Любовта е навсякъде. Ако една овца се страхува за своето агънце да не го срещне вълк да го изяде, не е ли намясто това? Обидили някого. Казвам му, обяснявам му философски: Ти си се обидил от нещо. Да не се обиждаш, но трябва да знаеш философия. Има християни, които са излезли от овцата; други са излезли от говедата – имат рога; други са излезли от кон – имат копита отзад. Като срещнеш християнин, който е овца, той пасе, той е от най-безопасните, но този с рогата може да те мушне, онзи от коня може да те ритне. Има и други видове. Тези навици те ги имат от хиляди години. Няма да им вържеш кусур. Той казва: “Аз кон ли съм?” Щом риташ, от конска порода си. Щом бодеш, от волска порода си. Щом оставаш да те стрижат, от овча порода си. Нищо повече. И тогава се дава възражение, че Бог направи човека. Че го направил, нямам нищо против. Вярно е. Всички животни са направени със Словото Божие, с Разумното. Значи животните са направени много лесно – със Словото, като казал Бог думата. А пък за човека си помислил: “Особен трябва да го направя!” Дълго време мислил. И казано е: “И разкая се Бог, че направи човека по образ и подобие Свое” – понеже той ял и пил, и никак не изпълнявал Волята Му. Това го пише в Свещената Книга.

Ти си родил един княжески син – има кръвта ти, но не те слуша. И казват: “Това е синът на еди-кого си.” Но идват дълговете на края на месеца, 4–5 хиляди лева. Тамко ги плаща. И винаги синът поддържа, че като баща му няма. Докато има, баща му да дава. Мнозина казват: “Ние сме чада Божи.” Че сме чада Божи, вярно е. “Ти в кого вяр-

ваш?” – казва някой. “В Христа.” Аз ще ви приведа един пример. Ще засегна религиозните убеждения. Разправя ми един мой познат: Отвращение имам от тия евангелисти. – Защо? – му рекох. Той казва: “Отивам в Шумен при един обучащ евангелист. Казвам му: Може ли да ми направиш обуца? – Мога. – Ще ти платя хубаво, но здрави обуца да направиш. – Ще ти направя обуца да ме помниш. – Но да не се скъсат. И на краката ми да прилепнат хубаво. Не ги носих и един месец и се скъсаха обуцата. Отивам и го питам: Ти каза, ще направиш обуца, че да те помня, а пък се скъсаха за един месец. – Отде да зная. – Като не знаеш, кажи ми. – Няма нищо, ще ти направя други обуца.”

Ние ще кажем: “Този не постъпи добре.” Хубаво, колко пъти ние правим такива обуца? Я бутнете когото и да е от вас. Ако някой ви бутне, вие веднага ще скроите няколко думи, които не са по модата. И при това питате. Например някой идва и ме пита: “Защо не мога да приложа известни окултни закони? Прилагам, но нямам никакъв резултат.” Че окултната наука за какво я мислите? С молитва само не става тази работа. В молитвата трябва да влезе и човешкият ум, който разбира законите. Ти, като произнесеш молитвата, трябва да призовеш Името Божие, когато се нуждаеш от подкрепата Му. Бог не се нуждае от похвали. Той се нуждае от друго. Защото в Божествения език като кажеш, нещата трябва да станат. Но като кажеш, че не могат да станат? Казано е: “Рече Бог, и стана.” А не да чака. Нещата са казани и стават. Вървят по един разумен начин.

Съвременните хора не разбират как Господ е направил света. И турят милиони години. Вярно е, но тези милиони години трябва да ги обясним. Например числото сто милиона какво означава? Количество ли означава в дадения случай, или означава сто милиона енергия? Например казваме сто милиона слънца. Това е едно грамадно количество. Или казваме сто милиона атоми. Вие знаете ли те какво пространство ще заемат? Вие може да ги носите на върха на една

изгла. На дебела изгла. Сто милиона, ако е количество, е едно нещо, а пък ако е сила, е друго. Сто милиона години ти може да си ги прекарал на сън и сто милиона години може да си ги прекарал в разумен живот, в будно съзнание. Има разлика. Някои, слушам, казват: “От 20 години съм тръгнал по този път.” Че какво представляват 20 години?

Разправя един господин: “Един ден съм се напушил така, че очаквам само някой да ме бутне и да си излея яда, да си изкажа всичкия гняв. Иде моята слугиня. Отде се намери тя? Понеже съм се така запушил, че да се отпуша. Тя дойде и се усмихна. И ме бутна, без да иска. И като ме бутна по ръката, мен ми стана приятно и изчезна лошото ми разположение.” И той ме пита: “Я ми кажи как стана това нещо? Аз бях готов да ѝ плесна две плесници, а пък тя, като ме бутна по ръката и ми се усмихна, стана ми приятно. И казах си, че бях готов да ме бута често по ръката.” Хубаво. Ти си гладен и ти дам хубава торта, баница с малко сирене. Като си похапнеш една-две хапки, няма ли да ти стане приятно? Или си жаден и ако ти дам една-две чаши хубава вода, ще ти стане приятно.

Трябва да избягвате от еднообразието. Еднообразен живот – едни и същи мисли като се държат дълго време, стават тягостни. Не дръжте еднообразните мисли в ума си. Например ти държиш в ума си някакъв недъг. Но този недъг не е твой. Той се е родил преди няколко хиляди години. И ти го имаш по закона на наследствеността. Или някой път се оглеждаш. Казват някои, че религиозните хора не трябва да се оглеждат, не било хубаво. Че и да не се оглеждаш, пак е лошо. И често има един закон. Ще ви обясня. Много пъти един добър човек винаги го подозират в някакви слабости. Добрият човек най-първо като го видят, казват: “Той се преструва. Ние ги знаем тия работи.” Ако влезете при някои дипломати, хората са изучили законите – лицата им са усмихнати, много са вежливи, учтиви. Като излизате вън, ще ви вземе палтото и ще ви помогне при обличането. И ще ви каже: “Заповягайте пак!” Но като си

излезете, той си има особено мнение. Този дипломат, като те погледа, веднага ще види умен ли си, или не. И ще намери твоята слаба страна. И като дойдат някои от света при мене, погледат ме и казват: “Ти си умен човек, приятно ми е, после си духовен.” Аз му се отплащам и му казвам: “И ти си много умен. Знаеш как да кажеш работите. Много се радвам, че си ме оценил.” И казвам му: “Ти и аз страдаме, че сме много умни.”

Често идват някои при мене и ме питат: Какво ще бъде нашето състояние в другия свят? – Точно каквото е вашето състояние тук. Ти, като отидеш в онзи свят, ще видиш нещата. В твоето съзнание те ще се отпечатват по особен начин. Много мъчно е човек сам да се види. Нему му е приятно да срещне някого, за да се огледа. Някой път искаме да срещнем някого. Ти си добър, но искаш да срещнеш някой свой приятел, за да се огледаш. Не че него да видиш, но той да ти стане като огледало и да се огледаш. И ти става приятно. Но случва се, че като отидеш при този приятел и ти ставаш огледало, че и той иска да се огледа в тебе. Обаче моите отражения са така поставени, че като се отразявам в неговото огледало, отражението ми в неговото огледало после се отразява и в моето. Тъй че аз се отразявам и вътре в моето огледало. Той ме вижда в моето огледало и аз познавам аз какъв съм. И неговият образ се отразява. И ако неговото огледало е малко замъждавяло, то той ще види отражението в моето огледало и ще види, че не съм такъв, какъвто съм. А пък то зависи от неговото огледало. А пък ако и моето огледало е замъждавяло, и аз ще го видя такъв, какъвто не е. И ако ти не си добър, ти не можеш да познаеш един човек, че е добър. И ако ти не си лош, ти не можеш да го познаеш, че е лош. Всеки човек, който ми казва, че съм лош, и той е лош! Как ще познаеш, че съм лош? Ако кажеш за някого, че е откраднал, отде ще знаеш какво нещо е краденето? Когато кажеш, че нещо е горчиво, значи имаш опитност. Щом кажеш, че някой е лош, значи и ти имаш тази черта. Ако ти кажеш, че някой е

добър, и ти имаш тази черта. Ако ти признаваш доброто на хората, ти признаваш и своето добро. Ако ти признаваш лошото на хората, ти признаваш и своето лошо. Тогаз какво трябва да се прави? Спирайте се върху лошите работи по-малко. Не може да ги избегнете. Например казваш: “Тази сестра е много нетърпелива.” Тогаз и ти си нетърпелив. Защото иначе как знаеш какво нещо е нетърпението? Имаш опитност.

С проповед няма да стане тая работа. Може да се говори. Всичко днес говорят. Говори се днес една беседа, вие ще я разкажете другиму какво сте разбрали. Разбрали сте ония работи, които сте опитали. Ако се спираме върху онези работи, които знаем положително, животът щеше да има съвсем друг характер. Но вие се спирате върху неща, които не са напълно изучени. И вследствие на това се заражда недоразумение. Казвате, че аз съм говорил, че всеки е пратен на земята за нещо. Пратени сме, но какво разбираме под думата “изпратен човек”? Ти може да си изпратен само да стажуваш още. И дали ще станеш учител, или не, то е още въпрос. Ти може да си изпратен за съдия. Стажуваш, но дали ще станеш съдия, или не, то е въпрос. Ако станеш учител, какво трябва да учиш? Най-първо един учител в едно народно училище трябва да има особена, специфична любов към децата. Трябва да обича тия деца и тогава ще му е приятно да бъде учител. На един съдия да му е приятно, че може да осъди двамата, да ги спогоди. Да може да примирява хората. Може да осъдиш, но и двамата трябва да ги примириш. Да убедиш онзи, който има да дава, да даде. И онзи да убедиш, който има да взема, та да се спогодят.

Някой казва: “Аз имам да вземам хиляда лева.” То е заблуждение. Ти нищо нямаш да вземаш. Тези хиляда лева са на Бога, те са на земята. Какво си усвоил чуждото имане на земята? Ти трябва да разбираш основната идея – какво има да ти дава. И после друго – ти, като му говориш, той отрича, че има да ти дава. Онзи праведният, който е свободен, той нито потвърждава, нито отрича нещата. “Имаш

ли да даваш?” – той мълчи. “Имаш ли да вземаш?” – пак мълчи. Той е праведен човек. Той казва: “Нито давам, нито вземам. Аз съм само един проводник. Каквото мине през мене, давам го, за да се постигнат нещата.” Онзи, който идва при мене и мисли, че има нужда от мене, той е в друго заблуждение. Аз мога да му помогна. Но в какво сега моята помощ? Един учител никога не може да седне при всеки едного поотделно. Той, като преподава на 30 души ученици, не може да отиде при всеки един да заучава уроците с него заедно. Той преподава и ще остави всеки един ученик да заучи добре уроците си.

Наскоро четох един пример, даден в един вестник. Някой си, мисля, че е англичанин, учен човек, пътува с дъщеря си да изучава дивите зверове – слонове, лъвове и тигри. Баща ѝ го изяжда един лъв. Той умира и тая млада англичанка се заема да изучи характера на животните, да примори животните с хората. Тя после ходила там, дето баща ѝ ходил, и навсякъде влизала между всичките зверове, и те не ѝ правили никаква пакост. И казвала тя: “Зверовете обичат човек да има едно много добро разположение към тях. Като се приближава към тях, да върви много леко, всяко тропане ги безпокои. Като вървиш, като че по въздух се движиш. И трябва да имаш едно весело и благо лице. И те схващат това. Ако не, ще избягат или ще се нахвърлят отгоре ти.” Питам я: “Как доби това, тая голяма смелост?” Тя е слязла като Данаила между зверовете. И като влиза между тях, всички тези лъвове се укротяват. И между тигрите влиза. Ние мислим, че това е станало специфично във времето на Данаила. Ето една жена, която е имала голямо самообладание и вяра. Да вярваш, че те няма да ти направят никаква пакост. Това го писаха вестниците. Аз вземам 25 на сто от това, което е казано, че е вярно. Ще кажат, че е било във времето на Данаила. Но и днес става. Този закон го приложете. Ако е верен за животните, верен е и за хората.

Често стават спорове между вас, защото вие се приб-

лижавате с тропане както някой кон. Тогаз другият е недоволен. Или друго нещо има в характера ви: гледам, като вървят някои от вас, вървите като пияни или вървите по друг начин, пак неестествен. Някой е религиозен, замислил се е. Че религиозният човек върви съвсем другояче. Вие да видите как върви светията! Ти казваш: “Аз не обръщам внимание на хората.” Че светията, ако не знае да ходи, той не е светия. Ако светията не знае как да си държи главата, как да си мърда ръцете, краката, пръстите си, той не е светия. Гледал съм някой, като дойде и седне до пианото и от тщеславие така си отвори ръцете настрана нашироко. Няма да отваряш ръцете си нашироко, а така (Учителя поставя ръцете по-близо една до друга) ще си приближиш ръцете до пианото близо една до друга. И то не така бързо, като че искаш да хванеш някого. Та да не може да забележи, че ръцете се отварят. Защото, ако ръцете ги отваряш много, то е закон за противоречие. И ако речеш така срещу един човек, той ще се стресне. Както онзи казва: “Горе ръцете!” Това са малки неща, които трябва да се спазват. Ако ти не знаеш как да държиш палеца си, например ако стиснеш палеца си вътре в юмрука, ще се образува в тебе друг характер. Ако държиш пръстите си стиснати, получаваш един характер, пък ако ги държиш отворени – друг характер. Трябва да се възпитаваме в това отношение. Трябва да имаш особено разположение към първия пръст – показалеца. Той е във връзка с благородството. Вторият пръст е свързан със закона на справедливостта. И на него пръст ще обърнеш внимание. Ще обърнеш внимание и на безименния пръст, за да усещаш хубавото и красивото, което Бог е създал в природата. Ако нямаш обхода, ще обърнеш внимание на малкия пръст. Той ще те научи каква обхода трябва да имаш към хората. Вие казвате сега, че Господ ще ви научи. Не! Ако един учител дойде, без да пише и без да говори, какво ще те научи? Светът е едно предметно учение. И всички трябва да почнете да се учите.

Всички вие се обличате за другите. Най-първо ще се

обличате за себе си. И като се облечеш, да ти е приятно. Оная греха, която носиш, да ти е приятна. Какво ще мислят хората – остави всеки да мисли каквото иска за тебе. Не е лошото в цвета на грехата само. В някоя греха няма една добра кройка. Който иска хубава греха, тя трябва да се прилепва на неговото тяло. И после никога не вземайте подарък стари грехи от този или онзи. Ако са нови – вземете, а вехти грехи – ако са от светия. Но не ви трябва грехи от някой болен, от някой умрял и прочие. Един наш приятел, който беше много духовен и после отпадна, дойде и ми се похвали, че му дали един редингот. Взели го от един човек, който умрял. И той, като прие грехата, след няколко години умря. Не че умря, но отиде в света с редингота си. Може да кажете, че това е съвпадение. Фактически е така. И мога да ви кажа кой е. Може да е и някой друг. Аз наблюдавам как са фактите в света. После някой може да ви донесе подарък. И това да не ви радва. Минаваш през някоя градина и казваш: “Всичко това е на Господа.” Че всичко е на Господа, това е вярно. Но минаваш и тебе ти се яде един плод. Колко трябва да вземеш? Имаш право да откъснеш от дървото само един плод. Можеш да отбереш най-хубавия, но да откъснеш повече, то е лакомия. Ако откъснеш един плод и благодариш на Бога, ти ще приемеш всичкото благословение. Но ако откъснеш два плода, то е известно отклонение, смъртта ще дойде над тебе. Всякога като откъснеш два плода и ги туриш в джеба си, ти вече нарушаваш закона. Един плод като откъснеш и ядеш с благодарност, този плод носи благо в тебе. Но ако откъснеш два, ти мислиш, че двете ще уреди твоя живот. Не. Единият плод. Направят ти едно добро. Ти не си доволен. Искаш две добрини. Ще загазиш. Та казвам, в живота е достатъчно да кажеш на хората само една дума. Но за да я кажеш, ти не можеш да кажеш една дума, ако не намериш в характера на този човек нещо хубаво. Ти трябва да намериш в характера на човека, комуто искаш да кажеш една добра дума, нещо хубаво, съществено, което Бог е вложил. И тази дума

да я кажеш на това Божественото в човека. И като я кажеш, този човек ще бъде доволен. Но ако кажеш сто думи и не можеш да намериш нещо хубаво в него, всичко е напразно.

Някой казва: “Учителя много добре говори.” От всичко, което съм говорил, аз съм се ползвал най-много. Дали вие сте разбрали, или не – аз разбрах толкоз много! Аз съм доволен от това, което съм говорил. Аз разбрах един от великите Божи закони. Какво сте разбрали вие, то е ваша работа. Някои казват: “Като замине Учителя кой ще остане вместо него?” Никой няма да остане вместо него. Господ ни най-малко не е направил света, за да го заместят. Господ си гледа работата. И тази работа не е моя, а е Негова. Че Господ си гледа работата. И после чудни са хората! Формата нищо не означава. Можеш един човек да го размножиш в сто огледала. Но той не съществува на сто места. Отражение може да има на сто места, но реалността е една. Може да има много сенки. И после някой казва: “Той прилича на Христа.” Може да прилича на Христа, но мислите ли, че ако някой прилича на Христа, той е Христос? Че ако вие 10 години играете ролята на Христа, и вие може да заприличате на Христа. Дали приличам на Христа, то за мене е второстепенно. За мен е важен въпросът мога ли да служа на Бога и Той да остане доволен от мене като служа. И аз искам, като служа на Бога, и аз да остана доволен от Него. Да имам абсолютното доверие в Него! Каквото и да направя Той, да кажа, че е добро. Той не може да създаде нищо лошо. Аз не разбирам работите. Как Той ще направи нещо лошо? Вие търсите магическата сила в света. Обиколете и вижте. В някой дом, в някое бедно семейство, се родила една гъщеря много красива, магнетична. И всички ѝ обръщат внимание. И млади момци, и стари почват да я гледат и искат да имат нейното благоволение. Кое е онова, което ѝ дава сила? Вие в света искате да бъдете оценени от хората. Имайте предвид: не можете да имате никаква цена. Ще ви чета малко от 119 страница на книгата “Царски-

ят път на душата”.

Да цениш своята душа и душите на другите хора. Че ти, ако не цениш душите, които са слезли от Бога, и своята душа, ти нямаш една преценка за себе си. Ти постоянно разправяш, че не си такъв, какъвто трябва. Душата е излязла от Бога. Ти тази душа я виждаш за пръв път. Не мисли, че една душа ти можеш да я виждаш много пъти. Ти можеш да я видиш само веднъж. И каквото впечатление ти направи, това е! Втори път ще видиш друга душа. И нея ще видиш само веднъж. Всеки ден – друга душа. И понеже са безброй тези души, ти всеки ден ще виждаш само една душа. Ти искаш да образуваш приятелство с тези души. Не е нужно да образуваш приятелство с тези души. Те са като слънчевите лъчи. Слънчевите лъчи остават ли при тебе? Те пътуват с една бързина 300 хиляди километра в секунда и си отиват по пътя, като оставят известни впечатления в тебе. Но този лъч няма да го срещнеш други път. Друг лъч ще дойде и ще мине край тебе. Ти трябва да схващаш Господа в тези лъчи. И всички лъчи няма да влезнат в твоята глава, а само няколко. И онзи лъч, който ще влезне в тебе, ще ти даде понятие за разположението, което има Господ към тебе. Този лъч е специфичен. Ти трябва да намериш смисъла на този лъч. Какво означава той в дадения случай?

Сега другите неща, които се дават, може да ги прочетете в тая книга. Някои от вас даже правят разлика кои са духовни тук и кои не. Или вие си давете за задача да знаете кой е по-учен. Те са хубави неща. Има едно вътрешно напрежение в учения човек, едно желание. Някои хора имат по-голямо желание да бъдат учени хора, а пък някои нямат това желание. Та казвам, оценявайте най-първо хубавите неща. Разбирайте имате ли душа, или не. Но ето каква е моята нова идея. Когато аз вярвам, че имам душа, аз не скърбя. А пък когато не вярвам, че имам душа, аз почвам да скърбя. За мене да вярвам в душата си е извор на радост.

Да ви приведа един пример от живота. Да взема един млад момък, който за пръв път се е влюбил. Това е нещо

Божествено! Първата Любов е нещо Божествено! Втората любов е от дявола. Първата Любов е от Бога, втората е от дявола. Третата е от Бога, четвъртата е от дявола. Редуват се от Бога и от дявола. Божията Любов е непреривна, а от дявола е преривна. Този млад момък, като мисли, че тя го обича, той е спокоен. Той седи и е невинен. Той, само като срещне погледа ѝ, ще се върне въодушевен и целият свят е в хармония с него. Но един ден види, че тя обръща поглед към другите и в него влезе нещо. Почва да го яде нещо. И мисли, че тя не го обича. И веднага светът е помрачен за него. На втория ден тя пак го погледне и му е приятно. Третия ден пак вижда, че тя поглежда към другия, иде ревността. Вие не разбирате тогаз Божията Любов. Не се самозаблуждавайте. Тази мома, когато тя обръща погледа си към този, когото обича, онази светлата Божествена душа е там. А пък когато тя е обърнала погледа си към друго място, светлата душа не е там. То е като някой прозорец. Вие считате, че когато тя си обърне погледа към друга посока, този прозорец е затворен за тебе. Във всяка душа живеят мнозина, хиляди и хиляди души. Защото има и други души. Във всяка душа не живее само една душа и всяка една душа търси някого в света, когото да обича. Вие мислите за пример, че има закон, че всеки трябва да обича едного. Но в обичта трябва да има разнообразие. Вие, като гледате само едного, вие ще умрете. То е голямото нещастие в света. Тогаз ще кажете: “Да гледам ли всички?” По веднъж ще погледнеш. Щом погледнеш два пъти, ти го уморяваш. Веднъж ще го погледнеш и ще си вървиш. Тогава вие защо се скарвате? Защото два пъти се гледате гали ви обича, или не.

Любовта не е от човека. Тя е един импулс на Великото, на Бога! Когато някой човек те обича, то е Божественото, което го заставява. Той ще ти даде писмото и ще си върви. Ти го питаш: “Ти обичаш ли ме?” Той ще ти каже: “Длъжност имам, плащам ми. Аз нищо не зная за Любовта.”

Та казвам, вярвайте в тази Любов, която излиза от

Бога. Вие не можете да вярвате, докато не ви обикнат. И вас не може да ви обичат, ако не обичате. И в Стария завет е казано, и в Новия завет Христос казва: “Както Отец ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих.” Вие не може да обичате, ако Отец не ви е възлюбил. Христос казва: “Както ме е Отец възлюбил, по същия начин и аз възлюбих.” Някой ще дойде и ще ви каже: “Аз ви обичам.” Защо ме обичате? С коя любов? Вашата любов? Аз съм сит от вашата любов. И ако дойда и аз да ви покажа и моята любов и вие ще бъдете сити. Но ако ви покажа Божията Любов, както Отец ме е възлюбил, тогаз тази Любов има смисъл. Аз ви изказвам Божията Любов. Там е смисълът. “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.” И вие идете сега и по същия начин правете! В това е силата на човека! Всички да бъдем изразители на Божията Любов! Както Бог ни е възлюбил и е изразил своята Любов към нас, така да я изразите и вие към другите. Да я предадете на другите по същия начин! Нищо повече! Как? Няма да ви кажа по този или по друг начин. За Любовта няма никакви правила. Тази Любов ще си излезе свободно, тъй, както тя намери за добре. За Любовта няма закон. И никакви правила няма! Тя ще си излезе свободно и никой няма право да се меси в Любовта, която излиза от Бога! Трябва да гадете ход на Божествената Любов. И дотолкоз, доколкото вие гадете ход, в туй седи развитието на вашата душа. И ще ви се оправят работите на земята само тогаз. И ако вие сте загазили, загазили сте, понеже вие проявявате вашата любов. Някой ми казва: “Учителю, много те обичаме.” И аз страдам от любовта на хората.

Отче наш

Вие сте хубави призми. Погрешката ви е там, че ги държите на сянка. Излезте на слънце и изложете ги на светлината, за да видите нейната красота!

5. Утринно Неделно Слово, държано
на 30 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето звездно, ясно. Времето тихо и меко.

ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО

Добрата молитва
В начало бе Словото
Ще прочета 64 глава от Исая.

Във всичките времена е имало противоречия. Тия противоречия ги има и сега. И пророците, и учените хора все са писали по това.

Духът Божий

Има едно вечно различие, което произтича от два различни свята – от един вътрешен свят, с който сме запознати, и от един външен свят, с който сега се запознаваме. Много малко знаем от външния обективен свят. Толкова хиляди години сме тук, но има хиляди неща, които съществуват, и за които даже ние нямаме още една ясна представа. Ти седиш в къщата. Зимен ден е, стаята е топла. Имаш едно разположение. И мислиш, че като е топло вътре в стаята, и вън е топло. Но като излезеш, веднага те лъхне вятърът. Влезнеш вкъщи, пак се стоплиш. Вътрешният свят и външният се различават по температурата. Вътрешният – твоята стая – е топъл, а външният е студен. Дойде лятото, обърне се процесът. Обратното стане: отвън е по-топло, отколкото вътре в къщата. Сега тия сравнения човек трябва да ги преведе добре, понеже те имат отношение с живота. Туй, което става в природата, се дължи на ония вечните промени, които стават с живота на всички същества. Природата е един цялокупен резултат на всички ония разумни същества, които живеят по цялата вселена – не само на земята, но и навсякъде. Отношението на земята зависи напълно от състоянието на слънцето –

какъв хляб, каква светлина и топлина изпраща. Сега всички вярват, че само слънцето ни влияе с топлината си и със светлината си. Иначе ние нищо не знаем за слънцето. Има ли там хора като нас? За хората на слънцето нищо не знаете. Но слънцето живее за себе си – туй, което земята не знае за него. И слънцето има някои работи, които не знае за земята. Слънцето по някой път не знае тия престъпления, които стават на земята. Там още вестниците не са писали за новото споразумение между Франция и Германия, нито за малките страдания на Чехословакия, нито за жителите на Изгрева от какво страдат – че нямат възлища вестниците не са писали там. Вие седите някой път и разсъждавате философски: ”Защо Господ направи света така?” И изхождате от едно лично гледище, от едно най-гребно лично гледище. Попитайте който и да е човек защо се облича така. Някой път човек се облича, без да знае и той самият. Или попитайте го, той се е учил там някакво изкуство, не знае какво е туй и за какво е и ще даде обяснение.

Сега моята мисъл е в ония вечните промени, които стават. Някой път вие сте неразположен. Не можете да си дадете отчет защо сте неразположен. Моментално става това. Някой път очите ви, когато се оглеждате, лицето ви има отлична окраска, а някой път означава модата лицето на човека – там се вижда всичката мода. Там има една постоянна мода, която се изменя. Очите ви ту са светли, ту тъмни; ту замъглени, ту червени; ту жълти, ту сини – какви ли не стават! Вие забелязвате само главните оттенъци, и то все за разни болести ги тургате. Не. Научно разглеждайте промените, които стават. Затуй аз бих ви съветвал да имате едно огледало или валчесто, или квадратно. Само не съм за малките огледалца, които носят в джобовете си сега кавалерите и кавалерките. Един ден седи една млада мома, мисля към 20 години, и казва: “Да не мислиш, аз съм доста угледна, красива.” И изведнъж извади огледалото си и се огледа. Има един детински характер.

Просто иска да ми каже: “Доста красива съм, и косата ми каквато е, всички я харесват.” Казвам: “Много хубаво, отлично.” Действително косата ѝ е по-хубава, отколкото лицето ѝ. Лицето не е хубаво. В туй, че аз, като гледам на това лице на 20-годишното момиче, виждам в капилярните съдове има едни нишки, които се показват, изпъкват на лицето ѝ и можеш да четеш по тия капилярни нишки. Това показва едно напрежение вътрешно. Младо момиче на 20 години и мисли за какво ли не. И от голямо напрежение в тия капилярните съдове остава повече кръв. Казвам ѝ: “Много си млада, но си малко нетърпелива.” “Как, аз съм много търпелива!” Казвам ѝ: “Ти си търпелива, но ходиш по неволя както старите.” И ѝ разправям своята философия. Слушай да ти кажа какво е търпение и какво е неволя. Неволята е търпение от зор. Например човек зъзне цяла зима, но туй е неволя – няма какво да прави. Свиваш краката си, работиш, не от добра воля, от немай-къде. Казвам, всичките хора, които носят страданията си туй в едно състояние, те носят неволята. Искане, не иска и силният, и слабият [ги носи] като дойдат. Туй е неволята, която се качва на слабите хора. Всичките слаби хора неволята носят. И всеки човек, който има неволя, е слаб човек. А търпението е качество на силните хора, на умните хора, на добрите хора. Той е търпелив човек! Казват: Търпелив е един цар! Че като го обидят, той само ги погледне! Той само една дума да каже, от тия водители нищо няма да остане. Но той само ги погледне и остави. Туй се казва търпелив човек! Ако на сегашния свят би им се дало такава една власт, какво биха направили? Както казва Христос: “Каквото поискате...” Ако имате тази власт, с вашето неразположение какво ще стане? Ако планините се местеха от една страна на друга, тогава какво щеше да стане със света? Ако бяхте вие, какво ще пожелаете да стане? И какво би станало със света? И благодарете, че не става каквото ние искаме. Ние щяхме да създадем най-големите нещастия на земята. И засега, ако стават нещастия, те стават по единствената

причина на ония паднали ангели, на които им се разкриха големи тайни. И напуснаха своите жилища горе и дойдоха на земята. И всичките нещастия се гължат на тях. Когато видят, че хората станат малко по-весели, току изведнъж ще им създадат едно нещастие.

Аз веднъж тук на Изгрева излезнах между 8 и 9 часа. Гледам един заек, доста голям, седнал сред поляната, на изток, вдигнал си краката. Казвам: “Навярно той се моли туй, вдиган в известно размисление.” Аз се приближавам, наблюдавам го. Той се пообърна малко и си мисли. Като че искаше да ми каже: “Идеш не навреме. Нарушаваш моето размисление.” Е, това са мои разсъждения. Отиде 30–40 крачки, пак продължава, пак се изправи нагоре. Аз го наблюдавам. Задах си въпроса: “Какво прави този заек?” “Каквото правят хората – дойдох да се помоля. Където ида, все ме гонят. Дойдох да се помоля на Господа да им каже да не ме гонят. Има хрътки, от тях не мога спокойно да ходя. И дойдох да се помоля на Господа да ме оставят на спокойствие.” Казва: “Ти какво мислиш?” Рекох: “Вие и ние все еднакво мислим. И ние, хората, и ние имаме големи хрътляци. Развалят разговора.” Обади се едно куче отнякъде и този заек каза: “Сбогом!” – и не дочака разговора. Едно куче развали разговора.

Сега да ви извадя аналогията. Често ние се разговаряме и дойде една неприятна мисъл и развали цялото ни вътрешно състояние. Обикновените ни процеси трябва да изясним защо стават. Някой път си недоволен от лошото време. И тогава има две твърдения. Казва някой: “Няма лошо време. Лошото време за едни е добро за други; доброто за едни е лошо състояние за други.” Туй отчасти е така. И казвам тогава: “Тия различия, които съществуват, какво е предназначението им?” Казват: “Едни хора са по-щастливи.” Но щастие то не е нещо обективно. Щастие то си има свой външен израз, но щастие то не е нещо материално. И казват: “Този човек е щастлив.” По какво оценяваме, че човекът е щастлив? За да бъде човек щастлив, той най-

първо трябва да бъде здрав. Но здравето е един резултат, т. е. здравето се отнася до неговия организъм – тялото му да функционира правилно, да няма никакви болки ни на краката си, ни на ръцете си, ни на гръбчето, ни на стомаха си. Всичките органи, които има, да са в изправно състояние. Туй е външната страна. След туй да има едно хубаво разположение. Неговите чувства да са добри и при това мисълта му да е светла. Да няма някоя мисъл да го безпокои. И после, като яде да е радостен и като си почива да е радостен, и каквато работа вземе, да му е приятно. Този човек е здрав. И при това здравият човек трябва да е господар на своето положение. В даден случай да прави това, което иска. Нездравият човек се отличава по това, че условията са лоши. Той не е свободен от болестта. Ние искаме да се освободим, понеже това е едно заробване. Боли те главата – не можеш да мислиш. Или боли те стомах – пак не можеш да мислиш право. И най-малката болест, където и да е, веднага отвлеча мисълта ти. И болестите може да ги различим по някой път, за да познаем до каква степен се усилва нашата воля. Онзи, който разбира законите, може да снесе болестта от себе си както някой, който има една раница. Така и онзи човек, който разбира законите, може да снесе болестта от гърба си. Представете си един шивач, който шие на една модерна машина и много внимателно тъй някой път си гържи ръката близо до иглата и направлява тегела. И ако малко е невнимателен, може иглата да му навреди пръстите отгоре. Някои шивачи гържат ръката си много близо, а някои най-малко 5 мм или 1 сантиметър по-далече, защото някой път става хаталък*.

Казвам, всички ние в живота си все имаме по една машина, с която по невнимание стават такива изключения. Казвам, сега в религиозния живот, ние трябва да изучаваме ония, Божествените закони. Когато дойде една неприятна мисъл, не трябва да мислим защо е дошла тя. Това е едно

* хаталък – повреда, злополука, вреда

предметно учение. Аз правя следующите сравнения: хубавите работи след време стават лоши. Обяснявам го ето как. Вземете един плод, който е слезнал. Първоначално е бил отличен, хубав. Колко хубав вкус има и цвят! От гървото първоначално така е, но колкото е изминало времето, той изгубва от своята хубост и здравина. И все ще се яви някъде едно малко нарушение. Може да почне да гние плодът. И погледнеш, най-хубавите круши, най-хубавите ябълки са се развалили. Е, де е злото? – В гниенето на плодовете. Първоначално, ако един плод е поставен на гървото, то си има определено време, докогато той трябва да седи на гървото. И този плод, след като се откъсне, дълго време не трябва да се гържи така. Ние още не знаем колко време можем да го гържим. Ние искаме 4–5 месеца да гържим тия плодове. Това е неестествено. Ако животът ни би бил уреден, че всякога тия плодове да седят горе на гървото, и да си ги късаме тъй пресни, както са! При сегашните условия това е невъзможно. Защото има посторонни положения. Невъзможно е, защото студът най-първо може да развали гроздето и после, и в топло време се разваля гроздето. Та ако гроздето остане за дълго време, то половината от него ще изчезне. Ние се безпокоим да не изчезне гроздето. То е наше неразбиране. Но какво е разбирането на гървото, което ражда плодовете? Ако хората ги нямаше, тия плодове ще падат долу и кокичките им ще отиват в земята и ще израснат, и ще се размножават.

Та казвам: Важното за гърветата е костилките да израснат, а важното за нас е, ние искаме сега, да не се развалят плодовете, всякога да останат пресни. А това е невъзможно! Значи различието седи в това: те искат техните костилки да израснат, а ние искаме плодът да остане здрав и да не изгние. По някой път ние се намираме в едно противоречие – искаме туй разположение, което имаме, да се не изменя. Да допуснем, един човек е щастлив, не знае какво нещо е страдание. Каква ще бъде неговата опитност? Защото ти не можеш да имаш една картина, ако

нямаш една малка сянка. Щастието в живота се разбира от малките нещастия, които човек има. Всякога след едно боледуване, след като боледуваш и оздравееш, ти се радваш на здравето. А след като изгубиш здравето си, ти скърбиш, боледуваш. Къде отива здравето на човека? Допуснете, че вие седите на земята – тъй, с краката. И ви е приятно. Но допуснете, че някой човек ви закачи с единия крак и вие увиснете за крака си. Няма нищо. Но представете си, това въже някъде ви носи в това състояние – ще ви бъде ли приятно? Допуснете, че ви закачат на някой аероплан, когато той хвърчи, и вие висите. Мислите ли, че туй състояние ще ви бъде приятно? Може би за първо време за 5–10 минути ще ви е приятно, но целия ден да висите на крака си и при това да пътувате с 400–500 км бързина, ще видите, че това не е никакво благо. Ние, съвременните хора, се намираме в таква едно голямо противоречие. И представете си сега една съвременна мечка или съвременен елен, който иска да се оправи. Пасе си. Хубаво, но един ден, след като си пасе, току погледнеш – чува се един глас, гърмеж и той се търкаля на земята. Какво ще кажат другите елени? “Какво нещастие стана! Как го поразил Господ!” Ще кажат: “Гръм падна от небето!” Какъв гръм? От един човек, от една пушка. Как ще си го обяснят елените? Ще кажат: “Природата така е създала такива гърмежи.” – те не знаят за природата, за хората.

Та казвам: Някой път вие седите като елена. Щастлив сте. Тъй се оглеждате. И някой от тия падналите ангели дигне своята пушка и вие се търкулите на земята. И казват: “Еди-кой си е починал.” Не че Господ иска да си починаете, а ония злосторници, недоволните духове. Един ден идва една сестра, плаче, оплаква се – дошло ѝ страдание. Казвам ѝ: “Не ти препоръчвам в ниските места да ходиш да пасеш трева. Ще ти дам един съвет – в ниските места да не ходиш, там има много ловци. На такива момичета като вас ще им теглят един куршум. По високите планински места, на недостъпните места, дето куршум не стига, там да хо-

диш.” Казва: “Мъчно е да се изкача там.” Казвам: “Мъчно е, но е безопасно.” Аз разбирам, когато човек иска да бъде в безопасност, казвам: “Иди при Бога! Високото място е Бог. Иди на високото планинско място, необятното, дето човешки крак не може да достигне. Иди при Бога там! Дигни гушата си нагоре към Бога!” Тя казва: “Де да Го намеря?” “На планинските места! На височина, горе там! Отдолу като гледаш, няма да Го намериш, а като се качиш горе!”

Та всички ние, съвременните хора, се нуждаем да имаме едно понятие, едно правилно разбиране на нещата. Аз бих ви дал две формули, но засега реших да не ги давам. Не зная след десет години дали ще станете готови да ги приемете. Затова ги държа само за себе си. Защото с тия формули ще приличате като Давид. Като отишъл той при Саула, той го въоръжил с новото оръжие – с шлем и прочие. А Давид дошъл само с една прашка да се бори. Той казал: “Царю, не съм свикнал да се боря с нови оръжия.” Затова прашките си носете, защото новото съоръжение може да не знаете как да го употребите. Една мисъл, в която ти не вярваш, тя не може да ти помогне. Едно чувство, в което ти не вярваш, то не може да ти помогне. И една постъпка, в която ти не вярваш, тя не може да ти помогне. Вий си задавате въпрос защо става така. Казвам: “Идете при Бога!” Някой казва: “Где да го намеря?” Добре. Право е като казва онзи “Де да Го намеря?” Аз разбирам, че в ума му има тъмнина. Вечерно време вий не можете да видите предметите. Те съществуват, но вие не ги виждате, понеже има тъмнина. Тогава другото твърдение: Казвам, че Бог е на всяко място. Тогава Той е вътре в твоя ум. Неговата светлина прониква в ума ти и в твоите чувства. Това, което ти имаш, че то е излязло от Бога. Но понеже дълго време си седял и ти не си я употребил, тя е произвела гниене. И тази мисъл няма тази красота, както първоначално, когато е излезнала от Бога. Тя е дошла, ти си я отложил. Много пъти ний взимаме плодове, събрали сме ги за нашите приятели и толкова дълго време са седели, че половината от

тях са изгнели, а другите се опрашили. И трябва често да ги измиваме.

Та в сегашния живот има едно влияние, от което и светиите са страдали – да видиш нещо и да не го пожелаеш. Но представи си, ти си гладен човек, гладувал си 3–4 дена и идеш някъде, видиш хубави плодове и да не се зароди в тебе желание да ядеш. А у тебе веднага ще се зароди желание да ядеш. А това е прегрешение. Пожеланието е прегрешение. Минаваш покрай улицата, нямаш грехи. Видиш в някой магазин някой хубав костюм, пожелаеш го. Това е прегрешение. Видиш някой учен човек – пожелаеш и ти да бъдеш като него. Това е прегрешение. Каквото пожелаеш е прегрешение. Писано е там: “Не пожелай чуждото!” Кое чуждо? Не искай онова, което в даден случай не е за тебе. Може, уместно е една печена кокошка да я гадеш на едно куче, но една печена кокошка за овцата не е уместно. На овцата ще ѝ гадеш малко нарязани плодове, накълцани така – това е за предпочитане.

Та при сегашните условия, при които човек живее, какво трябва да прави? Пророкът се оплаква. Оплаква се, понеже големи разрушения станали. Всичките хубави неща изчезнаха, неприятелите избиват, изгорили градове, разрушения навсякъде, отиват в робство, всички са разпръснати. Седи той, като пророк, сам. Исаия е пророк, сам е пророкувал. Но като вижда самата действителност, става му тъжно. Той иска Господ да поправи тия работи. А някой път, когато Господ слиза, разваля работите. Казваш: “Защо ще ги разваля?” Тук, преди години, когато се правеше малкият салон, имаше двама майстори и то двама млади наши майстори от Изгрева. Млади – на двайсет години. Единият турил дюшемето. И двамата бяха като ортаци или – не зная. Дойде другият майстор и казва: “Не тъй, така не трябва.” Взе кирката единият, мисли да разкърти дюшемето. Наполовина беше тъй направено. Извади го навънка. Криво било, казва. Аз си мълча. И почна да го кове. И той го накова така, че беше по-лошо, отколкото първото. Аз съм

виждал често една греха не е ушита както трябва. Дойде един по-майстор, вземе ножицата и кръц-кръц, защото е майстор.

Преди време, един от знаменитите артисти – цигулар, носи си цигулката при един голям майстор да му я поправи. Но казва той: “Как човек може да се свърже с един предмет!” Този майстор взема ножа и изведнъж отлепва цигулката парче по парче. И като се обърна, онзи цигулар, той вече припаднал! Той не може да разбере защо стана това. Той казва: “За една малка поправка отиде цигулката ми!” – и припадна от болка. Казва някой: “Как го е заболяло?”

Във всеки един предмет, който вие обичате, вие влагате нещо от самите вас. Опасността е там: не се влюбвайте в материални работи, защото, като ви ги вземат, вие ще страдате. Обичай тялото си, но не се свързвай с тялото си, защото един ден, като дойде да заминеш за небето, да не се мъчиш. Един мой приятел ми разправяше, сънувал един сън, който обяснява това състояние на връзките. Една вечер сънува той – поглежда се с безброй тънки нишки, но не може да се избави. Повече от 200 000 нишки. И всички тъй овързани, оплетени. “И се мъча, и се мъча и не мога да се освободя от тях. Тънки нишки и горе на главата ми, на ръцете ми – така привързан!” Та казва: “Не само аз, гледах и наоколо всички хора така привързани о земята. И като се събудих, разбрах кое е онова, което свързва хората! Това са ония желания, които ни държат свързани със света. И при такова едно положение как можем да бъдем щастливи на земята?”

Щастие то е едно качество да вярваме в онази благост на Бога. Бог е свършен. И ето какво разбирам под думата “свършенство”. В света само Един има, Който може да ни съди – Свършеният! Понеже Бог е свършен и неизменен, щом идем при Него, той поправя работите. Защото Бог не съди. Един болен, като иде при Бога, той ще оздравее. Богатият, като иде при Бога, той ще се освободи от богатството си. Ученият, като иде при Бога, той ще се

освободи от учението си, а невежият, като иде при Бога, той ще се освободи от невежеството си. Така учените при Бога стават глупави, а глупавите – умни. Ето аз какво разбирам под думата “глупав”. Не е ли хубаво да бъдеш глупав, да не знаеш да се сърдиш? Не е ли хубаво да не знаеш как да подозираш? Сега дойде един бръмбар, направи ти някой човек нещо – ти го подозираш. Подозрението днес е едно качество разпространено. Накъдето, каквото и да направих, все ще те подозират. Ти, ако днес идеш във Франция, веднага ще те изследват от кои типове спадаш – дали си от благонадеждните, или от неблагонадеждните. И ще ти гледат ръката – има такива отпечатъци. И след туй научно ще ти обяснят. Ако Бог дойде на земята, ето как ще съди света. Ще бъде следующата съдба. Всички ония, които мислят, че са праведни, че са светици, че са живели един добър живот, Господ ще каже, Той ще те прати при един болен човек, само да минеш край него. Ако оздравее този болен, ти си добър; ако не оздравее, ти си решил съдбата си. Ще те прати при един беден човек. Ако ти минеш само покрай него и ако той стане богат, ти си праведен. При бедните ще те прати Господ само да минеш, и ако те станат богати, ти си добър човек. А при богатите ще те прати Господ само да минеш покрай богатия. Ако той стане беден, ти пак си добър човек. Ако бедният си остане беден и богатият богат, ти не си добър човек. Сега вий искате, като минете покрай бедните, да станат богати, а богатите да станат още по-богати. Не, богатият трябва да осиромашава, а бедният да стане богат. На върха на планината снегът и ледът трябва да се стопят и влагата да слиза долу в долината. Ако горе снегът остане и долу сушата остане, тогава работата не е туй, както трябва.

Сега това сравнение ще го преведем. Трябва да стане една промяна във вашия ум. И ако не стане съответствуваща промяна в ума ви, не може да стане съответствуваща промяна и в сърцето ви; и ако не стане една съответствуваща промяна във вашия ум и сърце, не може да стане и съот-

ветствуваща промяна и във вашата воля. “Богати, сиромаси” – вий ще ги преведете, за да разберете света. Това положение, в което сега се намира светът, то е външна обстановка, от която вий трябва да се възпитавате. Никой не знае защо Господ е създал света и защо го е допуснал. Всичко, което става, е предвидено. И няма да се мине много, може би след милиони, милиони години всичко туй ще се оправи. Но какво е един милион години за Бога? За Бога хиляда години са като един ден. Значи за Него хиляда години са един ден, а за нас един ден Божий са хиляда години. А хиляда години като страдах и като идеш при Господа, ти казваш: “Много страдах, хиляда години!” Той казва: “Много малко – един ден.” Мен постоянно ме питат, аз съм казал туй. Понеже, казват, ти всичко знаеш, казвам: Че всичко зная, разбира се. Е, в какво седи това? Седи в това: аз зная, че всичко ще бъде за добро, аз зная, че всичко ще се оправи! За добро е, казвам, защо не! – и не му влизам в изяснение. Това е достатъчно.

Дойде някой при мене, казва: “Какво да правя?” Казвам: “Търпи!” Той казва: “Ама аз търпя!” Не, не. Ти неволята носиш. Ти носиш търпението на слабите, а не носиш търпението на силните. Ти си от търпеливите слаби, а не си от търпеливите силни. А нещастие то иде върху търпеливите слаби. Те са, които мърморят в света, а силните търпеливи – те са онези, които издържат. Дотогава, докато вие сте от слабите търпеливи, всякога казвам: Бъдещето ви го виждам – като заека ще бъдете, като елена ще бъдете, ама не като някоя Елена. Аз навеждам сега тия примери. Вие разбирате, това е едно психологическо положение. Много автори съм чел. Те разглеждат света така, както не е. Аз не разглеждам човека повърхностно, но по същина. Когато разглеждат един човек, те говорят туй, както правят съвременните медици, които изучават науката. Някой си аристократ завещал тялото си на медицинския факултет. Да идете да видите някой път как го посрещат тия студенти медици това тяло, като го поставят на

масите там! Има много медицински маси. Като го поставят, тъй както е роден, гол, мъж или жена. И след това всички се наредят около масите и почват да го разглеждат. Питат: “Ти коя част ще вземеш?” Някой взема ръцете, друг краката, главата... И десет студенти седят със своите ножчета и със своите щипки и всеки го чопли да види как е направено тялото на богатия. Полекичка режат, имат си бележки там и проверяват. Търсят някоя артерия или от вените, главните. И след туй, след три-четири седмици ще видиш този богатия, той толкова красив е станал, че всичката му вътрешност се разтваря и някой казва: “Аз намерих това, онзи – онова, едн-коя си кост. И гледаш всеки един студент носи по един уг от богатия човек. Някой взел един уг и вкъщи го носи – една цяла ръка, а друг главата носи, защото и вкъщи някои студенти си имат маси да работят. И вий, когато влезете в земята, всички ще посветите тялото си на медицинския факултет. Че като идете на гости там, медиците изведнъж се въоръжат, ще дойдат при вас и ще ви посрещнат добре. Казват: “Погребали го жив.” Не, той е отишъл там на гости на медицинския факултет вътре. Аз виждам нещо хубаво. Човек няма едно тяло, както мислят, а то има седем тела, вплетени едно в друго. Че тия медици като почнат най-първо да разединяват неговото физическо тяло от неговото астрално; а други медици изваждат астралното тяло от умственото тяло; а трети развързват умственото тяло от причинното. Така едно от друго се отделят, че като остане причинното тяло, той, този гостенин вече усеща, че му са снети телата. Нали като отиде някой някъде, снимат му горните грехи. Някои носят по три балтона. Та най-напред ще му снемат първия балтон, после втория и най-после третия. И човек най-после остане тъй, неглиже, с едно тънко палто. Та най-напред снемат физическото тяло – горното палто. Обърнат го. Онези грехи, които имате, са гадени от Бога. Всички трябва да се научите как сте облечени. И върху тази греха трябва постоянно да работите.

Един ден хората няма да умират. Това умирање не е естествено положение. Хората, както сега умират, няма да умират. Един ден човек само ще се изгуби. Как ще си го обясните положението. С двама ученици се разправя Христос, нали знаете? И след туй, като благослови хляба, Той изчезна безследно. Къде отиде Той? Значи учените хора доказват това. Някога може да се прокарат известни лъчи на слънцето, че може човек да изчезне. Не че Христос изчезна, но понеже си заминава – духовната светлина и физическата светлина се различават. На физическото поле нещата, за да бъдат видими, трябва да стане известно пречупване най-малко на един градус, за да бъдат лъчите видими. Щом няма пречупване на лъчите, това тяло става невидимо. Туй тяло пак е там. Сега не разбирайте физическото тяло. Туй той може да се разрежда и да се съгъстява. И всякога, когато вие се намирате в едно неприязнено състояние на духа или страдате, вие сте се съгъстили повече, отколкото трябва. За да бъдете щастливи, вий трябва да се научите на закона на разреждането.

Ти казваш: “Това нямам, онова нямам.” Казваш: “Къща нямам, волове нямам, ниви нямам.” Всички тия неща ви трябва. Ти се съгъстяваш, съгъстяваш и най-после ти стане тежко, ако си богат. Богатият, той има толкова много къщи – да каже: “Доста са за мене, не ми трябва.” – и деветте подарява и остава само едната къща. И погледнеш, като ги подари, става му леко на душата. И като четете изповедта на Толстой, той, като разсъждава, дошъл до същото заключение. Той разсъждавал, разсъждавал, понеже имотът бил на жена му, казва: “Да изпълним закона Христов, да подарим това на бедните, което имаме.” Жена му казала: “С твоите глупави философски разсъждения не може.” Толстой казал: “Ех, аз мисля, че ще бъдем и двамата щастливи.” Обаче туй, което жена му не беше в състояние да направи във времето, когато беше Толстой, като дойдоха болшевиките, те го направиха. Болшевиците го взеха. Ти не искаш да пожертваш себе си, като дойдат болшевиките,

те ще го вземат. А пък болшевиците, това е смъртта. Дойде тя и всичко даваш. Болшевизъм съществува от памтивека. Той, като дойде, казва: “Всичко е общо на земята – няма частна собственост.” Не. Има и друга философия. Позволява се частната собственост за добрите. Частна собственост може да имаш, когато я употребяваш за славата Божия. Туй, което преодоляваш, то е като собственост, която ще употребиш за Господа. Щом направиш нещо, ще го оставиш.

Има нещо добро в нас. Например къде е детинството ни? Няма го. Къде е възрастният? Няма го. Всичко туй постепенно се мени в света. Бог не иска ний да се самозаблуждаваме. Не. Ний сме минали през хиляди и хиляди форми. И сме се влюбили във формата. Мислим, че щастието ни сега във формата. Щастието сега в гадения случай в следното. Ти свириш на един инструмент 3–4 часа – на цигулка. Но ако свириш 3–4 гена, тя ще ти омръзне. Може да ти дотегне. Ще ти омалелят ръцете. Има някои, на пианото свирят четири-пет-шест часа – омалелят ти пръстите. Това, което ви е приятно, става неприятно.

Та казвам: И най-хубавите мисли, чувства, и най-хубавите постъпки, ако не се сменят, става тягост. И следователно ний сами си създаваме нещастията в света. Ние за пример искаме някой път да бъдем като светиите. Вий имате крива представа за светиите. Щом човек стане светия, Господ го праща на земята да помага на грешния. Че ако една царска гъщеря я пратят в дома на една бедна вдовица, която има три деца, да се занимава с тях, да ги отглежда, какво ще ѝ бъде положението? При баща ѝ е било едно, а при вдовицата тя ще се научи на туй, което при баща си не го е знаела. Та всички вие сте пратени, казвате, че сте синове Божи. Синове Божи, които не знаят да служат. И сега ви пращат на земята да служите. Синове Божи, на които са служували. Трябва вий да сте служували. А сега поставя ви Господ вий да служите. Казваш: “Затова ли съм аз роден?” Затова си роден. Досега ангелите ти

служиха, и Господ ти служи. Всичко правех за вас. А сега Той [те] е турил малко да се мъчиш, и ти да работиш, да помагаш на другите. – Ама страданията ни на земята! – Ако вий разледате тези страдания, това са недоволни души. Всички страдания произтичат от целокупното недоволство, което съществува у хората. Вий сте недоволни, защото и други има недоволни; вий се разболявате, защото и други болни има. Ако нямаше болни хора в света, и вий нямаше да бъдете болни. Защото има и други здрави, и вий ставате здрави. Че грехът в света е една болест, то е един по-нисш живот.

Вземете положението на един пияница. Той сега вкъщи, децата му мислят за грехи, за обуца; зимата иде, въглища няма; за хляб мислят. Той така сега и размишлява за кръчмата, за винцето – 3 години, 4 години, 15 години и си го въобразява на масата – червеничко, да го тури и да си пийне. По какво се различава този човек? Той не мисли, че има деца, за чашката си мисли. Кое е по-добро – чашата на кръчмарина, или децата вкъщи? И ние седим и мислим за някой тоалет – това е кръчмаринът; ние седим и мислим за едни хубави обуца – това е чашата на кръчмарина; за някоя си шапка – чашата на кръчмарина. И сме недоволни. Аз не отричам кръчмарина. Има един кръчмар, когото аз го обичам. И аз го посещавам. Често ходя при него. Аз ходя при кръчмарите, които имат кръчми в планината – при един извор. И виното му извира от планината. И ми казва: “Заповядай!” Кръчмарят не му мисли колко ще вземе. Казва: “Взemi си колкото искаш!” Казвам: “Колко струва?” “Ние, тукашните кръчмари, нищо не вземаме. Ами вашите?” “И те, голните не се научили, те не знаят още, те от нас вземат виното. Туй наше вино е от милиони години! Тяхното е от 4 години, а нашето е от Бога – което извира от земята.” И аз тогава казвам: “Наздраве! Да живее този кръчмар!” – вземам чашата и пия. Казвам: “Ще кажа и на другите кръчмари долу да дойдат тук, при тези новите кръчмари.” Налей чашата на доволството! Недоволен си – качи се горе на

планината! Напуснете всичките долни кръчмари. Казвате: “Как ще се оправи светът?” Напуснете долните кръчмари. Качете се при горните кръчмари, нищо повече! А тия, долните, нека сеят и чакат! Казвам: Нека има кръчмари. Ако никой не ходи да пие от тях, те ще си затворят кръчмите. Че ако никой не стъпи в една кръчма 4–5 месеца, отърва ли му на него да бъде тази кръчма отворена?

Сега аз съм решил да не приемам, когато идва едно писмо или нещо отнякъде, което носи тревога. Някой ми писал тревожно писмо. Една седмица преди да дойде писмото, то ме тревожи. А някой път едно писмо носи нещо хубаво. И една седмица по-рано аз чувствам радостта от него. Тогава давам следующото обяснение и казвам: Всяка една моя мисъл, която излиза от мене, може да тревожи някого. Вий седите и казвате: “Какъв е животът ми!” Аз съм знаел, че така вий мислите, защото тревожите и гругите. Така един комар все-таки ме тревожи. Като дойде, ще ме ухапе. Не че ще ми причини голяма пакост, но тъй ще остави една малка точица на тялото ми. Казвам: Той, ако бъде при мен, аз щях да му дам повече кръвчица. Аз, когато искам, мога да му дам. Той най-първо не е знаел как да извади тази кръвчица.

Казвам: В сегашния живот трябва да се научите да мислите. Като почнете да мислите, кажете си: “Не тревожа ли сега аз някого?” И като станете сутринта, вземете си едно правило: Щом си недоволен, ти се намиращ в едно общество от недоволни. Ще си кажете тъй: “Братя и сестри, хайде да бъдем днес ученици доволни!” И кажи: “Аз съм решил днес да бъда доволен! Искате ли вий да ме последвате?” Ама ще има едно възражение: “Как е възможно аз да бъда доволен!” Как може да се поправят нещата в света? Единственото нещо, което ний можем да поправим в света: ний имаме право да поправяме само себе си, никого другого. И ако вий мислите да поправяте другите хора, тогава не разбирате свободата. Щом мислите, че имате право да поправяте един човек, вий нарушавате неговата

свобода. Свободата сега в това, всеки един човек да изправи себе си и всеки един човек да се радва на своята свобода. Това е правило. То е свободата. Един човек, който не може да изправи себе си и който не може да се радва на своята свобода, той не е свободен. Всеки, който изправи себе си, той е свободен. И всеки, който може да се радва на свободата, той е свободен. По-хубаво от това не може да има. Та това е твое право – правилото, което Бог ни е дал. И казвам: Светът за нас ще се поправи, когато всинца поправим своите погрешки. А туй можем да направим за един ден, ако искаме. А можем да го отлагаме и за хиляди години, както досега сме отлагали. А да го отлагаш за една година, 2, 4, 5, за 10 години...

Та свободата сега в това – опитайте вашата свобода. Ако поправите погрешката, вий сте свободни. И ако се радвате на вашата свобода, пак сте свободни. Аз често различавам добрите и лоши духове. Лошото аз го виждам като един желатинен сок, една течност, една желатинна разпространена тъмна тиня. Някъде виждам в някой дом желатинно вещество, разпръснато между мъже и жени. Казвате: “Не знаех какво да правя, загазих.” Влизам в някой дом, виждам една светла течност, ефирна, нещо много хубаво, нещо много приятно. Такъв аромат издават цветята. Или те го наричат това аура. Тя е течност. Някои хора са обвити в тъмнина непроницаема. И като идеш при тях, тъмнина има там. А някои хора са обвити със светлина, то е този светлия целителен сок. Та най-първо при някои хора като отидеш, те са обвити с тъмнина. Това е този желатинен сок. Тогава от него трябва да се освободите. Нещо, което подпушва порите на човека и човек не може да диша свободно.

Та сега вие желаете много работи да ви се дават. Аз от много неща се отказвам. Знаете ли защо? Аз виждам някои неща, които, като се придобият, ще ми принесат много голямо нещастие. А пък има някои неща, които не ми се дават. Виждам, че това, което не ми се дава, в него се

крие едно голямо благо. Защото, ако да кажем баща ти остави едно наследство от два милиона, ти можеш да мислиш, че това е едно щастие за тебе. Но с това хората при сегашните условия могат да ви спънат. Баща ви може да не ви е оставил нищо. Богатството, което си получил от баща си, може да не е праведно. Това е богатството от кожите на говедата. Баща ви е ограл на сто хиляди говеда кожите, че си станал богат тогава. Та в съдния ден тия хилядите говеда ще се явят и ще кажат на Господа: “Кожите ни са ограни, да ни се върнат, да ни се дадат взетите кожи!” Тогава какво ще направите? Ще дойдат един ден и ще кажат: “Обуцата ви са направени от кожите ни” – и ще ги вземат. Сега ви се вижда, как тъй да ви вземат обуцата. И се чудите. Ще ви вземат обуцата!

Та казвам: Сега вие изгревчаните искате да живеете според каквото аз вярвам, към което аз се стремя. Но вие като света започвате. Тъй пак по светски започвате – старото разрешение на нещата. Сега аз не съм за отричането. Аз не искам това. Не, не! За мене е реално само това, което аз направя. Защото реалността седи само в това, каквото аз мога да направя в този момент. Защото, ако аз кажа, че имам къща, това и това, аз съм в заблуждение. От моето разсъждение аз не мога да кажа, че имам къща. Тази къща не е моя. Материалът не е мой. Аз си въобразявам, че е моя. Но в даден случай мое е това само, с което аз разполагам. Дави се един човек. Аз мога да го извадя от реката. Това е, което аз мога да направя. И на всекиго не му коства нищо да направи това.

Аз имах една опитност може би преди 30 години. Сега покрай морето във Варна, една сутрин рано отивам там. Гледам и виждам как се вълнува Черното море. Сега и разсъждавам и правя своите научни наблюдения. Гледам един гагазин току слиза, съблича се и се хвърля в морето да плава. Аз мисля, че знае да плава. И морето го тегли. Той влезе изпотен и пресече го водата. И почва да издава един особен глас. Казвам: “Ама сега ли намери ти да влезеш и да

се давиш. Ще ми нарушиш моето размишление.” Аз си размишлявам върху Божествени въпроси, а трябва да търся въже, аз да се събличам, да го избавям. Нямам време. Казах му: “Не бой се, тръгни!” Съсредоточих си моята мисъл. Той се окуражи и излезе. И рекох: “Още веднъж изпотен да не влизаеш.” Той се насърчи. Ще кажеш: “Как стана тази работа?” Казвам на приятелите, които седяха около мен: “Извадете го.” Вие казвате: “Как стана тази работа?” Чудни са хората, като питат как стават тия работи. Седи една мравка на тази Библия сега. Казвам ѝ: “Отмести се малко да чета!” Пък тя си дигнала главата, казва: “Аз имам свободата!” Казвам ѝ: “Пооттегли се малко ти!” Някой път съм доста кавалер и после току духна и тя отхвъркне. Е, как е станало това? Някой път не казвам с ръката си, само с вятъра. Сега вие казвате: “Как го извади този от морето?” Отидох зад гърба му и духнах силно. И като духнах зад гърба му, той излезе на другата страна. Сега за обяснение някой казва: “Как можеш да го хванеш?” Че ако аз мога една мравка, като я духна, че тя да хвъркне на половин метър или един метър, така може и човекът – като го духнеш, и той да се измести и да излезе на брега, без да го хванеш.

Та ще ви приведа друг анекдот. Един тръгнал на гости. Той този анекдот не е от хубавите. Но ще го направим хубав, красив. Понеже времето било лошо, той излезнал от селото и се съблякъл гол. И си навил грехите хубаво. Казва: “Дъжд вали, ще се намокрят грехите ми.” А те били сухи. Той, като отива до другото село, пък в гората взема, че си облича грехите. Питат го: “Как мина през дъжда?” Така им казва: “Умен човек съм аз. Тъй хвъркнах през въздуха, та канките не можаха да ме измокрят.” Той съблякъл грехите си и ходил гол. Той се мокри, а грехите ги носи, че не може да ги засегне дъждът. Та казвам: Като дойдат лошите условия в света, съблечете грехите си, останете с белите грехи, които имате. Виждате, тялото колкото и да го кваси дъждът, не може да го развали. Ще го очисти, а грехите ще ги омокри и ще им развали цвета. Та Божественото в нас не се

разваля. Да вървите с Божественото! А ние често вървим с човешкото. И там е нещастieto ни. По човешки може нещата да не могат да се оправят, както и да кажете. Ако ти вярваш в Бога и Господ живее в тебе, то знай, за добро е това! Ако ти вярваш, за добро е това! Ако вие бяхте на мястото на Иван Хуса, когото туриха да изгорят, а той си пее! А те гледаха – човек подклажда огъня. Той не каза “До това ли стигнах?”, но го счете за привилегия!

Щом дойде едно изпитание в света, считайте го това за една привилегия. Може да се обезсърчите. Търпение се изисква. Сега във всички аз наблюдавам. Някоя сестра казва: “Загазих, възлища нямам.” Тъй замисли се тя, казва: “Няма възлища.” Възлища има колкото искате, аз да ви кажа как. Щом нямате възлища, представете си, че имате два тона възлища. И вие ще го считате това за илюзия. Направете един опит. Считайте, че имате два тона възлища. След това напълнете печката и считайте, че печката ви гори. И печката ще почне да гори. Има една топлина в света. Онзи, който не разбира, ще се намери в трудно положение. В света, в природата има една скрита топлина. И ако вие в даден случай можете да вдигнете ума си, тази топлина ще мине във вас, както минава този ток на електричеството, и вие ще се стоплите. И ще се измени състоянието ви. Ако всички хора биха били добри, всеки един момент може тази топлина да я имате. И ако хората са добри, зимите ще бъдат меки, хубави. Пък щом хората станат лоши, и зимите стават лоши. Щом хората станат добри, и глад няма да има. Плодородие ще има. Всичко зависи от онова състояние, което ние имаме в нашия ум. В природата има голямо богатство, но вследствие на нашето неестествено състояние, което имаме към Бога, лишаваме се от Божието благо и някой път ще дойде да имаме едно лъжливо схващане. Казваш си: “Мога ли да имам възлища? Мога ли да си въобразявам, че имам възлища? Това не е ли глупост?” Че тия възлища това е кондензирана слънчева енергия, която преди милиони години е излязла. Че тази енергия и сега я има в

природата. И не знаем как да я използваме. Сега е оставено запас в земята. В природата има една кондензирана енергия. И един ден, като станете праведници, светии, вие ще се ползвате от тази кондензирана топлина. А пък има и кондензиран хляб, и кондензирани обувци, и пари – всичко това е приготвено. И всичко това, което е приготвено, ще се ползвате от него. И ще бъдете облечени един ден тъй, както ангелите са облечени. Виж тези плодни дървета, те знаят това изкуство! Нали от земята изваждат тази енергия, която иде от слънцето и образува тези хубави плодове. Туй човек не може да направи. Те знаят това изкуство!

Та казвам, мислете “всичко е хубаво” и всеки ден по 5 минути благодарете на Бога. Благодарете на Господа за страданията, които ви дава. Щом страдате, имаш един ревматизъм, кажи: “Господи, много ти благодаря, единият ми крак ме боли.” Ще благодарите. Дойде болката и на другия крак. Ще проверите закона, че е верен. Туй, което желаш, става. Но и това, което не желаш, и то става. Някой път, като те боли единият крак, ще искаш да те заболи и другият и ще оздравее кракът ти. Пък някой път може и другият да те заболи. Но ако и двата крака те заболят, ще ти дойде едно двойно благо в света. Нищо не се губи в света. Тогава кажи: “Господи, нека ме заболят и ръцете!” Там е изпитанието. Вие се лъжете. Вашите страдания са такива, привидни са те. Та вас привидението ви изпитва.

Искал един момък да се ожени за една мома, но той искал тя да покаже, да я изпита дали тя го обича, или не. Тогава един ден той си взема един полирован нож, направен от книга. И казва: “Да идем да се разходим към морето.” И пита я той: “Ти обичаш ли ме? Съгласна ли си да те пробода с този нож?” Тя му отговорила: “Е, онова, което обичаш, направи го! Мен ще ми бъде приятно и да живея, и да умра ще ми бъде приятно – и едното, и другото.” “Добре.” Той изважда ножа си и я удря, но ножът се спитява. Тя гледа, гледа – кръв да тече, няма нищо. Само че вие някой път

хуквате да бягате. И вие мязате на онзи руснак. Един анекдот има. На 10 души войници един руски император им казва така – да се хвърлят в една пропаст. А онези, преди да приближат, казват: “Ваше Величество, отменете вашата заповед! По-добре пратете ни да се бием, а не да се хвърлим!” Не се обръщайте към Господа да искате да отмени заповедта си. Там е погрешката ни. Вие мислите, че онова, което Господ е направил, е разумно. Съобразявайте се с Божествените нареждания. Не правете там никакъв спор! Може да имате голямо противоречие в себе си, но дръжте мисълта, че Бог, който е съвършен, каквото е направил е добро! Той не може да направи нещо, което не е добро. Та каквото и да стане, то е за добро. Дръжте тази мисъл в ума си. Тя е, която спасява. И ако така не мислите, ще страгате. И всичките свещени книги съдържат тази пълна вяра в този Живия Господ. Ние не само трябва да дирим доброто. Не само онова, което е за нас хубаво, и онова, което привидно е лошо, и него да го приемем, че и то е за добро! И Писанието казва: “Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, то е за тяхно добро!” Бъдете готови заради Името Божие, да бъдете вие прободени с книжен нож и да останете живи.

Отче наш

Да обичаме тези, които ни обичат, това е в реда на нещата, на човешките неща; а да обичаме тези, които не ни обичат, това е в реда на Божиите неща.

Към високия планински връх!
Всичко е за добро!

7,10 ч. с.

б. Утринно Неделно Слово, гържано
на 6 ноември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето малко облачно. Времето топло, меко, приятно. На поляната направихме упражненията.

ГОРЕ НА ПЛАНИНАТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 10 глава от Деянията на апостолите.

Духът Божий

Да говори човек разбрано и да слуша разбрано – това е изкуство, на което умният и праведният човек трябва да се учи. Да знаеш кога да говориш, как да говориш и колко да говориш – това е изкуство. Майките често от любов прекаляват със своите деца, като ги хранят повече, отколкото трябва, като ги обичат много. А онези майки, които не ги обичат, не им дават. Такава майка, която не обича децата си, не им дава и по някой път ги забравя. Такава майка е кукувица – снесе яйцето си и го остави някъде друг да го изхрани. “Каквото Господ даде” – казва. Дали кукувицата казва “каквото Господ даде”, това е въпрос. По човешки говоря. Не съм чул кукувицата да казва тъй. Това аз го казвам, не го казва кукувицата. Аз мисля така. От нейните постъпки аз изваждам едно заключение.

Запример вие говорите на някой човек и той се усмихва, и не знаете сега причината защо се усмихва. Или, след като говорите, той вземе малко сериозно лице. И пак си предполагате нещо, но не знаете точно защо е това. Но си предполагате. Един ден се случи, че имах такъв един пример. Идва някой си при мен, аз исках да ми стори някаква услуга, тургам в джоба му звонкови пари, пък те дръннаха. Пък сега една сестра наоколо, чу като дръннаха парите. В

това време щеше да се даде един голям концерт и тази сестра казва: “Аз разбирам защо тури пари в джоба – за билета, да иде на концерт.” Пък онзи, на когото турих парите в джоба, каза: “Не е вярно това.” И той даде друго мнение. И остана въпросът неразрешен. Пък аз знаех въпросът как беше – ни за билет, ни за купуване на нещо. А пък алегорично ще кажа: бяха турили някого в затвора, пък трябваше да се даде една гаранция, та се изпратиха тези пари. Аз дадох тази гаранция, че да се освободи този. Но това не е баш така. Хубаво, да ви кажа истината как седеше въпросът. По нещастие един заложи една китара някъде. Много хубава. И ако не пратят парите, китарата ще иде. А китарата струва повече от 2-3 хиляди лева. И хайде да освободим китарата. Тъй седеше истината. Пък тази сестра казва: “Разбирам какво е.” Пророкува. За китарата беше. Тъй сега въпросът.

Та сега аз гледам, някой мисли и казва: “Аз знаех.” Но това не е вярно. Друг казва: “За билет.” Пък аз знаех истината. За китарата е. И аз имам една статистика: на десет хиляди предположения, едва едно е вярно при обикновения живот, както е у нас. При един талантилив живот на хилядата едно е вярно. При един гениален живот едно на десет е вярно. А при светията всичко е вярно. Той знае. За гениалния човек на десет предположения едно е вярно. А светията, той вижда нещата. И никога не се произнася, каквото види. Та казвам: Докато всинца не станете светии, не сте в пълната истина. Ако сте обикновени хора, ако живеете в обикновения живот, едно на десетте хиляди ще бъде вярно от това, което предполагате. Ако сте талантиливи, едно на хилядата ще бъде вярно. Ако сте гениални, едно на десетте е вярно, пък ако сте светия, всичко ще бъде вярно. Може да се подигне другото заключение: Защо да е така? Късогледство е това. Късогледният, обикновеният човек недомисля. Талантиливието малко повече вижда. Той иска силен да стане. Едно на хиляда значи е вярно, ако предполага. Че на какво може да се сравни това? При гениалния пък [...] вярно-

то е на десет едно. Но все-таки девет погрешки не са малко. А онзи, обикновеният човек, на десет хиляди погрешения ще направи едно добро. Между десет хиляди ще направи едно добро. А талантиливието между хиляда прегрешения ще направи само едно добро. Гениалният на десет ще направи едно добро. А светията не прави вече прегрешения.

Та казвам: Ние трябва да се стремим към онова, дето не става погрешки. Защото криво като мислиш, то е една погрешка. А съществува един закон: Всички страдания на хората произтичат от погрешните мисли, чувства и постъпки. Или не знаеш, казваш: “Аз не го мислих тъй.” Добре. Без разлика как си мислил, на всяка погрешка остава един оттенък – ще усетиш една малка скръб. Колкото и да е малка погрешката, все ще се наруши твоето равновесие вътре. Ще усетиш една малка скръб. И не трябва дълго време да се спираме върху погрешките, защото те спадат към една особена област, към един свят неорганизиран. Този чужд свят пречи на областта на нашия свят. Пресича тази орбита, та влиза в орбитата на нашия живот. И някой път ние се окаляваме, без да искаме. Някоя вечер, някой път ти се облечеш добре и хлътнеш в някое кално място, и грехите ти се оцапат, става окаляни, опръскани. Не си искал, но трябва да носиш светлина със себе си, защото пътищата не са така павирани, както ние искаме. Не е уреден светът и всеки човек е изложен да се оцапа. Светът е пълен с такива мисли, които се проявяват както по радиото. Всички вие, които имате радио, хващате вълните: от Лондон идат вълни, от Берлин, от Франция, Италия – от целия свят идат вълните. И трябва да се върти ключът, и се менят езиците. Току гледаш радиото ти говори германски, пък пее на германски, току гледаш – френски говори. Друг гоиде, говори руски: “Вот-вот”. Доиде, говори по английски: “Хау-хау”. Чуваш, всичко туй се говори по радиото ви. На много езици говори то.

Та казвам: Вашето радио на колко езици ви говори? И туй, което ви смущава, вие казвате: “Чух нещо, но не мо-

жах да го разбира.” Чул си нещо, което иде от просветения свят на някоя гържава – някоя дума, но не разбираш езика. Духовният свят е една област широка, не може да се изясни. Мъчно може да се изясни. Само известни отношения може да се покажат. И трябва да се намерят много образи. Запример вземете мисълта за чистотата – чисто и нечисто. По какво се отличават те в духовния свят. Разбираме във физическия свят чисто и нечисто, но в духовно отношение как ще обясниш? Ти на физическото поле виждаш кое е чисто и нечисто, а другото не го виждаш, а усещаш една мисъл, че е чиста или нечиста. А как ще я представиш една мисъл че е чиста или нечиста – това, което не виждаш? Казвам: Ние, един се хранят с вегетарианска храна – с ябълки, а друг се хранят с печена или варена кокошка, или с варени яйца, или със свински пържоли, опечени хубаво с черен пипер, с кимион отгоре, хубаво опечени. Единият човек си яде месото, хич не мисли, че е нечисто. Яде и благодарят на Бога. А другият яде ябълки и казва за месото: “Другата храна е нечиста.” Но другият, като го вижда, казва: “Това е говежда работа. Говедата ядат такива работи.” Всеки мисли, че неговата храна е по-добра. Е, как ще знаете вие коя храна е чиста и коя е нечиста? Туй, което спъва човека, е нечистото. Аз ви говоря, аз считам тъй за себе си: всяко нещо, което спъва човека е нечисто. Аз така си мисля, нечисто е то. Практически за да си изясним, си служим с тези термини, защото всяка идея трябва да има нещо определено, което трябва да разбираш. Много пъти мислиш, че разбираш нещата, които не са определени. Някой казва: “Нечисто е, ама че то мирише!” и прочее. Не е там въпросът. Спъва човека – нищо повече. Туй, което уморява човека, е нечистото; това, което отдалечава човека от Бога, е нечистото; това, което те спъва да вървиш по пътя си, за да достигнеш своя идеал, то е нечисто. Нечистотата е, която спъва човека. Спъването значи: винаги тъмнота има тук. Има това дълбоко изяснение. За да се спъваш, значи има тъмнота. Нечистият живее в тъмнота. Нечистота-

та е свързана с тъмнотата. В светлината не може да живее. Тя живее в тъмнотата. И се разправя, че всичките ония вредни микроби, които измъчват, изморяват хората, при светлината умират. Измират, и затова те живеят в тъмни места, в тъмнината живеят.

Та казвам: Щом има спънки, тъмнота има. Защото човек в светъл ден не може да се спъне. Спъва се в тъмната нощ, когато няма никаква светлина. Тогава, за да не се спъва, трябва да има известна светлина, за да може да си осветлява пътя, по който да може да върви. Или запример вие имате едно добро ядене, сготвено, зачервено. Вие гледате яденето отвънка хубаво, вкусно е, така желателно е наглед. Но щом вземете тази храна, веднага усещате в стомаха си неприятност, болка. Тази храна е нечиста. Чистата храна не произвежда болест, а нечистата произвежда всичките болести. Чистата мисъл смущения не произвежда, но нечистата произвежда. И чистите желания раздвояване в човека не произвеждат, а нечистите произвеждат.

Сега другото твърдение. Някой път не знаем откъде идат нещастията. Добре е по някой път да знаем откъде идат. Пък някой път не е добре да знаеш откъде иде. Защото, ако знаеш откъде иде тази спънка, ти трябва да премахнеш спънката. Пък ако не можеш тази спънка да я премахнеш, ти си върви по пътя и не се спирай на нещо, което не можеш. Представете си, че има такива зловредни работи, които са отровни. Усещаш някоя миризма, но ако се приближиш, ще умреш, ще се задушиш. Това е един задушлив газ. Не ти трябва да изследваш там откъде иде този газ. Ще се качиш по-нагоре. Колкото сме по-нагоре, на някой планински връх, толкова повече сме в безопасност. Да не влизаш в областта на този задушлив газ, понеже ще пострада дихателната ти система. Някой път ние искаме да знаем откъде иде една лоша мисъл. Само един свят човек може да се занимава с една лоша мисъл. Обикновеният, талантивият и гениалният човек – горе на планината! Или както сега тургат маски, трябва да имаш някоя маска, за да се спасиш.

Във война маска трябва да имаш. Ако нямаш тази маска, ще пострадаш.

Та казвам: В духовния свят трябва да се въоръжите някой път с маска, защото война е това! Някои лоши духове на някоя област хвърлят задушливи газове. Аз гледам по Изгрева – някой път тук падат такива бомби със задушлив газ. И ще се пукне. Току дойде някой, паднала някоя бомба при него, има киханица, има плач, има газове такива, които произвеждат плач – плачливи газове. Казват го още съзлив газ, т. е. който произвежда сълзи. Пак ще кажете, че това е иносказателно. Не е иносказателно. Тепърва има да се учи светът, обективно да се учи. Всички питат защо светът е така създаден. Той не е създаден, той се проявява поради свободата, която Бог е дал на всички същества. Те си позволяват някои работи, понеже мислят, че всичко могат да направят. Те, като се проявяват тъй, както искат, произтича злото. От свободата на всички същества произтича противоречието в козмическия свят.

Та добрите хора са пратени в света, за да поправят света. И когато една къща ще се развали, ще пратят някой майстор да я поправи. Мен често са ме питали някои така, защо съм скърбен. Казвам му, давам му едно обяснение, което не обяснява нищо. Казвам тогава: “Това е дадено, за да имаш една опитност.” Това нищо не обяснява. Той казва: “Тази опитност мен не ми е потребна.” Казвам му: “Щом не ти е потребна, хвърли я!” “Че не зная как.” “Научи се тогава!”

Та казвам, същия въпрос. Идва една госпожа, доста видна госпожа от София, от висшето общество. Не може да живее с мъжа си и ще ме пита да живее ли с мъжа си, или не. Казвам: Какво да ти кажа на тебе? – Е, не ме обича той, изтощава ме, не мога да живея с него. – Е, остави го! – моят съвет. Казва: Кой ще ме гледа? Казвам ѝ: Стой при него! – Не мога да го търпя! Сега сега и мисля аз в себе си. Казвам: Аз мога да разреша въпроса, но ще си намеря беля на главата. Може да я повикам на Изгрева да живее. Е, хубаво, на

Изгрева няма тия удобства. Тя си има къща, баня си има, после си има и слуги да ѝ шетат, грехи си има. Ще иде на бал, на музика. Автомобил си има, ще се качи, ще се разходи. Дойдат ваканционните периоди, по екскурзии ще иде. А като дойде тук, на Изгрева, няма да има нищо.

Тук на една сестра от висшето общество ѝ препоръчах да се лекува с носене на вода. Тя казва: “Учителю, как ще се лекувам?” От високо произхождение е, не е от низш род. Обяснявам ѝ научно. Казвам: “Ще вземеш две стомни, ще носиш вода.” Тя ме гледа учудена. “Като носиш водата, ще дойдат тия хубавите сили от природата.” Рекох ѝ: “Като носиш водата, ще оздравееш.” И тя се съгласи да носи вода и оздравя. Е, какво лошо има да носиш вода? Че от всичките работи, които човек може да направи в света, не зная дали има нещо по-хубаво от това да носиш вода. Че ти ще носиш това, което Бог е направил! Че онази вода, която е образ на живота, какво по-хубаво от това! После онази вода, която утолява жаждата, че като пиеш, ще ти светне. Онази вода, която чисти, прави добрини тази вода. Без вода щеше да бъде голямо нещастие. Казвам: Туй, което Господ е създал, е много по-хубаво да го носи човек в стомна или в каквото и да е, отколкото другите работи, които той може да си измисли.

Та казвам: Ние с онова състояние на греха не трябва да се занимаваме. Казва някой: “Не мога да го търпя! Какво да правя?” Казвам: “Напусни го.” Казва: “Не мога.” “Е, стой при него.” “Е, измъчва ме.” Тогава едно от двете. Трябва да се разведем с греха. Нищо повече! Развод! Ако ти ожениш една овца за един вълк, мислиш ли, че тя ще прокопса от вълка? Какво трябва на овцата? Тя трябва да се разведе и да върви в гората, а при вълка нищо да не търси. Вие ще разсъждавате сега. Едно грешно състояние се дължи на същества, които имат един вълчи характер. Нищо повече. Дали са хора, дали са духове, каквито и да са, но характерът им е такъв. Ти при тях не можеш да живееш. А ако живееш при тях, от тебе нищо няма да остане. И когато някой път

аз говоря за развод, аз разбирам да се разведе човек със злото, което е в света. Една нечиста мисъл имаш – разведи се с нея! Едно нечисто желание имаш – развод! Една нечиста постъпка имаш – развод! Същността е там. Ако искаш сам да останеш, можеш, но ако си един светия. При греха не съветвам обикновения човек да остане; не съветвам и талантливия човек да остане; не съветвам и гениалния човек да остане. Нищо повече. Казвам: На планината! Горе върви! Щом дойде до светията, казвам: Той може да остане вече там. Закон има. Той може да се справи със злото. Ако може да се справиш, то е вече изключение; но ако не можеш, не очаквай, че Господ ще ти помогне. Господ на обикновения човек помага чрез краката. Да плое на краката си и да бяга. И на талантливия човек казвам на краката си да плое и да бяга. И на гениалния човек – на краката си да плое и да бяга, а на светията – там да стои. Трябва да мисли той. Аз по някой път не искам да ви говоря за греха, понеже грехът е нещо ужасно. За него трябва да имаш три маски, защото, като приказваш за него, може да се заразиш. Защото грехът е заразителен. И даже никаква форма не представяй за греха, защото по някой път хората сами се заразяват. Ще дойде някой и ще ти разправи как е станало някое престъпление. Четеш някой роман, там представят как е станало престъплението. Ти казваш: “Отличен роман!” Та онези млади, които четат, те искат да го опитат и ще се заразят. Или разправят за пиянството – как започва пияницата, говорят за виното. Някой описва краската на виното, казва: “Да го опитам това вино!” Като го опита, той влиза в същата клопка.

Та казвам: Съществата, които са в областта на греха, са толкова умни, много по-умни, отколкото хората. Аз съм виждал малките деца как лъжат птиченцата. В село съм виждал, имат една пръчка, може 25–30 см дълга, тургат я под едно корито отдолу, завързана е тя с едно конче на долния край и подпират коритото. Под коритото отдолу хвърлят зрънца и чакат птиченцата да влязат вътре. Пти-

чките имат доста опитност, те обикалят наоколо, гледат и мислят, че е голямо благодеяние, турено за тях. Детето държи връвта отдалече и щом влезнат 5–6 птиченца под коритото, то дръпне връвта и птичките останат под коритото. Ти ще кажеш, че туй не е по Бога – тези деца каквото правят. “Дали е по Бога, или не – децата казват, – това не ни интересува.” Аз съм виждал деца, които хванат птиченца, откъснат им главата, оскубят ги, изтърбушат ги и си ги пекат на огъня. И казват: “Такива разумни птиченца искаме постоянно!” Като влязат птиченцата под коритото отдолу да се учат, децата ги хващат. Значи за първата лекция, която им е дадена от децата, те плащат твърде скъпо. Сега това е уносказателно. Това не се отнася за вас. Вие сте влезли в известна фаза на живота, гдето трябва да се живее добре, но на земята, за да се живее добре, какво е необходимо? Потребна е храна добра, потребна е вода, потребен е въздух и жилище. Много работа се изисква, за да се живее на физическото поле. Потребни са тия работи. Не може човек да живее един сносен живот, без тия външни удобства. Някой казва: “Без хляб може.” Не, без хляб не може! Така се говори: “И без хляб може!” Богатият казва тъй: “Аз много не искам от живота: сутрин – едно малко юрче, опечено – това ми стига.” Или казва: “Аз много не искам – няколко яйца, опържени с масло, и малко хлебец. Повече не искам.” Друг казва, че иска баница. Е хубаво. Че за да имаш тия яйца, опържени с масло, ти трябва да издоиш кравата, да очукаш маслото, а за яйцата трябва да ги снесе някоя кокошка, а ти, умният човек трябва да ги опържиш и да ги изядеш. И казваш, много не искаш. Че как? Та ти ангажирваш кравите, кокошките, ангажирваш и себе си. Но това са въпроси лични, оставени на вас, вие да ги разрешавате. Всеки сам трябва да си реши с какво да се храни.

Обикновеният, талантливият и гениалният човек – това означава външният живот, външните условия, при които човек живее. А светията живее при вътрешните

условия. Когато аз се занимавам с храненето и мисля коя храна е благоприятна, има една храна, която Бог е определил за светията, и той трябва да се храни с нея. Светията трябва да се храни от дървото на живота. Никакво готвене! Нищо, което излиза от земята, а от дървото на живота. Той трябва да го намери и от тия плодове трябва да се храни. Всеки ден на светията трябва само един плод – една ябълка. На светията му е достатъчна една ябълка от 100 грама. И даже на светията не му трябва много, трябва му едно житно зрънце. Сега вашето схващане какво е? Какво съставлява едно житно зрънце? Това е близо 1/16 000 част от килограма. Значи в един килограм се съдържа близо, ако е похубаво житото, 14–15 000 зрънца. Колкото житото е недоброкачествено, количеството се увеличава; пък колкото житото е по-доброкачествено, броят на зърната се намалява. Най-хубавото жито има приблизително 10–12 000 зрънца в килограма. Значи едно такова зрънце тебе ти е достатъчно за храна. Но достатъчно, не ако си обикновен човек, но ако си светия. Пък ако си от обикновените хора, от талантиливите или от гениалните, трябва ти едно самунче – тъй, както вие обикновено употребявате по един хляб на ден. Някои от вас изяждат по половин хляб, но всеки си има и малко сирене, ябълки, круши, после имат и малко готвеничко. Всичките тия работи са хубави.

Всичко, което човек прави, е хубаво. Нищо не е излишно в живота. Всичко, каквото е допуснато, то не е най-разумното, но в пътя, в който минавате сега, това е допуснато. И един ден онзи разумният невидим свят ще се изяви. След като се завърши еволюцията на сегашните хора, земята ще се промени съвършено. Та казвам: Каква промяна трябва да произведем ний в себе си? Сега ви говоря не да се терзаете. Според мен не е наука човек да се терзае с миналото. Той даже не трябва да се спира там. Миналото е минало вече. Настоящото е настояще, а и бъдещето е бъдеще още. Миналото е една опитност придобита. Настоящото е една опитност сега, а бъдещето е едно постижение.

Ако ти нямаш опитността на миналото, ако нямаш опитността на настоящето и ако нямаш постиженията на бъдещето, тогава не можеш да разбереш живота, защото тези три състояния са реални. Миналото е отляво, бъдещето е отдясно, а настоящето е пред тебе, което е. Минало и бъдеще, това са двете посоки. Миналото – това е пътят, който си изминал; бъдещето – това е пътят, който имаш да извървиш; а настоящето е място на почивка. Следователно настоящето е почивка, в която ти ще си дадеш отчет. След като си вървял, ще си починеш и в тази почивка ти ще извършиш известна работа. Ще си дадеш отчет за своето минало и за пътя, който имаш да вървиш.

Та сега имаме да си дадем отчет като как трябва да служим на Бога. И ако ви се даде такъв въпрос: “Кой е най-добрият метод да се служи на Бога?”, вий трябва да го намерите. И ако намерите най-добрия път, пред вас ще се яви една голяма светлина и няма да имате тия противоречия, които сега съществуват. Има много начини за служене, но има един начин – аз го наричам начин на светията. Тъй, както обикновеният човек служи на Бога, той е добър; тъй, както талантивият служи на Бога и както гениалният служи на Бога, те са добри, но тъй, както светията служи, той е истинският път! Това е пътят на най-малките противоречия и на най-големите придобивки! Сега вий считате, че пътят на мъчнотиите е най-трудният път. Така се проповядва. И в едно отношение е така, но в друго отношение най-лесният път е пътят на светията, а най-мъчният път е пътят на обикновения човек. По-мъчен път от него няма. Не, има и от него по-мъчен – най-мъчният път е пътят на глупавия. Няма по-мъчен път от него. Там всичко е в анархия.

Сега аз ви навеждам на чисто практическо размишление. Колкото противоречията са по-големи, това показва степената на вашето разбиране. Това показва докъде се намирате – дали сте в обикновения живот, в талантивия, в гениалния, или в пътя на светията. Когато чувствате една

вътрешна радост – това е в пътя на светията, това са най-добрите, най-благородните хора. Сега считате един светия, че е един с гъла брада, с жълто лице, седи и се е отдал на размислене. Прави сте. Такива светии има, но светията, това е едно същество толкова услужливо, любвеобилно, че всякога той е готов да направи една услуга. И ще видиш в лицето му една усмивка, даже няма да я считаш усмивка – той прилича на едно дете, но разумно, което ще ти услужи и ще си замине. Вий мислите, че е дете, но това разумното дете е светията и това дете ще ви направи такава услуга, че вий ще се учудите как му е дошло на ума. Имате и светия, който е дошъл при Корнелий и му казва: “Повикайте Петра усмаря*.” Гениалният човек Петър не беше още светия. Дойде един свят човек и каза: “Иди, повикай Петра.” Петър беше гениален, той не беше светия. Той вижда една плащеница със зверове и му се казва: “Взemi и яж!” “Как – казва – не съм ял нищо нечисто!” Но три пъти става това “Взemi и яж!” И той все отказва. И после, след като отиде там, където е бил святият човек, той разбира, че онова, което му се дава да яде, не се счита за нечисто. Тия животни представят разните начини, по които хората живеят – един човек може да живее живота на един вълк. Че мислите ли вие, като ядете месце, че вашите разбираня не са нечисти? Каква е разликата между един вълк и вас тогава? Вълкът, като хване една овца, не я коли, а като е жива още, той я тегли и къса на парчета и яде. Казва: “Така е по-добре, така е по-здравословно, защото тогава месото не се разлага – живо е. Животът има сила тогава.” И всичките вълци така се угояват по-добре. Но кой вълк се е угоил, като е ял живи овце? На всички от тях ребрата се четат. Къде е опасността, като се говори за един вълк тогава? Тогава човек мисли: “Аз от кои съм?” Че ония ангели, които Бог ги създаде – най-добрите, които седяха в своите среди, коя беше причината, че трябваше да напуснат своите жилища,

* усмар – който цава кожи

да се отдалечат от небесния живот и да слезнат да страдат на земята?

Не препоръчвам да мислите за дяволите. Какво разбирате под думата “дявол”? Казват за някого: Той е дяволит човек. “Дяволит”, значи умен човек, който използва ония Божествените блага тъй умно, тъй разумно само за себе си, а не и за другите – този, който използва нещата изключително само за себе си. Та всеки един човек, който използва всичките Божествени блага само за себе си, той е в това положение – едно от тия същества. Под думата “светия” ние разбираме едно същество, което разбира Божиите закони. А туй същество ще живее за Славата Божия, за Царството Божие и ще изпълнява Волята Божия. Пред него не изпъква неговият живот. Пред него седи да живее за Славата Божия. Той живее, за да свети Името Божие. И после той живее, за да бъде проводник на Царството Божие и Неговата Правда. И най-после живее, за да изпълни Волята Божия. От сутрин до вечер това е неговият висш идеал и той ходи по улиците, обикаля хората. Светията не седи на едно място. Тези светии, за които аз ви говоря, те не седят на едно място, а те ходят, те стават видими и невидими. Явяват се някому в сън или наяве някъде. И който може да го чуе, ще му покаже пътя и какво трябва да направи и ще си замине светията.

Та казвам: Докато онзи светия не дойде в човека вътре и докато не дойде Петър усмаря, работите няма да се оправят. Светията трябва да дойде, и той няма да ти оправя работата. Той, светията, не оправя работите, а казва: “Ще повикате Петра!” В дадения случай Петър, то сте вие – човекът, то е във вас човешкото. Това е Петър. А този светия – това е Божественото във вас, което ще ви каже, че това човешкото трябва да се подчини. Ще ви каже: “Стани и яж!” Направи някаква работа. Работа трябва да се върши. “Стани, заколи и яж!” Петър, като отиде при Корнелий, казва: “Сега разбирам.” И след като говори той, тогава дойде Божието благословение върху тия езич-

ници. И всякога, когато един свят човек идва, то Божието благословение ще дойде. И казва: “Там, гдето светията дойде, сиромашията си вдига всички свои прибори, и болестите си вдигат всичките свои прибори, и акциите се вдигат и отиват, и всичките противоречия в живота постепенно се ликвидират и настава един нов порядък на нещата.” Сега всички виждате сте дошли до оная област, гдето трябва да употребите едно вътрешно лично усилие. Някой път някои са ми казвали: “Учителю, ний знаем ти кой си.” На много мои приятели съм казвал: “Кой съм аз, не се произнасяйте. Това няма да ви ползва. Ако прилагате това, което говоря – Божественото Слово в света, то ще ви ползва.” Един светия е проводник на Божествената Любов. Тебе свещта няма да те ползва, ако ти я признаваш, че е свещ, но ако ти при свещта можеш да четеш и да приложиш това, което си прочел в живота – това ще те ползва.

Та казвам: Приложете в живота си онази динамическата – не статическата любов, но динамическата любов! Аз наричам Божествената Любов динамическа любов. Приложете Любовта към Бога и тази любов да огрява целия свят тъй, както слънцето огрява. Не мислете кой как ще се ползва. Светлината, като идва, половината от света огрява, та всички същества еднакво са огрети, но не всички същества еднакво използват светлината. Добрият човек, един религиозен човек ще вземе Библията, ще отвори и ще чете. Един, който обича винцето, като дойде светлината, той ще седне на масата в кръчмата и ще каже: “Дај половин кило!” Гледа чашата: “Много е хубаво!” Вдига чашата тогава. Вдига-слага, вдига-слага. И като се върне вкъщи, има особен каяфет*. Като върви, величествено върви, маха ръце. Още като влезе от вратата, гласът му се чува. И всичките пияни хора стават тцеславни. Той, като се понапие, отвори се. Почва да разправя за себе си, че той е такъв герой и всичко това. После праведният, след като се напие,

* каяфет – удобство, външен вид

ще покаже, че е музикант, ще пее и играе тогаз, макар и никога да не е пял и играл.

Във Варна имаше един Иван, наричаха го Иван Владиката. Сега замина за другия свят. Той знаеше много добре френски, арабски знаеше много добре. Той беше замислен така в обикновения живот, сериозен, нямаше никаква усмивка. Щом се понапие, започва да говори арабски, френски, да декламира поезия и всичко. Ще покаже като източните, ще си наведе главата – философия. Аз веднъж му рекох: “Защо пиеш вино?” Казва: “Много съм затворен наглед, лощавичък, та попиивам малко, да се поразвеселя. Затворил съм се тъй, че не мязам на хората.” Та той пиеш вино да се отвори малко. Като отрезвее – няма го, услуга не можеш да искаш от него. Това са особености в човешкия характер. Все си е този Иван Владиката. Тъй го наричаха и аз го наричах така по прякора. Ако ме питате, и аз не знаех презимето му. Но аз го помня с прякора Иван Владиката. И друг Иван Владиката не съм чул, само този – особен, много любезен. Ама знаеш какъв характер! Като се напие – най-добрият човек. Говори ти мекичко, сладко, само да слушаш това, което излиза от езика му. Пък като изтрезнее – ням, гумите му се задържат, не говори. Казва: “Не съм разположен днес да говоря.” Щом се напие, разположен е, и тогава говори много. Питам: В дадения случай кое е по-хубаво – да бъдеш Иван Владиката с бутилката или Иван Владиката без бутилката?

Сега да дойдем до същественото. Във всеки един живот, дето Любовта не оперира нормално, този живот е особен. Този живот не може да ти донесе полза. Във всеки живот, дето знанието, мъдростта не оперират тъй, както трябва, този живот е особен. И във всеки живот, дето Истината не оперира както трябва, той е особен. Любовта е първият подтик в света. Ако този подтик дойде във вас, аз разбирам специфично любовта. Ако ти в любовта не можеш да приемеш онзи правилния подтик, Божествения подтик, всичките ти работи ще вървят все наопаки. Да

имаш правилната Любов, то значи [да бъдеш] като един трен. Стрелочникът е отворил пътя и тренът минава. И пътят ти от единия до другия край на линията ти е отворен. Като тръгнеш без любов, значи много пресичания има по тая линия и могат да се случат много катастрофи. Любовта е истинският път, по който човек може да тръгне, без да му се случи някакво препятствие и да завърши развитието на живота си тъй, както трябва. А да тръгне без любов, значи да се случат ред препятствия в живота, нещастия, катастрофи, изключения. Това е животът на безлюбие. Причината седи в това, че ти не си приел правилно подтика на онази Любов, която да ти даде този свободния ход.

Та казвам: Ние ще се учим от опитността на другите. Когато ние тръгнем по пътя на този подтик на истинската Любов, ние ще се учим от опитността на другите хора, без ние да минаваме в тяхната опитност. А ние имаме другата, красивата опитност на Любовта, която ще допълни туй, което другите хора нямат.

Та казвам, сега аз извеждам: Понеже вие не сте в положението на Корнелий и никой не е казал да пратите някого при Петър усмаря, и него го няма тука, и обстановката тук не е такава, сега аз чета тази глава. Аз считам, че подтикът на Любовта, този подтик, който се явява, той е ангелът, който е дошъл при Петра. Онзи истинският подтик на Любовта, то е ангелът, който слиза при вас и ви казва: “Идете вие при Петра усмаря.” Е, кой е Петър усмаря? Това е онази светлата мисъл, онова чисто, светло чувство, което ще ви покаже какво трябва да правите. Вие при обикновената мисъл не можете да имате едно разрешение, но като дойде една светла мисъл, веднага ще ви разреши въпроса. Ще дойде една мисъл. Ще кажем, това и това ще направим. И ако ти постъпиш според тази мисъл, веднага всичко ще тръгне наред.

Та казвам: Като ученици на Новото, по някой път вие чакате сега да дойде времето. Времето определя Любовта.

Без любов времето всякога е неопределено. За човека до онзи момент, до който любовта не е дошла, времето не е определено, той не знае защо живее. И всичко е в противоречие. Щом дойде този подтик на Любовта, аз го наричам определение на времето. Докато изгрее слънцето, всичко е в противоречие, но като изгрее слънцето, веднага всичко става ясно. И когато почнат да действат първите лъчи на Любовта, всичко у човека става ясно.

Аз считам, има изгрев на обикновения човек, има един изгрев на талантливия човек, друг изгрев на гениалния и изгрев на светиите. Те са четири изгрева. Ти при изгрева на обикновения човек ще имаш обикновени резултати; при изгрева на талантливия човек ще имаш някои постижения – това, което искаш; и при изгрева на гениалния човек ще имаш същото; само при изгрева на светиията, само като разбереш Любовта както един светия разбира, тогава животът ще се осмисли.

Има три вида любов. Едната любов ще те направи обикновен, другата ще те направи талантлив, третата любов ще те направи гениален, но и в трите случаи ти трябва да се откажеш от нещо, за да се повдигнеш. За да станеш светия, ти трябва да се откажеш от обикновения живот. За да станеш светия, ти трябва да се откажеш от талантливия живот. И за да станеш светия, ти трябва да се откажеш от гениалния си живот, за да влезеш в живота на светиията. Три отричания трябва да имаш. Не че тия животи не са хубави. Много естествено, да ви обясня. Ти, докато не се откажеш от първото отделение, във второто не можеш да идеш. И от четирите отделения докато не се откажеш, в прогимназия не можеш да минеш. И от гимназията с осемтия и подразделения докато не се откажеш, в университета не можеш да идеш. И от университета с четирития му подразделения докато не се откажеш, ти в обществения живот нищо не можеш да постигнеш. Да се откажеш, значи да си свършил с отделенията, с прогимназията, с гимназията. Да се откажеш, това значи да си свър-

шил и с университета. Тъй тълкувам аз – те разбират съвсем друго. Да се откажеш, значи да си свършил отделени-ята с отличие, да свършиш прогимназия и гимназия, и уни-верситета с отличие. И след като си свършил с отличие, ще се отречеш от тях и ще започнеш новия живот на светията, който ще ти покаже как да приложиш знанието, от което се отказваш, по новия начин как да работиш за Бога.

Три отричания има, аз разбирам за себе си. Та като ви казвам “отричание”, да разбирате в този смисъл – да свър-шите сегашния си живот. Не разбирайте тъй, да се свърши, но да свършиш гимназията, да те пратят в по-горен курс. Аз не говоря да те изключат, но да свършиш гимназията с отличие, а не да свършиш с една тройка. Не. Ако свършиш с тройка, все ще има едно съжаление, че не си свършил с шесторка. Ще свършиш с шесторка, защото другояче ако свършиш, пак ще има нещо да те изкушава. Пък като свър-шиш с шесторка, навсякъде ще кажеш: “Свърших!” И напред ще вървиш.

Та всичката опитност, която искате да придобиеете от този свят, придобийте я. Да кажем, че някои от вас искат грехи да носят. Каквито грехи искате – и копринени, и ленени, и вълнени, и памучни, от всякакъв вид – да не остане вид от греха, която да не си носил и облякъл и да кажеш най-после: “И от сребро един плат съм носил, и от злато направени грехи.” Това сега, за което ви говоря, то е още външната страна на живота. Вие ще имате опитността на един обикновен човек. Може да имате опитността на един талантлив човек, може да имате опитността на един гениален човек. Това са възможности. Защото не мис-лете, че направо от обикновения човек ще влезнете в Царс-твото Божие. И не мислете, че от положението на един талантлив човек и гениален човек може да влезнете в Царс-твото Божие. Само като влезнете в положението на све-тията, вие ще станете кандидат. Христос в този смисъл казва: “Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезнете в Царството Божие.” А да се влезне в Царство-

то Божие, това е смисълът. Това е идеалът, към който ние се стремим. За да бъде човек свършил, трябва да бъде све-тия – човек, озарен от светлината на Любовта. И тогава ще имаш всичко на разположение.

Този, който има Любовта, той търси само онова го-лямото богатство, което вече усеща, че е вложено в него. Усеща той и търси къде да вложи своя Божествен капитал, и да бъде вече полезен на своя ближен.

Та казвам: Трябва да светят мислите, и чувствата трябва да светят. На светията и мислите, и чувствата, и постъпките му светят; и къщата му свети, всеки ден све-ти, отвсякъде свети, от четирите страни свети. И в него-вата къща никога не загасва светлината. В къщата му всич-ката нощ все свети. В къщата на гениалния човек, виждаш, и той загасва някой път свещите си. Икономия има. Иконо-мичен е. А светията всякога свети. Турете си онзи идеал, дето тази светлина всякога да я имате в ума си. А сега пожелавам да имате тази топлина и любовта да не ви напуца. Защото всякога, когато топлината на любовта напуца човека, той се намира в едно аномално състояние.

Снощи идва една сестра, разболяла се, пита ме. Рекох: “Няма нищо.” Сърцето ѝ не функционира. Нещо особено станало със сърцето ѝ. Аз зная причините. Щом тебе сърце-то ти не функционира, аз зная причините; щом стомахът ти [не работи,] също зная причините. Зная, причината на [болестите в] стомаха, сърцето и главата е една и съща. Когато стомахът по любовно не е свързан с храната, става коремоболие. Когато сърцето не е свързано с любовта пра-вилно, както трябва, има сърцебиене, затягане на сърцето. И когато главата не е свързана с любовта както трябва, има главоболие. За мен така е. Това е моята диагноза. Мен, като ме заболи главата, казвам: Връзката с любовта липс-ва. Като ме заболи сърцето, казвам: Причината е в любов-та. Липсва връзката с любовта. Като ме заболи коремът, казвам: Причината е в храната. Храната не е добра. Само болните са тъй. За мен е ясно това. Някой път, като се

допре някоя прашинка до мен, ми причинява болка; за другите с микроскоп трябва да я гледаш. И като падне тази прашинка в стомаха, ми причинява болка. И като я намеря с микроскопа, изтегля я навънка. И казвам ѝ: “Тук не ти е мястото!” И в сърцето има такава прашинка. Аз ходя и я търся. И трябва да я хвана там, и я туря в някое шишенце. Казвам ѝ: “Не ти е мястото тук, в сърцето.” Една прашинка има, ходя да я търся и в главата – такава малка прашинка има. Много малки са те. Такива милиарди прашинки при някой обикновен човек седят в стомаха му и той казва: “Мен нищо не ме засяга.”

И казвам сега: Опасността на човека всякога влиза в духовния живот. Вече малките работи почват да го смущават. Запример вземете, дойде някой човек, някой път дойде някой богат човек и ме търси мен. Казвам му да си върви и не съжалявам. Пък дойде някой сиромаш, търси нещо и му услужа. Той гледа и остава много доволен от мен. Той, като поседи и пита за много работи. Аз само му казвам: “Ти още не си дораснал. Тези неща не са за тебе.” И като си замине той, аз питам себе си: Защо му каза “ти не си дораснал”? Аз разбирам закона: “ти не си дораснал”, така не се говори. На този човек ще му кажеш тъй: “Което желаеш, е много хубаво, но понеже не си дошъл дотам още, сега преждевременно не може да ти се каже.” На малкото дете, което майка му го е родила сега, не можеш да му дадеш твърда храна. Тази твърда храна не е за него. Ще му кажа: “Като станеш на 15–20 години, тази храна е за тебе.” Та много пъти се събират някои при мене и те си търсят своето участие. Някой път, понеже човек се намира на изпитание, той трябва да се вгълби в себе си. Ето как разрешавам. Дойде някой човек, аз не се смущавам. Ето защо не се смущавам. Дойде някой човек, че ме държи 2–3 часа и ми говори за какви ли не работи. Аз трябва да го търпя, понеже, ако не го търпя, той ще се обиди. Дошъл, пита ме и нищо не плаща, а иска да знае какво ще му бъде бъдещето. Може. Исква да знае – син има в странство – дали ще свърши и след като се

върне в България, ще бъде ли назначен на работа. Има гъщеря, иска да знае гъщеря му ще израсне ли хубава и ще се ожени ли добре, и мъжът ѝ ще я гледа ли хубаво. И най-последно пита колко деца ще има, и тия деца ще живеят ли, няма ли да умрат. Гледам го, след като излезне, казва: “Не ми каза той. Аз го мислех друг.” Той си дава мнението. Аз, като излезе, казвам: “Слушай, ти си един светия. Като го видиш този, изчезни, че да не те намери. Защо ще се явяваш при него?”

Та онзи ден, като ви разправях за Свети Георги, аз употребих един метод. Останал е ключът откън на моята стая. Сега светия е той. Аз станах невидим. И той, като влезна, аз съм вкъщи, той гледа, гледа – няма ме. Два пъти се връща, аз станах за него невидим. Влиза той в стаята, тук, там – не може да ме види. Затвори вратата и си замина. Пък ако бях му се явил, щеше да ми каже: “Учителю, децата!” Сега разглеждам работите, от тия работи изваждам поука. Всеки един човек е едно предметно учение. Той запример дойде и ето как се разговаря. Той дойде един ден, казва “Учителю” и показва ми, че обуча няма. Носи едни съграни обуча, казва: “Нямам!” “Хубаво, ако си ти на мое място, какво ще направиш?” Исква моя съвет. Как да разреши този въпрос? Казвам: “Аз, ако съм на твое място, ще ходя бос.” Той ме гледа: “Ама стар съм. Аз съм на 90 години, ще изстина.” Казвам: “Там е твоята погрешка, че си остарял.” И казва: “Не се изисква много пара, сто лева ми дай!” А за мен стоте лева – това е ангелският живот. Значи “дай ми кредит, пари”. Като дойде някой човек, аз разбирам какво да правя с моите пари. Какви са законите на добродетелта, с които аз трябва да живея. Той за обуча говори, аз другояче разсъждавам – какво трябва да правя, как трябва да постъпвам с краката си, с хората, с животните, какво разбирам, като уда при хората какво трябва да правя. И госта умен е – носи ми яйца, не ми носи друго. Тези яйца, като се излюпят, все пилета, птички са – хвъркат. Значи висока идея има за живота. Казвам: “Ти, ако си на мое

място, какво ще направиш с тия яйца?” И аз му казвам на Свети Георги: “Аз, ако съм на твоеото място, всички тия яйца ще ги измътя на пилета, да бъдат като този светия, да бъдат като светли мисли и ще ги пратя по света да проповядват.” И той казва: “Може това да е тъй.” Аз му дам тогава 5 лева за едно яйце. Това е мой подпис. Не че плащам за яйцата, но подписвам, че е вярно. Петте е работата, която той трябваше да свърши. Това, което си опитал със своите пет сетива, то е вярно. Туй, което си помислил, попилал, което си вкусил, което си видял и чул в живота, това е вярно.

Сега да остане една основна мисъл. Понеже вашият живот е сега преплетен с обикновените хора, вашият живот е преплетен с талантливите хора, с гениалните хора, с живота на светиите, вие сега тия четирите реалности от вашия живот ще трябва да ги отделите една от друга. Да отделите онова, което е на обикновените настрана; което е на талантливите настрана, на гениалните и на светиията. И да остане това, което е ваше. Върху това ще почнете да работите. Всичките тия акции, всяко нещо е важно на своето място. И във вас ще остане само вашето – туй, което вие сте придобили. В дадения случай ще остане само Любовта, която държите в сърцето си, и светлината, която възприемате във вашия ум. В дадения случай това, което за в бъдеще има да става, то е за в бъдеще, и което е станало, то са неща минали. В дадения случай реално е само това, което сега вие чувствате и мислите. То е реално – което не се мени, на което трябва да разчитате. А миналото и бъдещето са неща, които се менят. А пък настоящето, на което тургаме основа, не се мени. Миналото и бъдещето се менят. Трябва да има едно минало неизменно в човека. Защото нещата, като отиват при реалното, те се менят. Пък това, което се мени, показва, че то е дошло в съприкосновение с нещо, което не се мени. Неизменното, свършеното образува измененията. А пък в дадения случай и като се промени нещо, трябва да знаете, че вие сте били в

съприкосновение със свършеното – вие трябва да се измените и промените, за да бъдете в съприкосновение със свършеното. Ако не стане тази промяна, вие сте далеч от свършения живот. Не може човекът да стане свършен, ако Божествената Любов не засегне вашето сърце. Без това животът не може да добие смисъл. Аз не говоря за любовта на света. Божествената Любов осмисля живота. Че най-малките работи на земята се осмислят. Като работиш с Божествената Любов, можеш да се занимаваш с една малка мравя или едно малко растение. Тази работа е велика за тебе. Ти ще видиш, че растението е едно проявление на Бога. В тревата аз виждам проявяването на Великия Божи Дух и Живот! Малко ти трябва. Една капка вода, като я видя някой път, една росна капка, като я видя, че свети, спра се там и казвам: “Там Бог се проявява.” И виждам колко е красива тя. Любовта е, която осмисля нещата. Говоря ви сега за Любовта, която осмисля и най-противоречивите неща в живота, за да видим хубавата, красивата страна. Защото грозотата на живота произтича от факта, че Божията Любов я няма проявена в тебе. Но щом нещата се озарят от Божията Любов и Божествената светлина, всичките неща стават красиви.

Та човешката душа трябва да се облече. Любовта е последната греха или Божествената греха, с която човешката душа трябва да се облече. И затова всички хора са голи сега. И казано е там: “И видя Адам, че е гол.” Осем хиляди години работи Адам, за да се облече. И казват “Оголяхме вече.” И всички хора работят, за да се облекат. И ние трябва да работим, за да се облечем в хубавите мисли. Да. И хубавите постъпки, които ще образуват грехата на Божията Любов, която за в бъдеще в нас ще почне да работи.

Отче наш

Ето предметното учение: Тази божа кравица е дошла върху лупата и нагоре върви, та казва на вас: “И аз се уча на

законите.” Тук дойде една сестра, казвам ѝ, тя се е заплела в живота, защото разрешава защо в квадрата има два диагонала, а не четири. Сега тази божа кравица ще я занесе горе, да ѝ кажа да хвъркне.

7,05 ч. с.

7. Утринно Неделно Слово, гържано
на 13 ноември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето облачно, покрито.
Времето свежо, приятно, може би с лека мъгла.

Бележка на издателите: На 20 и 27 ноември 1938 г. според каталога не са гържани Утринни Слова.

ЕДНА СВЕЩЕНА ИДЕЯ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 7 глава от Евангелието на Матей.

Казва: “Не съдете”. Апостол Павел казва: “Не знаете ли, че ние ангели ще съдим.” Думата “съдба”, тук “не съдете” – не си давай мнението за Божиите работи. Не е ваша работа защо Господ е направил света така, защо е направил човека, всичко това, защо са тия страдания, защо умират хората. Това не е ваша работа. Това е Божия работа. Някой иска да знае защо боледува. – Не е твоя работа. Защо боледуваш? Защото не обичаш. Ама защо си осиромашал? Защото не обичаш. Защо си останал невежа? Защото не обичаш. Нищо повече! Обикни Бога и всичко ще дойде до тебе. Казвам: Досега вие сте имали религията, вярвали сте само в това, което вие сте направили. В древността хората ще направят един идол, ще паднат пред него и ще кажат: “О-о-о, Ваале, избави ни сега!” Ще вложиш 20–30 000 лева в банката и ще кажеш: “Те ще ме спасят.” Ожениш се за някоя жена и казваш: “Тя е жената.” Жената казва: “Този мъж, той е!” Оставете, това е идолопоклонство. Ти сам се заблуждаваш, че си намерил една жена. Истинската жена е вътре в тебе. Отвънка е само сянката. Нещата не са отвън. Не се заблуждавайте. Утре сянката ще изчезне, какво ще правиш тогава? Е, дошъл някой, ще ти цитира какво е искал да каже Христос. Е, туй е казал Христос, не дрънкайте така. И вие трябва да Го намерите. И когато аз говоря, мнозина идват при мене и казват, че имат голяма любов към Бога, а най-малките страдания не могат да носят. Не си давайте

мнението сега. Казват: “Този човек няма да го бъде.” Не си давай мнението, ти не знаеш ще го бъде ли, или няма да го бъде. То е Божия работа. Ти чакай да видиш докрай. Човек, за да съди, той трябва да бъде светия. Чакайте, докато не станете първокласен светия, не давайте мнението си. Не че не трябва да съдим, трябва да съдим. Нима ще съди малкото дете, да си дава мнението, какво трябва да прави баща му?

Духът Божий

Сега не е въпрос да ви уча как да гишате, как да ядете, как да ходите, как да спите. Че вие знаете тия работи. Научили сте ги добре. Сега всички трябва да се научите при неща. Три задачи имате: да очистите тялото си до съвършенство, да очистите ума си до съвършенство, да очистите сърцето си до съвършенство! Това е задачата ви. От чистотата на тялото ще излезне здравето, от чистотата на ума ще излезне светлината и от чистотата на сърцето ще излезне топлината. А това са неща, необходими за сегашния живот. Имате известна топлина, но това не е онази топлина, при която човек може да расте. И светлина имате достатъчно, но при тази светлина човек не може да добие онова знание, което му е необходимо и потребно. И на тялото си имате чистота, но при тази чистота нямате здраве.

Аз се чудя някой път на своеобразностите на религиозните хора. Много своеобразни са религиозните хора, десет пъти по-своеобразни от светските хора. Защото и светските хора, и те са своеобразни. Светският човек, ако идеш при него да му поискаш пари назаем, той знае как да помогне. Той ще изпита за баща ти, ще пита: “Какво е вашето имущество? Какво имате насреща?” Ще изпита добре. И тогава, като ти даде, иска да знае, да има най-малко десет пъти повече гаранция, че ще може да си вземе парите. Можеш да идеш при един религиозен човек. Той е щедър, харчи,

хич не пита дали имаш. Казва: “Аз съм готов за Господа да дам парите.” Добре, той за Господа дава. А онзи, който взема по Господа, не ги връща за Господа. И онзи казва: “Излъга ме.” Питам: Царството Божие в какво седе, във вземане и даване? Не. Сега, както и да се говори, ако се говори, ние ще имаме крива философия. Казваме: “Трябва да гадеш.” Но ние нямаме една определена философия, мярка колко трябва да гадеш. Закон в Писанието няма. Казва: “Ти за Господа трябва да гадеш.” Е, колко трябва да гадеш? Ако дойде някой пътник, за една вечер той има право да преспи в дома ти, но да остане цяла година, да го гледаш и той нищо да не работи, а ти да работиш, туй не е идеяно, по Бога. Той, след като е седял една вечер, на втората вечер, ако е светия, той ще иде на нивата, каквато работа имаш, каквото ти направиш, той ще вземе участие в работата ти.

Та ние сега сме от тези гениалните хора. Като сме дошли на земята, Господ е създал всичко, а ние всякога се потриваме, казваме: “Той ще направи.” Ние само ходим и се връщаме. И като дойдем, само току искаме: “Господи, дай това, дай онова.” И щом Господ не изпълни малко нещо, което ние искаме, казваме: “Как, Господ ни е забравил!” Та как ние го забравяме? Какво ние сме направили за Него? Казвате, че вие вярвате в Господа. Кажете какво вие сте направили конкретно за Него? Представете си, че ви изпитат какво конкретно сте направили за Господа, да го изпратят горе. И да кажем, това и това сте направили за Господа. Досега целия си живот за Господа не сте го посветили. Туй е за всички, без разлика. Някой ще каже: “Та ние посвещаваме на Господа много работи.” Но днес като посветите нещо, утре си го вземете.

Сега вие всички живеете един колективен живот и никои не живее сам. Не мислете, че може да направите нещо. Колективно живеете вие. Ти искаш да направиш нещо, но ти дойде една мисъл, втора, трета и най-после ти се спреш на една от тия мисли. Но мислите ли, че мисълта,

върху която вие се спирате, е права? Преди няколко гена беше един при мен и му разправям, казвам му: Животът представлява един път, който трябва да извървим. И нашите заблуждения седят в следущето. По този път ти ще си носиш малко хляб и ще имаш нужда от малко вода. Спреш се при един планински извор, хубав, красив. И като пиеш вода, изворот ти говори: “Още стой, поспри се тук малко.” Като имаш 5 минути да седиш там, не можеш да седиш повече. Колкото да го обичаш, ти трябва да вървиш. Заповед има, въпреки че го обичаш, трябва да вървиш. И ако ти не стигнеш навреме, имаш после отговорност. Представете си, че изворот почне да плаче: “Как, ти ме напускаш, не знаеш ли колко ми е радостно, тебе те очаквам толкова години!” И той почне да плаче. Ти какво трябва да правиш? Ще се ръкуваш и ще тръгнеш. На 20, 25, 30 километра пак ще се спреш при друг извор. И той е влюбен в тебе. Пак същата любов. Казва: “Не знаеш ли колко години те чакам! За тебе ми тупа сърцето!” Но 5 минути имаш да останеш там. И пак плач. По целия път може да имате по стотина извора, все се влюбват, докато стигнете до края. Какво ще кажете, ако останете? Искам да ви кажа: Не си раздвойвайте съзнанието, но мислете! Аз искам, като ме слушате, всеки да мисли за себе си. Вие правите престъпление като се занимавате със съзнанието на другите. Оставете всеки един човек, не се занимавайте с него, защото това е погрешно. Никой няма право да се занимава със съзнанието на другите хора. Турците казват: “Остави пияния сам да си падне.” Не ходи да го буташ.

Сега аз нямам предвид вас. Аз ви считам, че всички вие сте велики художници, знаете да рисувате. Че хората изискват от вас хубави картини. Те не се интересуват кой е баща ви или коя е майка ви, къде сте свършили, какво е вашето знание. Интересни са вашите картини. От вас искат линия. Искат да го нарисуваш на свят. Ти можеш да имаш диплом къде си свършил. Много добре. Но почнеш, и четката не върви. Казва човекът: Чакай, носът ми не е

тъй. – Как не е тъй? Той е тъй! – Устата не е направена така, очите, ушите. Ще нарисуваш човека тъй, че той да е доволен. И досега още някои от вас идват да ме питат какво нещо е Любовта. Казвам: Какво нещо е Любовта, то е все едно да ме пита художникът какво нещо е образът или какво нещо е рисуването. Любовта е туй, за което никой не трябва да пита. Като дойдеш ти до Любовта, устата ти трябва да бъдат така стегнати, че нито зъб не трябва да обелваш. А вие накъдето ходите, все за Любовта говорите: “Любов, любов, любов!” От тази любов изпомряха всички хора. Ако не бяха говорили за Любовта, щяха да живеят, а понеже говорят, умират.

Сега да ви направя едно сравнение. Ето в какво седи философията. Любовта е огън, който гори и изгаря всичко. А понеже вашите къщи са дървени – от дървета, а дървото не може да издържи, че където и да сложите този огън, той ще запали цялата ви къща. И вие, и децата ви, и всичко ще хвъркне, ще изгори. Та трябва да си имате едно малко огнище във вашата дървена къща. И трябва да кажете: “Гледайте деца да пазите да не прескочи огънят от огнището.” Щом Любовта влезе в тялото, тя гори. Или ще изгориш, или ще се стопиш, или на прах ще станеш – ще се превърнеш на дим, на нещо. Сега на земята е така. Вие ще кажете: “Нали ти ни говориш за Любовта!” Аз ви говоря за една Любов, която носи живот в себе си и познание на Любовта. А вие искате да имате Любовта. Аз говоря за Любовта, която, отдалеч като ѝ видиш красотата, ти ще мислиш за нея. Ти не си снужвал за тази красота! Както слънцето, което ти гледаш от 92 милиона мили разстояние. И казваш: “Хубаво, че това слънце е далеч от земята.” Защото, ако това слънце се приближи до нашата земя десетина пъти повече, то земята ще се стопи. Пък и от хората, при сегашното състояние, нищо няма да остане. Сега това е един начин за размишление. Слънцето не може да дойде. Господ, като е направил света, Той е знаел какво е направил.

Та ви казвам, ползвайте се сега от оная любов, която

изпраща своята топлина. А вие искате много. И хубаво е, не е лошо което искате, но не му е времето. Та ще ви наведе онзи пример. Мисля, един от турските султани, Мехмед ли беше, или Меджид, но който и да е бил, един ден той пътувал инкогнито в Цариград и искал да премине през Босфора от единия бряг до другия, да не го познават хората, че е султанът. И се качил на една лодка. Султанът пита лодкаря как поминава, какво е времето. Лодкарят обаче го познал и отговаря: “Слава Богу, във времето на Султан Мехмед много съм добре, благодарим на Бога!” Тогава турският султан – падишах, му казал на турски: “Синко, този свят мяза на един голям казан, котел със 7 превезла*, та хвани единия и си прекарай живота добре.” Този лодкар казал: “Много умно казал този човек!” На излизане султанът му дава една турска лира, но онзи казва: “А, не, я ми дайте онова изречение, което ми казахте сега.” И султанът изважда една книжка и му написва тези думи и се подписва отдолу. Той го взема и турил го в джеба си. Дошла му една отлична идея. Отива той и събира всичките лодкари, и им казва: “Няма какво да си губим времето, и от нас лодкарите могат да станат хора! Настана вече време за свобода! Ще ми съберете 250 лири.” И почва той да ги назначава всичките лодкари чиновници в турската империя. Отива при един чиновник, който знаел да пише ферман. Написва той един ферман, и понеже имал подписа на Мехмеда, казал да го подпише отдолу, че той уволнява стария везир и назначава новия. А новият везир бил той. Този лодкар си облича грехите и отива със своя ферман при стария везир и му казва: “В името на султана.” Арестува го и го затваря. Започва да управлява цели 2–3 месеца. Най-после старият везир пише едно писмо на султана, казва: “Ако има погрешка, няма ли прошка?” Съгрешил вече. Султанът се чуди, казва: “Че кой го е затворил?” Казват: “Новият везир.” “Че кой е той?” Викат го, иде новият везир. Той току си изважда туй,

* превезло – извита гръжка на котел

което той му е дал: “Този свят е един казан, който има 7 превезла, хвани единия...” “Бе, синко, аз ти казах само единия да хванеш, а ти си хванал и седемте!” Та го оставил той везир. Един анекдот, който показва, че умният човек при най-лошите условия може да изпъкне, ако знае как да съпостави нещата.

Та казвам: Вие всички сте избрани за една разумна дейност. Тия неща, които са казани в тая Свещена книга, трябва да ги изучавате. Трябва да изучавате всички благочестиви хора. Когато Христос дойде на земята, Той имаше една свещена идея. Когато пророците дойдоха и апостолиме, те имаха една свещена идея. Всички хора трябва да имат една свещена идея, която да ви бъде мярка и за която трябва да бъдете готови да направите всичките жертви. Сега аз няма какво да ви казвам, че вие не обичате Христа. Не, това не е въпрос за обичане. Аз съдя за вас доколкото, доколкото имате една цена за Христа. Всеки един от вас може да знае за Христа доколкото, доколкото той обича Христа. Какво ще искам от вас да обичате Христа! И какво ще искате вие хората да ви обичат, когато вие сами себе си не обичате! И аз считам, всеки един човек, който не може да обича другите, той не може да обича себе си. Защото ти, човекът, който си; ти, който виждаш Бога, Който е направил света, или онзи човек, когото ти виждаш и не можеш да го обичаш, как ще обичате себе си, кажете ми! Можеш да обичаш само когото виждаш. Ти, за да обикнеш себе си, трябва да имаш едно огледало. Ние, като любим другите хора, на втори план ще почнем да обичаме и себе си. Най-първо майката се научава да люби своите деца. И вие, ако нямате една свещена идея да обичате, вие не можете да обичате себе си. Трябва да имате нещо. Една идея, едно чувство, една постъпка, нещо трябва да има обективно, външно, реално, което да обичате. Само от тази идея вече ще имате една ясна представа какво сте вие и как може да се обичате. И тогава не сте вие фактори на обичта.

Ти казваш: „Аз съм дошъл на земята да живея.“ Но

това е на втори план. Най-първо всеки един от вас е дошъл да служи на Бога! Туй, което имате, вие сте кредитирани: и живота ви, и тялото ви, и ума ви, и сърцето ви, и всичко Той ви е дал. Вие сте взели всичко туй, което ви е дал, и сте почнали да живеете за себе си. Че тогава утре ще ви повика Той и ще ви пита: „За кого трябва да живееш?“ – Господ ще ви попита – „За себе си ли, или за мене?“ Ако кажеш „Аз за себе си искам да живея“, Той ще каже: „Много добре.“ Той ще те прати на земята и ще се оттегли, и ще те остави сам. Знаете ли на какво ще замяза това? Всичките тия млекопитающи са все тия философи, които са казали на Господа: „Ние искаме да живеем за себе си.“ Господ се оттеглил и казва: „Живейте.“ Намерили са ги и са ги впрезнали на нивата: „Орете сега.“ Всеки, който иска да живее за себе си, ще намери една нива и ще оре, и ще копае. И всеки, на когото не му вървят работите, живее за себе си; който боледува, живее за себе си; когото не обичат, живее за себе си. Сега той ще каже, че причината е отвънка. Не, няма никакви външни причини. Ти ще кажеш: „Господи, ще живея за Тебе!“ И всичко ще ти тръгне напред. При колективния труд в една държава работите вървят. Ако вие работите в една държава по железниците, ти можеш да ходиш и дето и да се спреш, ще бъдеш добре дошъл. Но ако живееш за себе си, никой няма да те посрещне. Ти сам ще се изпращаш и ще се посрещаш. Но ако живееш за Бога, Той ще те посреща и изпраща. Ако не живееш за Него, кой ще те посреща? Можеш да кажеш: „Аз вярвам в Бога, служа на Господа.“ Може би имаш старата вяра. Но сега аз искам да ви направя мисълта по-ясна, та вие сами да си теглите заключението. Сега аз не искам да кажа, че вие не служите, но щом дойдете при мене, че сте болни, ще ви кажа: „Вие служите на себе си.“ Щом в дома ви има хър-мър, вие служите на себе си, за себе си живеете; щом в сърцето ви има мърморене, същото ще кажа; пък и щом в мене има такава, и щом аз искам да оправя работите, тогава ще кажа: „Слушай, ти няма да живееш за себе си, [а] за Господа! Този свят не го създаде ти,

нито ти го нареди. Ти ще го използваш, ти ще се учиш както Господ нареди. Тебе ти трябва знание, знание! Хиляди години трябва да се учиш, че като се научиш малко, другояче ще ти тръгне.“ Та казвам: Не съдете за Божиите работи! Не съдете Любовта! Възприемете Любовта, и тя ще уреди вашите работи.

Сега трябва да ви кажа някои работи. Тъй, както аз ви гледам, във вас има един плъзгав път. И всеки от вас може да се подхлъзне. И най-малките работи могат да ви подхлъзнат. Аз сега имах тук двама души, влезли в салона един брат и една сестра. И двамата искат да слугуват, да изметат салона. Та и двамата все спорят кой да мете салона. И двамата все спорят. Те спорят кой да измете салона и салонът остава неизметен. Не могат да решат. И той си има един план, и тя си има един план. Слизам и ги гледам. И в себе си казвам: Нека първо тя да започне, а утре братът, но в дадения случай да има един пръв. И който започва работата, да не започва по човешки. И аз не съм да се правят човешки отстъпки. Ако дойде до човешки отстъпки, никакви отстъпки не прави. Твърд като камък бъди. Но щом дойдеш до Божественото, направи тогава всичките отстъпки и вземи последното място. Ако искаш по човешки да живееш, вземи първото място, пък ако искаш по Божественото да живееш, последен бъди – вземи последното място. Защото там, дето няма никакъв спор, е Божественият порядък. Щом искаш напред да вървиш, то е човешки порядък; щом останеш назад, казвам: Ако имате една идея вътре във вас, която напред седи, пред вас е тази идея, вие трябва да знаете дали тя е човешка, или Божествена. Ако тази идея седи само на едно място, тя е човешка; ако тази идея остава назад, [тя е] заден страж. Аз наричам една идея, като онази майка, която взема и повдига детето си, и го слага на земята. Онази идея, която те повдига и слага на земята, тя е Божествена идея. Но онази идея, която оставя ти да я носиш, тя е човешка идея.

Вие чакате сега да дойде Царството Божие, нали? Че

Царството Божие от хиляди години как е дошло! Вие чакате Царството Божие да дойде и с окупация ли да го превземете? Вие искате окупирание. Царството Божие трябва доброволно да го вземете и да го приложите. Царството Божие е дошло на земята и който го приеме е щастлив, а който не го приеме е нещастен. Онези от вас, които сте възприели Царството Божие, сте щастливи; онези, които не сте го приели, сте нещастни. Възприемането на Божествената идея сега е в следващото. Заблуджението сега е в туй, че ако ние възприемем Божествения живот, ще се лишим от великите блага на живота. От времето на Адама досега хората се заблуждават, казват: “Ако приемем Божествената идея, тя ще ни лиши от онези Божествените блага.” Не е така. Например човешката идея лишава човека от Божествените блага. Питам: Онази кокошка, която служи на някоя човешка мисъл, сега в курника и какво я очаква тази кокошка? Иде господарят, храни я там. Но тази кокошка ще плати с живота си. Тя мисли, че е щастлива така. Не, тя е осъдена на смърт. Тази кокошка кога е свободна? Да престане господарят да я храни по 3–4 пъти на ден и из гората да върви. По-добре из гората, отколкото в курника. Докато ти си в курника, съдбата ти е определена. Щом идеш в гората, ти си свободен. Гората, това представлява човечеството. Като идеш между хората да живееш, в един курник, това е една твоя ограничена идея. Ти си недоволен, казваш, този не живее като тебе, онзи не живее и целия ден критикуваш хората. Че Господ не е направил всичките тия цветя да бъдат еднообразни! Всяко цвете има своята форма, ароматът е особен при едно цвете. В това се проявява великото разнообразие на живота! Вие срещнете един човек, искате той да върва като вас. Не. Радвайте се, че той не върва като вас! Пък и той, като върва, е добре. Според вас кой може да върва като мене? Запример, като мина покрай един богаташ, който е дал хиляда лева на един сиромас, аз на този сиромас няма да му дам хиляда лева. Аз ще мина и ще го замина – дадено му е. А там, дето той не е дал,

аз ще дам. Който ще върви подир онзи, ако той не даде, аз ще дам. Това е изпълнението на Волята Божия. Аз ще дам там, дето той не дава. Пък всякога и този, който върви подир мене, и той да не даде там, дето аз давам. Или той даде хиляда лева, аз там не давам; той минава някъде, никак не дава – тогава аз там давам. Вземам от него пример. Той хиляда лева дава. Ще вървя подир него – колкото той дава, толкова и аз давам. Ама той дето дава, аз не давам. Пък той дето не дава, аз давам. Пък вие постъпвате по същия начин – той даде хиляда лева някъде, и вие отгоре още хиляда лева.

Аз гледам в някой дом има деца красиви, жизнерадостни и любими. И който дойде, който мине и види това дете, ще го целува. То ще кресне. И почне това дете да бяга. Детето не е доволен всеки да вземе да го целува. И като гледам някои влизат и казват: “Колко е хубаво това дете!” Хване го и го целува. И майката не намира лошо в това. Докато си на 3–4 години, майката не намира погрешка – 4–5–6, до 7 години. Но като стане на 14–15–16 години, майката вече не обича всички да целуват детето. Тогава остават само бащата, майката, братът и сестрата. Ние идваме тогава до онази философска религиозна идея – брата, който трябва да се почита.

Един турски княз, който според старите турски вярвания иска да се ожени и праща угледници да му намерят една мома красива. Ама той няма да я вижда. Той ще я вземе на доверие, без да я вижда. Той ще се ожени заради нея. И като се жени, няма да я вижда, тя има яшмак, покрито е лицето ѝ с една забрадка. Тя ще го снесе и ще пита своя възлюблен кому да се показва и кому да не се показва. Той, като се оженил, тя на другата сутрин го пита кому да се показва – на баща му, на майка му, на братята. Пък той, като я видял, се ужасил и ѝ казал: “Показвай се, комуто искаш, само на мен не се показвай!” На таква едно доверие не приемайте нещата. Идете и си изберете сами това, което вие видите, и което ви се хареса – вземете, а не

взимайте, както другите вярват. Какво ще ви ползва? Който вярва, той за себе си вярва. Но ти не върви по онзи, как той е вярвал. Ти, което виждаш, възприеми го за себе си. И понеже времената са напреднали сега, мнозина очакват да имат тази вяра на лотарийните билети. И ти търсиш щастието по един извънреден начин – случай. То не е вяра. Аз запример, ако искам, ще ида днес, ще купя едно лозе и ще вярвам, че туй лозе ще ми даде известен приход.

Мисля, преди 4–5 години един от Новозагорско чул за мен, че съм бил ясновидец, иде при мене и ми казва: “Чух за тебе, че си виждал и познаваш работите.” Той е един стар малджия*. Двадесет години се занимава с туй изкуство и търси пари. И в какво седи мъчнотията да разреши? Разправя ми: “Двадесет години търся имане. Една вечер дойде един турски ходжа насън и ме хвана, и казва: “Толкова време търсиш, ела с мен. Аз ще ти покажа едно място, дето има заровено богатство, че утре, като станеш от сън, да изкопаеш парите.” Тръгнах аз с този ходжа към изток и вървим. И ето един съсед, имам да му давам 500 лева, той иде насреща ми и казва: “Стояне, 500 лева имаш да ми даваш.” “Остави ме, този човек ми показва имането където е заровено, та като го извадя, ще ти платя.” “Не ме интересува това, парите ми дай!” “Остави ме!” И почнахме да се караме двамата, и аз се събудих. Я ми кажи къде е туй място.” Това е един действителен пример. Рекох му: “Ти повикай пак ходжата да дойде. Тази работа е на ходжата, не е моя работа. Ще го повикаш и той ще ти покаже. Пък аз, ако бях на твоето място, какво бих направил? Всяка година щях да изработвам един декар лозе хафус-али и досега ти щеше да имаш 20 декара хубаво лозе. И щеше да имаш най-малко 50 000 в банката вложени, спестени пари. Ето заровените пари как щеше да ги намериш.” “Прав си, ама двадесетте години отидоха вече. Какво трябва да се прави?” Рекох му: “Ходжата, ходжата. Слушай да ти кажа, в чужди работи не се меся. Ти ще викаш ходжата.” После ми казва: “Ти си ясновидец, кажи ми, после половината на тебе ще дам.” “И

цялото да ми гадеш, аз не го искам.” Сега вие, ако ме питате, ще кажа: “Много добре е, Господ го праща при мене за един добър пример.”

Всичките верующи приличат все на този верующ българин. Но противоречие се явява. Ти търсиш едно богатство, но не можеш да го намериш. Ти имаш богатство, но го изгубваш. Ти имаш живот, но го изгубиш. Щом хубавите желаня и мисли аз ги изгубя, тогава какво ме ползва този живот? Ако щастието, което го имам, го изгубя, ако здравето, хубавите мисли, желаня и всичко туй го изгубя, нищо не се ползвам. Най-първо трябва да имаме онова желане да не изгубваме нещата, които губим.

Та казвам: Ако ние обичаме Бога, както трябва, богатството само ще дойде. Богатството ще дойде при нас тъй, както идва въздухът. Туй богатство ще дойде както идва светлината. Светлината сама идва, без да ѝ плащаш нищо. И извършва всичко с добра воля. И въздухът влиза вътре – щом си отвориш устата, и той влиза вътре. Та казвам: Ако възприемем Божествената Любов, всичките неща ще почнат сами по себе си да се нареждат. Сега туй ще го вярвате, няма да го разправяте. Вие може да кажете, че аз съм казал – нищо не значи! Вие трябва да имате една опитност. Та казвам: Снегът не може да се топи, докато слънцето не го намери, докато не дойде топлината. Снегът, като го напече слънцето, се превръща на вода. И докато Любовта не пече в нас, да дойде да ни нагорещи, ония Божествените блага не могат да дойдат. И хубавите работи в нас – защото във всинца ви има велики Божествени блага, вложени вътре във вашите души – ако не дойде Любовта, те ще останат в едно притиснато състояние и вие няма да може да се ползвате от тях. Че Любовта трябва да дойде, за да се реализира онова, което вие искате. И само при Божествената Любов то ще се реализира. И казвам: Всеки един човек в света, който може във вас да пробуди една хубава мисъл, едно хубаво чувство, той е човек от Бога, който и да е той! Ако е едно животно, едно растение,

изгревът на слънцето, веенето на вятъра – то е от Бога. Всяко нещо, което може да подбуди това във вас – това е, което Бог ще предаде и вие ще възприемете Божиите блага. Всеки ден възприемайте великите Божии блага, които идат по който и да е начин! Откъдето и да е, ще дойде до вас. Вие не го очаквайте. Сам ще дойде някой Божий посланик. Та казвам: Вие всеки ден възприемайте онези Божии блага, най-малките, които идат по какъвто и да е начин.

И казва сега Христос: “Търсете, искайте, хлопайте!” Ама търси с любов, хлопай с любов и искай с любов. Ако не търсиш с любов, ако не хлопаш с любов, ако не искаш с любов, ти нищо не можеш да постигнеш. Казваш: “Аз съм хлопал, хлопал, няма нищо!” Без любов си хлопал. Ти, като похлопаш с любов, Любовта отваря всичките врати. Като дойдеш до Любовта, то значи веднага. И щом дойде тя, ти не я питай “Ти ли си, или не си ти?” Всеки един от вас трябва да знае – като дойде Любовта, да тръгне. И тогава да спази онзи закон: “Който не остави баща си и майка си и не тръгне подир Мене, той не може да влезне в Царството Божие.” Ако ти не тръгнеш по Любовта, Царството Божие няма да дойде. Като дойде тя, ти ще напуснеш дома си. И желая като заминавате за онзи свят, по Любовта да тръгнете. Всичко остави и тръгни! Е, ще кажете: “Къде ще ме заведе тя?” Тя ще те заведе там, дето трябва. Като дойде Любовта при пророк Илия, какво направи? С колесница го взе. С ангели, на колесница го взеха. Любовта го занесе нагоре. Това е огнената колесница. И като дойде Любовта у човека, ще се изменят неговите възгледи. Той няма да каже на кого ще остане туй. Щом дойде Любовта, целият свят е мой вече. Няма да се спираме на една къща, на едно говедо, на една градина, на една ябълка. Целият свят, който съществува, това са възможностите на моята душа. Тогава аз въздавам хвала на Бога, Господа, Който е така велик! И ще служа на Господа навсякъде. Та казвам: Искам, като дойде Любовта, тъй да се отвори вратата пред вас, че да видите, че целият свят е създаден заради вас. А сега седите и се

оплаквате, че нямате това и онова, че нямате място. Вие сте тогава болни. Аз съм бил при богати хора. Той всичко има, хубаво сготвено, направено с всички подправки, но казва: “Не мога да ям, затворил ми Господ устата.” Бил съм и при някои сиромаси хора. Той пък пее друга песен: “Здрав съм, но няма какво да туря в стомаха си, нямам какво да ям.” Често съм се спирал при този, който не може да яде и му казвам: Аз имам един приятел, да те запозная с него, много добър човек е. – Е, заведи ме по-скоро. Та здравите, които могат да ядат, ще ги пратим при болните, които не могат да ядат. А пък ще изпратим богатите болни, които не могат да ядат, при онези, които могат да ядат, а пък нямам какво да ядат.

Трябва едно голямо смирение. Новите възгледи трябва да се възприемат. Една маневра трябва да направите в себе си. Религиозните хора показват, че те служат на Бога. Запример някой ще иде в манастир, калугер станал. Под думата “калугер” разбирам един човек, който решил да живее за Бога, да служи на всекиго. Всеки, който иска да стане калугер, аз разбирам човек, който се е решил да служи на всички хора. Пък онзи човек, който не може да служи на всички хора, той не е калугер. Според мене всички вие сте калугери на себе си. Ти седиш и мислиш. Ти седиш и мислиш, че другите хора ще те опетнят. Как? Когато човек не служи на Бога, той се опетнява. Всяко нещо, което живее само за себе си, то се опетнява. А всяка твар, която служи на Бога, се пречиства.

Та казвам: Ако турим телата си да служат на Бога, те ще се пречистят. И ако турим умовете си да служат на Бога, те ще се пречистят. И ако турим сърцето си да служи на Бога, то ще се пречисти. Сега не искам да мислите как ще стане тази работа. Възприемете тази идея така, както едно дете, когато му казва баща му “ще ти донеса това и това” и то вярва, че баща му ще донесе. Пък някой казва: “Ако не донесе?” – той не вярва. В природата изключение няма. И в любовта няма изключение, и в надеждата няма

изключение. Ако живеем по този начин, ще имаме едно здраво тяло, ще имаме едно здраво сърце, ще имаме един здрав ум. Сега може да се породят във вашите умове някои противоречия. Някой път аз, като говоря, виждам противоречията. Някои ми възразяват: “Как? Той, Учителя деца има ли? Той жена има ли? Къща има ли?” И волът може да ми каже: “Той има ли моята опитност? Орал ли е той на нивата?” Сега вие оставете тия работи назад. Туй, което изисква цял живот да се разреши по човешки, в Божествения свят мигновено може да се разреши.

Аз ето как мога да разреши един въпрос. Допуснете, че аз имам една жена, която е своенравна – иска да живее само за себе си. Допуснете само за изяснение. Пък съм и богат човек, къща и всичко имам. А тази жена е доста умна, тя иска да ме застава сега, ще ме съди, ще иска да се развежда, ще ми плаче нещо. Казвам: “Каквото имам, всичко оставям, давам го, аз ще си излезна като гола тояжка.” Казвам: “Ето имането, говедата, живеи както искаш, пък аз тръгвам по света да работя за Господа. Забравям всичко това.” Това е моето разрешение. Ама вие казвате: “Възможно ли е това?” Който има Божията Любов, е възможно. Който я няма, не е възможно. Аз така бих разрешил въпроса. А пък да ходя да я наказвам тази моята възлюблена, да я бия, че не ме обича – това са празни работи. Тебе жена ти не те обича, защото и ти Господа не обичаш. Помнете: Ти си сиромаш, защото не обичаш Господа. Или мъжът не те обича, защото не обичаш Господа. Идеята е права и няма никакво изключение. Аз гледам така. Туй постоянно се проверява. И знаеш колко сте майстори на белите лъжи. Иде някой и иска с бяла лъжа да ме излъже. Ама не може. То е друг въпрос. Няма какво да ми се представяш, че ме обичаш. И няма какво да ти се представям, че те обичам. Аз никога няма да кажа, че ви обичам. Бог никога няма да ни демонстрира, че ни обича. Всичко, каквото Той е направил, Той е направил света едно предметно учение заради нас. И ние, като се учим, ще познаем Божията Любов във всичките противо-

речия, които съществуват в живота от наше гледище. Ако ти не страдаш, ако не боледуваш, ако не осиромашееш, ако не забогатеееш, ти не можеш да познаеш Божията Любов. Във всичките тия противоречия сега Божията Любов. Ти, ако не виждаш Любовта в сиромашията, в богатството, в невежеството, защо ти е тогава това? Ако ти не виждаш Божията Любов в знанието, в тъмнината, в светлината и никъде – ти не си разбрал живота. Този Бог е навсякъде. Той и в тъмнината ти се показва, Той и в светлината ще ти се покаже.

Та вие сте дошли до туй, да разрешите противоречията. Защото другото е най-лесно. Всички от вас ме обичате, как не. Може да ви накарам всички да ме обичате. Я да ви подпиша по 25 хиляди английски лири, всички ще говорите за мен: “Той е велик човек, той е щедър.” Пък като не подписвам, по-лош от мен няма. Ако ви дам една красива жена, ще ме обичате, по-добър от мен няма да има. Пък ако накарам тази жена да ви напусне, вие ще кажете: “Така ли трябва?” – по-лош няма от мене. Вие не разбирате Божиите пътища. После много възрастни сте станали. После гледам, вие всички сте много големи големци. С големи работи се занимавате. Питате: “Трябва ли да се женя, или да не се женя?” Рекох, остави се от тази попара, тя не е за твоята уста. Какво ще се жениш? Ти искаш да станеш баща. Тя е най-великата идея. Ти искаш да станеш като Бога – баща. Някой казва: “Искам да имам дете.” Че ти какво си направил? Още не си готов. Трябват ти още хиляда години. За женитба въпрос не трябва да правиш. Никакви деца. Ще раждаш и на какво ще ги учиш? Засега с друго се занимавай. – Че това е най-великото! – Тази е смешна работа. Както ви гледам, като Бога баща искаш да станеш. Че Той е заповядал на Сина си и каквото каже на Сина си, да го изпълни. Че ако този син не те слуша, и ако тази гъщеря не те слуша? И онзи, който дойде при тебе, не те слуша, а те пържат? Какво ще правиш тогава? Ще се ожениш за една възлюблена, която никога да не ти хвърли един лош поглед, а да

държи една свещена идея, че като те види, да се изпълни душата ѝ с радост. Ти, като я видиш, да се изпълни душата ти с радост. Това е женитба в света! А тъй, да се съдите и биете и да се налагате, това не е женитба – това е заблуждение, това е дяволска работа. Оставете това. Любов ви трябва на вас. Свободни да бъдете. – Ама как, закон има! – Законът е за грешните. За праведните в Любовта има само един закон. Който служи на Любовта, има само един закон, а който не служи на Любовта, хиляди закони има. Ако служиш на хиляди закони, ти си извън Любовта; ако служиш на един закон, ти си в Любовта. И само в Любовта могат да се разрешат тия противоречия.

Като ви говоря, много пъти аз ви съжалявам, като ви виждам, че страдате, искате да се избавите. Аз нищо не печеля. Мен ми е крайно неприятно да говоря за тия работи, понеже не искам да влизам в интимния ви, във вътрешния ви живот. Но казвам, като страдате, искам да ви кажа истината: Обикнете Бога, за да се оправят работите ви. Обикнете Бога и в страданията, и в радостите. И в едното, и в другото обикнете Бога! Една скръб като ви дойде, да ви е тъй приятно, както и една радост. Ако това не може да направите, вие не може да разберете Бога. Не е лесна работа да обикнеш страданието; не е лесно като боледуващ, че да бъдеш разположен; не е лесно да бъдеш сиромаш, да те унижават много, които не те почитат, че да благодарих на Бога. Мъчна работа е. И колко голямо изкуство е това! Аз не ви говоря така. Аз съм го опитал. И няма нещо, което аз да не съм го опитал. Аз съм се поставял на мястото на най-големите противоречия. И мисля, за мене тия неща са смешни. Някой път болестта дойде, казвам: “Няма нищо.” Отвънка казват: “Нали той е чист и свят човек, защо боледува?” Но аз съм господар на болестта. Тази болест, като дойде при мен, аз я угощавам, казвам ѝ: “Какво правите, откъде идете?” Тия са все бездомници, дошли на угощение. Все от кол и вѐже. Всяка една болест представлява едно същество. Някой път стотина души,

които ядат и пият, цял ден ги угощавам и казвам: “Като се върнете в онзи свят, ще носите много здраве на тях.” Сега върно ли е това? Моята теория за нещата е такава. – Ама така ли е? – Така е! Бог те лишава от едно благо, за да го познаеш. И като те лиши от едно благо, Той после ще ти даде безсметно, двойно и тройно. Защо Иов стана болен? Като дойде онзи лошият дух, казва му Бог: “Само няма да буташ живота му!” И той беше майстор. Та се заредиха най-лошите работи върху тялото му. И почна да се чуди Иов откъде дойдоха тия работи. Но той се учи. И като изпитаха Иов, замина си този лош дух.

Та казвам: Всяка една болест се дължи на храната. Когато дойдат разбойници да те обират, богатството само ли си отива, или разбойниците го задигат? Всяка една болест са разбойниците, които ще дойдат и ще задигнат всичко. Ще вземат онези материали, които имате. И пак ще си заминат, и ще те оставят пак наново да печелиш всичко. По човешки говоря. Та казвам, трябва да не ви е страх от болестта. Аз да ви кажа най-простите неща – как се образуват болестите. Всички болести се дължат на свиването на капилярните съдове и на недобре смляната храна. Като ядеш, не мислиш. Без любов ядеш и остават такива малки дребни микроскопически частици, които са твърди като камък, и те се наслояват някой път в кръвта, в тъканите. А пък кръвта, като се движи, те трябва да минат през капилярните съдове и тъканите, и се образува тогава известно триене. Тогава става възпаление. Всички тия твърди частици трябва да излезнат навън. В кръвта не трябва да има яки частици, всичко трябва да бъде меко. После капилярните съдове трябва да бъдат разширени, да може кръвта преспокойно да минава. Затуй трябва да се научим, като ядем, да няма такива яки частици. Има същества, които действат тъй в тебе – ще зародят една лакомия, глад, едно бързане – плод на лакомия. Днес ще ядеш бързо и искаш много да вземеш от храната си. А пък тогава няма да сдѣвчеш храната си. И тя няма да се смели хубаво. И

след 4-5 години ще почне да те боли повече стомахът, бърбреците, очите.

Та ви казвам сега: Приложете Любовта. Яжте с Любов, дишайте с любов, мислете с любов, чувствайте с любов, постъпвайте с любов, спете с любов и ставайте с любов. Пийте с любов, обличайте се с любов, пишете с любов, връзки правете с любов, окичвайте се с любов. Каквото правите, правете го с любов. Ако правите нещо с любов, всичко е добре и най-хубаво ще работите. Ако направите нещо без любов, то е престъпление. Навеждаш се към земята. Някой път се навеждаш, за да дигнеш някоя книжчица от земята. Дигни я с любов. Поливаш едно цвете, полеи го с любов. Дадеш един поглед на друг, кажеш една дума, с любов я кажи. Всичко туй да бъде смисъл за тебе. Аз искам да ви дам една идея, но само ви казвам: “Дълго време вие не сте писали писма.” Аз имам съображение за това. Питат ме там тези хора: “Какво правят нашите? Дълго време не са писали.” Не пишете меко. Като се върнете днес, на всички ви казвам да напишете по едно писмо. Не ви заповядвам, казвам: Пишете едно писмо. Разправете какво е вашето състояние. Та напишете по едно любовно писмо, като се върнете дома. Да се отвори душата ви, да благодарите на Бога за всичките добрини, които досега ви е дал. Да благодарите за тялото си, за ума си, за сърцето си, за гробовете си, за приятелите си, за всичко туй, което Бог ви е дал. Да благодарите на Бога. Това е хубаво.

“Просете и ще ви се даде.” Просете с любов, търсете с любов, хлопайте с любов. Напуснете старото грънкане. Напуснете старите тъпани. Ама всеки да има по един инструмент, че като вземеш китарата си, да излезнат тия хубавите акорди. Или мандурината, или цигулката, или на пианото си – какъвто и да е инструмент. Или като седите, всеки един да изпее по една нова песен.

Та казвам: Хайде за сряда да ви дам един модел как да пеете с любов. Пък ако вие до сряда се научите, аз ще мълча тогава. А пък ако не се научите, аз ще ви попея малко. Туй е

новото. Новият Адам, който Бог ще създаде. Един нов Адам се създава. Новият Адам и една нова Ева. И така е написано в закона: “Ще отиваш при Бога с любов и ще се връщаш с любов; ще отиваш при ближния си с любов и ще се връщаш с любов; ще отиваш и при себе си с любов и ще се връщаш с любов.” Това е новият Адам. В отиването и във връщането при Бога и при ближния, и при себе си с любов се влиза и с любов се излиза.

Писанието казва: “Ще изпратя Духа си”, като дойде Петдесетницата, Той Господ, онзи Дух, който слезе, който учи апостолите да отиват с любов и да се връщат с любов при Бога, при влизането си и при връщането – все с любов да бъде. Е, ако и вие искате, приежете същия Дух. И днес за вас е същият закон: Хлопайте с любов, търсете с любов, искайте с любов! И ще приежете Божието благословение.

Отче наш

Всичко да бъде с Любов!

7,15 ч. с.

8. Утринно Неделно Слово, държано на 4 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Времето тихо, меко, гъжд вали.

На поляната направихме упражнението.

ВЪТРЕШНИЯТ МИР

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 2 глава от Евангелието на Иоана.

Духът Божий

Някой път хората са разделени на три категории. Едните поддържат, че човек всякога трябва да бъде сериозен на земята, че на земята няма нищо добро. Земята е един плачевен югол – място на страдания. Други мислят, че земята е място на веселие и радост. Трети мислят, че за да може човек да използва и добрите, и лошите условия, трябва да бъде разумен. Който се ражда, весели се; който умира, скърби. Който печели, радва се; който губи, скърби. А пък загубата на земята много лесно може да стане. Имате всички опитност. Една малка причина може да стане така, че човек да се превива от скръб, страдание. Има физически страдания. Мисля, преди години беше дошъл един наш приятел от Стара Загора. Като дошъл тук, ходил из София и видял някъде халва. Дояло му се и си казва: “Да си купя, да си похапна!” Без да му мисли много, купил халвата и се наял юнашки. Той мислил, че халвата е направена с орехови ядки, пък тя била направена с леблебици, които били якички, пък той не дъвквал хубаво.” По едно време – казва – разболях се, урочасях, Учителю.” Боли го коремът, седнал на колене, върти се на хоро, играе с краката. Изпотил се. “Умирам!” – казва. Рекох: “Бея сега де.” На гости дошъл от Стара Загора. Ще кажат: “На гости дойде човекът, пък умря!” Рекох: “Да не си ял в някоя гостилница? Има нещо. Да не си ял нещо?” “Взех си, казва, малко халва.” Питам го каква

беше халвата. “Мисля, че беше с орехи.” – Пък тя не била с орехи, ами с леблебици направена, той не ги сдъвквал. Той се изпоти от болки. Според начина, който аз зная, в три-четири часа го спасихме от това положение. Няма да ви разправам как го спасихме. Казвам му: “Още веднъж, като дойдеш в София, халва с леблебици да не ядеш.” “Туй за пръв път ми е, не съм имал такава опитност” – казва. Рекох: “Сега ще имаш.” Опасността в какво сега? Че не е сдъвквал тази храна. Казва: “Ето едно нещастие.” Човек се поддава на някои свои вътрешни състояния. Не че е лошо човек да яде халва.

В главата, която ви четох, имаме пример за сватбарите. Сватбарите винаги вино трябва да пият. Въпрос е дали на сватбата трябва да се пие вино, или не. От съвременен гледище, които са въздържатели казват, че не трябва да се пие винце; които не са въздържатели казват, че винце трябва да се пие. Едно сравнение: питат някои трябва ли човек да се гневи, или не трябва да се гневи. Щом има сватба, не трябва да се гневеш; щом няма сватба, трябва да се гневеш – нищо повече. Докато човек има свои заблуждения, трябва ли да се гневи? Като загуби своите заблуждения, гневът идва вече. Представете си, че му вземат заблужденията – как да не се разгневи, ще се разгневи и отпак ще мине. Казвам: Гневът, противодействията, скърбите идат в света, когато се изгуби нещо. Радостта иде, когато се спечели нещо. Сега трябва да се прави един анализ вътрешен. Казвате: “Някои са светски хора, други са духовни хора.” Светските хора са хора на външното, духовните хора са хора на вътрешното. Светските хора се обличат много добре. Един модерен човек ще си тури един цилиндър, един черен фрак, обуца черни, връзка, с черни ръкавици или с бяла дреха може да се облече, ако е лятно време. Може да си тури пръстени, гердани, всичко туй, колкото искаш. Може някой път да си тури три-четири пръстена на ръцете. Онзи, духовният човек счита това за излишно. Казва: Пръстени не трябва, гердани не трябва, не трябва такива

черни фракове, цилиндри, [а] някоя скромна шапка. Но туй е неразбиране на живота. В какво сеги лошото – ако човек се облече или не се облече? Човек, който не може добре да мисли, той отвън се облича. Който мисли, отвътре се облича.

Противоречието: трябва ли хората да се веселят? Председателят на трапезата казва на младоженеца: “Постъпил си малко неразумно. Ти си дал най-напред лошото вино, пък за после си оставил хубавото вино. Не постъпваш съобразно както живеят разумните хора в съвременното общество. Най-първо трябваше да дадеш хубавото вино, че като се понапият, да дадеш лошото. Ти по-напред даде лошото вино. Сега, като се понапиха, даде хубавото вино.” Казва, че това е първото чудо, което Христос направи. Христос направи хубавото вино после. То не зависеше от самия домакин, но зависеше от условията. Сега хубавото вино дошло не по възможност, но по-външни условия. Не достигнало виното и тогава. Не се знае причината. Майката Исусова се заинтересувала, тя трябва да е била вътрешна, за да викат Христа на сватбата. Трябва да е имало роднински връзки, за да иде с учениците си на сватбата, да им се дадат почетни места и да направи винце на сватбата. Явно той е бил свързан. Предполага се това, не се коментира това в Евангелието.

Педагогически се пита: Трябва ли човек сега да пие вино, или не? Аз повдигам въпроса трябва ли човек да пие вода, или не. Щом ядеш, непременно трябва да пиеш вода. Сега в дадения случай виното е нещо, което човек е произвел. И в какво сеги лошавината на виното? Че съвременните хора, щом като пият вино, се опиват и в туй опиване работите не вървят добре – от икономическо гледище не вървят добре. Онези, които обичат винце да пият, сиромашията подир петите им ще върви. Всичко, което те имат, отива в кръчмата.

Та правя сега едно сравнение: старото вино, то е старото учение; новото вино, което направи Христос, това е

новото учение. Защо дал младоженецът първо старото вино? Защото е нямал новото. Вика го председателят и казва: “По-напред новото трябваше да дадеш!” Новото отпосле иде. Най-първо старото вино трябва да излезе на първо място. Новото вино отпосле иде. Естествено е. Сега тъй както въпросът е поставен, ние имаме по-лошото вино и по-хубавото вино. Тогава не знаем кои са били подбудителните причини, че някои дават първо лошото вино, после хубавото. Но в живота старото иде по-напред, а новото иде по-късно. Ти, искаш, не искаш, ще опиташ старото и след това ще опиташ новото.

Кое е старото учение в света? Старото учение е учение на страданието. Новото учение е учение на радостта. Затова сега хората искат да пият от новото вино, да бъдат радостни. В дадения случай обяснявам: Мисията на Христа беше да присъства на сватбата ли? Това ли беше неговата мисия? Онези, които не разбират Божествения ред на нещата, те намират едно противоречие в сватбата. Сватбата показва един творчески акт. Когато Бог започна да създава света, това беше една сватба. След като създаде света, създаде Адама и Ева – това бяха двамата младоженци. Милиони същества присъстваха на тази голяма сватба. Тогава по този начин вие ще разберете какво нещо е сватба. Когато започва една нова епоха, то е сватба. Пък тъй, както сега разбират – да се съберат двама души, за да се карат отпосле, туй го наричат сватба. То е друго нещо. Под думата “сватба” разбирам една нова епоха, когато Бог се проявява да създаде човека мъжки и женски, пък дава възможност да се прояви животът, да се прояви Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина. Не теоретически, както мислим.

Какво нещо е истината? Вземам истината условно, като нещо външно. Истината е един вътрешен процес. Ти, когато разбереш истината, ти ще бъдеш господар на твоеото положение. Никой няма да те отмести. Щом знаеш истината, никой няма да може да те отмести от твоеото

място. Ако човек разбира истината, той ще бъде господар и на живота – няма да умира както сега, да страда от сиромашия, да се оплаква. Казваш: “Аз се молих на Бога и Господ не ме послуша.” Ти остави на Бога. Да се молиш на Бога по този начин, ти си престъпил Божия закон. Съдят те сега и трябва да имаш няколко души адвокати да те оправдават пред закона. Не си свободен. Дотогава, докато човек прави погрешки, той не е свободен. Той не познава истината в тази нейна нова форма. Има една истина на физическия свят, има една истина на духовния свят, има една истина на Божествения свят. Три лица има истината. За едното лице казвате: “горчивата истина”. То е физическият свят с всичките му противоречия. Другата страна на истината е, която освобождава човека. И най-после истината, която не само освобождава човека, но онази истина, която внася живот.

Ние може да вземем конкретно въпроса: Трябва ли човек да се радва, трябва ли човек да се весели? Аз вземам и другия въпрос: Трябва ли човек да скърби, да се мъчи? – Две противоположности. Трябва ли човек постоянно да скърби? Но питам: Трябва ли човек и постоянно да се весели? Човек започва да изучава духовния живот. Докато човек живее като светски човек, мъчат го само външните условия. Щом станеш духовен, ще се натъкнеш на едно голямо противоречие в себе си. Няма ни най-малко никакъв грях, че този човек ял халва. В какво седи престъплението му? Не е в яденето погрешката, но не е сдъвкал добре – в него имало лакомия. Този, който ял халвата с лакомия, иска да опита всичките блага изведнъж. Гълта ги, гълта ги и като влязат в стомаха се образува един процес – колики се явяват, болки в слабинуите, изпоти се човекът, върти се от болки. Ако искаш да се радваш, сдъвкай добре храната си. Ти ще я сдъвкаш тъй, че всичките твърди частици да станат на кашлица, та като влязат в стомаха, лесно да се смели храната.

Мене често са ме питали какъв е смисълът на живота или какво има в бъдещия живот. Вие сте чудни хора. Пита-

те ме какво има в банята. И като иде човек на баня, какво ще придобие? Ще придобие нещо. Банята е място, дето човек отива да си остави куртката и затова ще плати в банята. И после да се види в едно положение, дето никога не се е виждал. Като идеш в банята, ще съблечеш дрехите си – в тия турските бани така беше – ще ти дадат един пицимал*, ще го наметнеш, после ще ти дадат друг пицимал и така, с новите дрехи ще влезеш в банята. Ще оставиш старите дрехи отвън. После тия турските бани бяха много опасни, отдолу много хлъзгави бяха, покрити бяха с гладък мрамор. Като влезеш с боси крака, може да се хлъзнеш и да си пукнеш главата. Първо баняджията ще те предупреди, ще ти даде налъми, четири-пет сантиметра високи, и като влезеш в банята, ще бъдеш много внимателен. Ако паднеш, навсякъде може да се нараниш.

Казвам: В новото учение има много противоречия. Мяза като банята. След туй, като влезеш в банята, ще дойде един теляк. Той си носи един сребърен леген, после носи една волска опашка. Волската опашка е направена от кълчища. После има една кесия, направена от козиняк. И той започва отгоре ти да те търка по гърба, по ръцете, навсякъде извади куртката. След като те очисти от старото учение, че не остане никаква куртка, той тури волската опашка в легена със сапун и ще прекара опашката отгоре ти. Тази кесия от козиняка е старото учение, опашката е от новото учение. След това излее целия леген отгоре ти. Ще каже: “Наздраве, господине!”

Сега противоречията на живота произтичат, когато не разбираме вътрешния процес или съдържанието. Докато не разбираме вътрешното съдържание на нещата, всякога ще се явяват противоречия. Често запитват и друг един въпрос: “Има ли право човек да целува, или не?” Казвам, две неща изключват целувката: ако предметът е много горещ или ако е много студен, не го целувай; ако е така умерен,

* пицимал – кърпа за прикриване на тялото

красив, както трябва, целуни го. Туй е в реда на нещата. Всяка ябълка, която започвате да ядете, то е една целувка. Не само я целувате, но я изядете. Когато някой път целувате, казвате: “Иде ми да те изям!” Всеки, който ви целува сега, даже вашите възлюблени, които ви целуват на земята, казват: “Едно време те изяха като ябълката, сега вече имам един закон вътре, не ми е позволено да ям хора, само ще те целуна.” Заг всяка целувка седи цяло едно изядане. Щом като целунеш един човек, ще разбираш смисъла: едно време такъв хубав като тебе изядоха го, опичаха го. Сега не го пекат, но го целуват. Целувката показва, че човек е прогресирал от онова състояние на миналото, което [е] било. Целувката дошла в една нова форма. Или да кажа поясно: Ако човек измени своя живот и своите постъпки, значи Бог е влял вече разумност. Защото докато не влезе в човека тази разумност, туй Божественото в човека, много мъчно човек може да се примири със самия живот. Ако вие живеете между хора, които разбират само физическия живот, ако вие живеете между хора, които разбират само духовния живот, ако вие живеете между хора, които разбират Божествения живот, при кои може да живеете най-добре? При ония, които разбират Божествения живот. Щом разбирате Божествения живот, тогава противоречие няма. Щом живеете между духовните хора, две противоречия ще имате. Щом живеете на физическото поле, тогава целият живот е противоречия. Казвам: Когато в живота срещате много противоречия, вие трябва да знаете, че сте на физическото поле. Вие как може да се избавите? Ще напуснете физическия живот. Сега да ви приведа един пример. Ако човек влиза във водата да се къпе, как трябва да се държи, кое правило трябва да спазва, за да не се удави? Щом влезеш във водата, винаги трябва да си държиш главата над водата. Тялото може да е във водата, но главата да е вън от водата. Ако ти не спазваш това правило, ако потопиш главата си, че не може да я дигнеш, ти ще се удавиш вътре.

Сега кое е онова новото, което ви трябва? Аз не искам да засягам стария живот. Има стари неща външни, има стари неща вътрешни. Сега казват, че старият човек дошъл на земята да се учи, а младият дошъл да живее. При сегашните условия животът е разменен. Вследствие на това младите са дошли да се учат, старите дошли да живеят. Разместен е животът. Ако старият иска да живее, той е на крив път. Младият дошъл да живее, а старият – да се учи. Да живееш, значи ти вече си млад. Той е свършил учението. Само вътрешната страна на учението свършил и дошъл да живее, да приложи онова, което учил. Някой казва: “Как трябва да живея?” Туй, което в старини си учил, в младини е обратен процесът – туй, което в старини си учил, в младини ще го приложиш в живота си. Ами че в новото учение кой е стар човек? Старият човек е физическият човек. Кой е новият човек? Новият човек е духовният, Божественият човек. Кой трябва да се учи? Божественият човек. “Това е живот вечен да позная Тебе” – да живея значи. Да живее човек. В новия живот трябва да живее. Под думата “учение” ние какво разбираме? Казва: “Аз се научих.” – Какво научи? Той е страдал. Трябва да напуснете това учение на страдание. Има два вида учение: има едно учение, което е придружено със страдание; има едно учение, което е придружено с радост. Под думата “живот” аз разбирам да се учиш гето няма страдание. Туй място е новият живот в човека. Сега туй е новото. Младият трябва да се учи. Като се учи, детето ще живее, понеже е поставено при най-благоприятните условия на живота. Майка му, която му прислужва – ако детето има страдания – тази умната майка предвижда всичко. Тя оставя най-добрите условия. Казвам: Ако вие разбирате новия живот, в новия живот Бог присъства във вас и Той ви е дал всичките възможности, условия да живеете. Какво има да се учите на страданията, да се смущавате? Какво има да се смущавате вътре в себе си как живеете? Туй е неразбиране на живота. Казват: “Ние имаме вяра в Бога.” Каква е тази вяра, която е

придружена със смущения? Този, който живее в Божествения живот, той не може да се смущава. Този, който живее в Божествения живот, той няма слабости. Слабост не може да съществува в него.

Та казвам: Когато говорим за сватбата, разбираме новото учение. Не внасяйте в новото учение старите ваши порядки и вашите стари разбирания. Знаете ли какви са порядките в Божествения свят? Ако вие живеете в Божествения свят, ако в Божествения свят ти имаш една възлюблена, ти никога не можеш да ѝ се разсърдиш. Даже и най-малкият оттенък на мисълта – тя ще изчезне. Тя е толкова чувствителна, че ако стане една малка промяна в твоите очи, тя ще изчезне и няма да я има вече, не когато ще се разсърдиш. Туй същото може да го уподобим на земята. Ако в небето би се допуснало да правим това, което правим на земята, тази твоята възлюблена ще умре. Тя ще изчезне и ти няма да я видиш за десет хиляди години. Следователно едно същество в Божествения свят знае, че при най-малката погрешка може да причини страдания, които за десет хиляди години не може да се поправят. Съзнание има. Тук, в живота на земята човек всеки ден по десет пъти се сърди, на общо основание се сърди. И тогава този човек се готви за рая, говори за Бога, говори за ангелите. Казвате, че Бог се гневи. – Старото учение е то. Че как няма да се гневи! Ако ти имаш една дъщеря, която ти си отгледал, че дошъл един външен човек, който взел дъщеря ти и започва да я налага. Тя дойде да ти се оплаква на тебе. Веднага ще се разгневиш. Казваш: “Кой ти даде право да я биеш?”

Аз забелязвам запример стари сестри има – като ги турим в кухнята, стават генерали. Учудва ме тяхната обхода. Сега да ви представя новото учение в кухнята, понеже пробен камък е там. Казва: “Туй е братско, туй е на Господа, на баща ми.” Другите казват: “Ред и порядък трябва да има!” – спорят все. В кухнята има чешма и една сестра иска да взема вода оттам, казва: “На баща ми е.” Другата казва: “Няма да вземаш оттук, но от чешмата.” “Много

далече е там.” Онази казва: “Нямаш право да вземаш, тук аз заповядам, излез навън!” Казва: “Учителю, генералът много зле се отнася с мене, не ме пуца да наливам вода, да пренеса.” Ти разправяш на някой човек – не иска да възприеме твоеото въззрение. Ти се разгневиш, казваш: “Как тъй, аз лъжа ли?” Ти разправяй нещата тъй, както трябва, не им туряй никакви качулки. Не разправяй на хората неща, които те не възприемат. Сега, запример, аз да ви се сърдя на вас, че вие не ме разбирате както искам. Не трябва да говорим за известни работи. Много щекотливи въпроси са, не трябва да ги засягаме. Въпросът за кухнята е щекотлив въпрос. Казва: “Няма ред и порядък.” Именно дето няма ред и порядък, аз искам да туря нов ред и порядък. Аз, ако бях на вашето място, какво ще поставя, преди да вляза в кухнята? Ще кажа: “Любезна сестрице, може ли да ми позволите, ако не ви отежчавам, да взема вода? Ако сте заети, аз съм готов да ида на друго място.” Като ми кажат заети сме, ще ида на друго място. Пък ако съм този, който седе в кухнята, тогава ще седе отвън и тя, като мине, ще кажа: “Заповядайте, сестра. Мене ще ми бъде много приятно да си вземете малко вода.” Те трябва да те поканят да влезеш. Вие без да ви канят влизате вътре. Аз казвам аз как бих постъпил. Аз бих постъпил тъй: Не влизайте там, дето не ви канят. Нищо повече. И после, не изпъждайте този, който е влязъл вътре. Вие може да не каните и да изпъждате – имате право, но като направите едното или другото, ще имате неприятни резултати.

Тогава, ако аз искам по стария начин да оправям хората, аз ето какво ще направя. Вътре като съм в кухнята – ключ. Тропа някой като дядо Георги – мълча вътре. Ще го гледам какво ще прави. Той тропя пак още по-силно. Мълча си. Чуди се дядо Георги как стария човек на 90 години да не го чуя. Най-после започва да мисли, че ме няма там. Слезе долу, търси Учителя, дано да го намери. Аз отгоре го гледам, той разсъждава. Най-първо мисли, че съм в стаята. После, като хлопа силно и аз не се обаждам, мисли си: “Няма

го в стаята.” Неговата погрешка е, че е хлопал. Моята погрешка къде е? Да му отворя не струва, трябва да му кряскам, той не чува. Той оня ден носи три тикви. Гледам, вече тиквите нагнили отвън, той, гнили-негнили, носи ги тук. Пращам един брат, казвам: Колко ги продава? Братът го пита: “По колко ги продаваш?” Той казва: “Помощ, помощ.” В какво седи помощта? Казвам: Дай му 30 лева за трите тикви. “Помощ, помощ.” Казвам на брата: “Дай още 40 лева, та три тикви за 70 лева.” Бях забравил за тиквите, влизам в кухнята, една сестра разрязала тиквите, казва: “Учителю, туй нещо не се яде! Изгнили.” Рекох: “Я опитай тиквите, ако има нещо за ядене, сварете, пък ако няма за ядене, случва се, че тиквите се развалили.”

Сега, в дадения случай дядо Георги е предметно учение. Старото учение – по стария начин. Едно време той беше млад момък, герой, ходеше по сватбите и знаеше какъв спретнат беше, как лъжеше момите. Аз го гледам в миналото, гледам го и сега. Разправяха ми как той проповядва новото учение. Питат го: “Как живеете горе на Изгрева? Вино пиете ли, ракия пиете ли, месо ядете ли?” Той казва: “Всичко по реда си върви, всичко по реда си върви. Когато дойде за вино, всичко по реда си върви; когато дойде за ракия, всичко по реда си върви.” Чудят се как тъй всичко по реда си върви. Изважда един да му даде една цигара, той казва: “Не, не може. Дъновист тютюн не пуши, дъновист месо не яде, вино не пие.” Едва тогава публиката разбира, че дядо Георги разбира съвсем друго, като казва, че всичко по реда си върви. По класически всичко е по реда си, но не може да се пуши тютюн, да се пие вино.

Та казвам: По някой път и вие постъпвате по стария начин. Вие имате всичките условия. При новото учение опасността ето къде е. В новото учение чувствителността на хората се развива десет пъти повече, отколкото е развитата чувствителността на физическия човек. На него духовното му тяло едва един милиметър се показва от физическото тяло. Когато станеш духовен, опасността е,

че туй тяло излиза една педя, две педи и при най-малкото бутване, даже един гневен поглед ще ти причини болка. Казвам: В духовния живот се изменят условията. Трябва да бъдете в чувствата си, в погледите си и в обходата си много деликатни. Трябва всички да влизате в положението си. После в новия живот хората не трябва да се приближават. Тъй, както сега хората, аз виждам, постоянно може да си причинят пакост. С тия мисли, с тия неестествени чувствания всякога може да причинят зло комуто и да е. Изисква се един хармоничен живот.

Аз уподобявам духовния живот на човек много чувствителен. Имаше във Варна един чех, който имаше чрезмерно развит музикален слух. Щом вземе някой ученик на цигулката един фалшив тон, той изскочи навън из вратата, разходи се и пак влезе. Щом вземе вярно тоновете, стои спокоен. Щом вземе неверен тон – излиза, влиза. Някой пита защо влиза и излиза. Тия неверните тонове му причиняват страдание. Казвам: Всяка една мисъл може да те накара десет пъти да излезеш извън къщи, навън. Вие казвате: “Нямам ли аз право да си кажа мнението?” Нямаме никакво право в Божествения свят да си казвате мнението. В Божествения свят имате само право да представите Божествените мисли такива, каквито са. А ти нямаш никакво право да казваш своите мисли – какви ще бъдат твоите мисли, твоите разбирания. На земята може да казваш “Аз така разбирам”. Тогава знаете ли какво е Божественото търпение? Че Бог, Който гледа всичките неправди, които се извършват, какво велико търпение има, в нищо не се меси. Онази змия хванала жабата, тя кряка. Господ гледа отгоре и оставя змията да нагълта жабата.

Вчера минавам по двора, гледам една бяла кокошка. Още като я наблюдавам, забелязвам, че е сляпа с едното око. За да проверя, изведнъж отивам откъм сляпото око. Тя не ме видя. Турих ръката отдолу, хванах я. Като я хванах, започна да кряка. Пък една сестра, като ме гледа, че хванах кокошката, казва: “Колко е сръчен Учителя, че веднага хва-

на кокошката!” Казва: “Как така я хвана?” Рекох, аз отидох откъм сляпата страна. Тази кокошка е сляпа с едното око, затова можах да я хвана.

Казвам: Всякога, когато един човек прави една погрешка, той е сляп с едното си око. Ако и двете очи са намясто, не може да го хванеш. Като посочиш [с] ръката, бяга – няма я. Но сляпата кокошка седи, като че всичко е уредено по реда си.

Казвам тази сутрин: Постарайте се за цялата година, която иде, да живеете по Бога. Една година да живеете по Бога. Да се не гневеш никому, във всеки човек да виждаш себе си. Видиш някой закъсал човек, да кажеш: “Колко съм закъсал в живота.” Видиш някой се гневи или се сърди, да кажеш: “Колко съм закъсал.” Като идеш при една сестра, и тя закъснала, да кажеш: “Колко съм изостанал.” Много сестри все като дядо Георги правят: “Всичко е по реда си, всичко е по реда си.” Казва: “Не може човек да се не гневи.” Не може, разбира се. Когато сте във физическия свят, гневите се колкото искате. Никой не ви забранява. Щом сте в духовния свят, имате право вечер и сутрин да се гневите и да се зарадвате по един път. Щом сте в Божествения свят, имате право само да се радвате на всичко. Никога от устата ви не трябва да излиза нито една лоша дума, нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание. Говоря за Божествения живот. Аз така разбирам Божествения живот. Ако ти влезеш с туй разбиране между всичките хора, ти ще внесеш мир и радост, ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Твоята мисъл ще предшества преди тебе. Чиста вода дето мине, чисти. Или казано другояче: Ако Божественият Дух дойде в нас, ние трябва да бъдем готови за него. Когато дойде Бог да живее в нас – Писанието казва, че Бог ще дойде да живее в нас – ние трябва да изменим характера си. Един войник може ли да се сърди пред генерала? Един слуга, когото съдят, може ли да се сърди пред съда? Не, войникът седи почтено, защото, ако се разсърди на генерала, ще има такъв арест, какъвто войниците знаят. Ако един слуга в съда се

разгневи, веднага съдиите ще му кажат какво трябва да прави.

Нито един от вас не трябва да се сърди пред лицето на Бога. Знаете ли защо Бог допусна Ион да влезе в утробата на кита? Защото той обичаше да се сърди. И даже след като го тури в утробата на кита, като излезе и го прати да проповядва, той пак се разсърди на Господа. И се разсърди за една тиква. Че червей презризал листата и той се разсърдил на Господа. Казва: “Едно листче имах и него ми го презриза!” Понеже било много топло, да не би да го грее светлината, да го опари. Казва: “Имах едно малко удоволствие, че и него ми взеха!” И за листото се разсърдил на Господа. Господ му казва: “В Ниневия има 80 хиляди деца, които не познават лявата от дясната си ръка. Ако аз според твоего пророкуване ги погубя, ще бъде ли разумно? Ти съжаляваш една тиква, а аз не трябва ли да пожаля толкова хора?”

Аз да ви кажа, че когато хората страдат, те като Иона се гневят на Господа. Като дойде някой при мене, че страда, аз зная, че той обича да се сърди. Та първото нещо: ние сме пратени на земята да се научим да не се сърдим. Изкуство е, наука е туй нещо. То не е лесна работа. Веднага сръдната ще дойде в тебе. Заради нищо, заради пет пари дойде сръдната в тебе. И се развали цялото настроение. Та казвам: Единствената цел, единствената сила в света – това е новото учение за Любовта. Ако твоят ум може да бъде ангажиран от Божествената любов, ако твоят ум е ангажиран от Божественото знание, ако твоят ум е ангажиран от Божествената светлина, ако твоят ум може да се ангажира от Божествената свобода, която ти е дадена, само тогава ти ще научиш какво нещо е да има човек онзи вътрешен мир. Защото всеки човек, който се гневи, нещо има, което му пречатства. Вземете един човек, който е гладен – ако му вземете хляба, веднага ще се разгневи. Аз съм [виждал] гладни хора, които три дена не са яли. Като види топлия хляб, засмее се. Пък като изчезне хлябът, не-

разположен е. Покажи му хубави плодове, разположен е. Казвам: “Тия плодове са за тебе.” Веднага се измени състоянието. Иде някой, пари няма. Като му покажа пълната кесия със злато, той е разположен, ходи, не се сърди. Вземете този музикант, който се разсърдил, че неговата струна се скъсала или с ръката станало нещо, или с цигулката станало нещо. Дайте му една хубава цигулка, веднага човекът е радостен. Онзи, босият, който е недоволен, че няма обуца, дайте му обуца, той веднага става весел. На голия дайте му дрехи, веднага той става разположен. Всеки един човек в света, като му се даде това, което той иска, той вече е разположен. В Божествения свят Бог е приготвил нещо заради нас, което ние не съзнаваме. Апостол Павел казва: “Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любя.” Та ние трябва да се учим на това спокойствие за ония блага, които Бог е приготвил за нас. Трябва един малък инцидент да не наруши нашия мир.

В бъдеще, и туй е близо, не трябва да туряте негодование в ума ви като една зависимост. Тогава туй, което е станало, няма да го видите. Знаете ли каква самостоятелност е да може човек да се въздържа, но и още отдалеч да може да трансформира всичките противоречия, да предвиждаш нуждите на хората. Ако влезете в един дом, гледате всички плачат – детето умряло. Дигнете ръката и кажете: “То не е умряло, живо е още.” “Как не е умряло?” Туряш ръката, стане детето. В този дом ще има ли страдание? Веднага ще има радост. Казвам: Всички вие носите Божествените блага в себе си. Дето влезете, сложете ръката си.

Казвам, моят подарък, който искам да ви дам тази сутрин е: Не си губете мира, който имате! Нито го продавайте, нито го губете! Пазете го като зеницата на окото си! Няма по-хубаво нещо да имаш онзи мир на душата, мира на ума си, мира на постъпките си. На земята няма нещо по-хубаво от мира. Умът трябва да е светъл, сърцето разположено и нищо в света не е в състояние да наруши мира.

Казвам ви, поне трябва да имате туй търпение. Аз съм ви говорил за търпението, което изгревчани трябва да имат.

Срещат се един английски лорд и един руски княз в една тясна улица. И двамата в по една брчка се качили, с малки файтончета пътуват. Улицата тясна, не може да се разминат. Спират се и двамата. Руснакът, като се спира, казва: “Ничево.” Изважда вестник “Таймз” и започва да чете. Англичанинът праща слугата си и казва: “Господине, ще ми направите голямо удоволствие, като свършите вестника, да ми го дадете да го прочета.” И двамата прочитат “Таймз” и най-после англичанинът, като прочел вестника, казва: “Да си разменим файтоните.” Разменят си файтоните и единият тръгва в една посока, другият в друга посока, продължават пътя си. Ти, като се намериш в едно противоречие, размени възгледите на туй противоречие. Единият тръгва назад, и другият назад – съединяват посоките. Вие туй наричате отстъпчивост – руска отстъпчивост – като седите, четете “Таймз”. Какво трябва да направите? Отстъпчивост е да размените каруците на вашите възгледи. И твоят възглед е прав, и моят възглед е прав. Ти с моя възглед тръгни в тази посока, аз с твоя възглед ще тръгна в другата посока, друг път да се не срещаме в такава тясна улица. Туй е разрешение на въпроса.

Казвам: Когато се намериш в голямо противоречие на живота си, размени възгледите си. Нищо повече. Да кажем вие сте един затворник. Началникът на затвора е строг, започва да гълчи. Ти какво ще правиш в затвора? Ако речеш да се сърдиш, веднага наказанието ще бъде двойно. Ще кажеш: “Господин началник, имате право.” Аз, ако съм на вашето място, ще постъпя така: “Ще ме извините, господин началник, съжалявам, че ви причинявам голямо главоболие, че дойдох в затвора. Ще ме извините.” Ако кажеш “Трябваше да погледнете малко по-другояче”, ако кажеш “Ти нямаш право”, той е началник, той ще ти покаже своята сила. Туй не е моето учение. Вие всички се възмущавате от земните условия. Ако се възмущавате защо светът е

така създаден, ако вие се възмущавате защо сте в затвора, кой е причината да сте в затвора, вие самите сте причината. Защо, казваш, тук не туриха по-добър началник? – Ами че ти, умният човек, как тъй влезе вътре в затвора? Ти си пратен да покажеш на този началник на затвора как трябва да се обхожда. Най-първо ти ще покажеш, че ти имаш всичкото уважение на този началник. Ако не признаеш, той ще те накара да почувстваш, че той има свобода. Ако ти искаш да му покажеш, че ти си всесилен, тогава смали се, стани веднага на пара и излез. Пред него да се изгубиш. Той ще разбере, че има един необикновен човек. Оставете вашите стари възгледи. Казвате: “Аз какви възгледи имам за Господа!” Дотогава, докато може да те турят в затвора, твоите възгледи са още от този свят. Сега един като е в затвора, другите да се молят да дойде онзи ангел, да бутне веригите, да каже: ”Стани, облечи се, излез вън и не влизай вътре!” Да не би, казва ангелът, ти да дойдеш и да искаш да се покажеш честен. Чест не показвай! Да те няма! – Какво ще стане с войниците? – Ти върви навън. Не оставайте да се спирате. Не е време сега да мислите какво ще стане със света. Когато напускаш старата си къща и влизаш в новата, не мисли какво ще стане със старата. Ти влизаш в една къща, правена с всичките удобства. Какво ще стане с твоята стара къща, не мисли. Не се занимавай с твоята стара къща, остави я на произвола – да става каквото ще. Пък ти се интересуваш от новата къща, в която влизаш, как ще живееш. Каква е била камината, оставете това настрана. Каква е новата къща, в която сега влизате, то е важно. “Какво съм бил?” – Не мислете какво сте били, а какво трябва да бъдете. Казвам: Престанете да мислите какво сте били. Някой пита: “Какво съм бил в миналото?” Казвам: Не се занимавай с това. Има едно минало, с което аз не се занимавам.

Аз преди години присъствах на една лекция на един американски професор. Той беше взел от урината на нюйоркските клоаци, че я прецедил в три шишета от по пет

кила. Казва: “Това е от урината, но е така пречистена, че може да се пие водата.” Аз не искам да правя такъв опит. Ние не се нуждаем от такова учение на нюйоркската урина – да показваме, че е чиста. Онези, които искат, трябва да носят от чистата вода, която блика от Божествения извор. Не се разправяйте за старото учение. Новото учение, което сега иде от Господа, туй учение, което сега иде от извора, не мислете, че то е в Библията. Туй учение го няма там. Туй учение е другде. Тъй, както е писано в Библията, в Библията има само формулите. Но Божественото учение сега иде от Господа чисто. Умните хора, които имат тази свещена книга, казват “свещена книга”. Но ако тази книга е свещена действително, свещена е тя само когато повярват. Като повярвам в духа, който Бог е вложил в мене; повярвам в душата, която Бог е вложил в мене; повярвам в ума, който Бог е вложил в мене и повярвам в сърцето, което Бог е вложил в мене; като повярвам в духа, който е внесъл всичко, тогава тази книга е свещена, тогава ще даде своя резултат. Ако си туриш главата на тази свещената книга, всичко ще стане.

Тази сутрин, като слизах, рекох: “Няма да им говоря.” Взех тази книга да ви чета. Без да искам, започнах да ви говоря, но да си удържа обещанието, да не би книгата да ми се разсърди, ще ви прочета малко. Отварям произволно и започвам да ви чета. (Учителя прочете от “Пътя на ученика”, стр. 286 от “Вие може да разбирате тия неща, както искате, аз няма да ви ги обяснявам...” Прочете 287, 288 и 289 страница до “...Те са учениците, които виждат и чуват всичко, което става на сцената.”)

Сега и на вас желая първите места на живота, за да видите и чуете всичко онова, което става в живота и да бъдете благодарни за представлението.

Отче наш

9. Утринно Неделно Слово, държано на 11 декември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще ви прочета 3 глава от Евангелието на Иоана.

Венир Бенир

Малко размишление.

Прочетената глава е интересна, че съдържа няколко основни положения. Най-първо засяга любовта на Бога. Говори за любовта на Бога. Бог толкоз възлюбил света, че направил една голяма жертва за този свят, за да го избави от страданията. Второто положение засяга вярата, не засяга вече любовта на хората. Казва: “Който повярва, има живот вечен.” Засяга вярата, която хората трябва да имат. Казвам: Разумният човек трябва да съпостави двете думи “любов” и “вяра” в дадения случай какво отношение имат. Много пъти може да се говори за любовта безразборно, без да знаем коя е основната черта на любовта, по какво се отличава любовта и по какво се отличава вярата. Ние разглеждаме любовта – тази любов, която хората знаят. Има една любов, която е материална. Обичаш кокошката не за нейната наука, не за нейната външна красота, не за нейното ходене; обичаш я не за баща ѝ, майка ѝ и т. н., но обичаш тази кокошка, защото тя носи нещо, което е необходимо за тебе. Като попиаш, под пръстите има нещо, което тебе те интересува. Не те интересуват перата ѝ, но това, което е под перата. Когато някой казва “аз обичам”, спирам се: Обичаш кое? – Туй са неща само за разсъждение. Онази кокошка, която ходи, като рови по земята, като намери някое житено зърно, ни най-малко не мисли да

го посади някъде, но взема, че го глътва, скрие го, свърши се въпросът. Или като намери някое червейче, и него глътне. Тя е много внимателна, казва: “Горкото пиленце, какво се мъчеше в черната земя, ела при мене на гости.” Казва “пиленцето ми” и погледнеш – глътнала го. Малкото червейче влезе вътре. Как мислите, какво е състоянието [му]? Две положения има. Кое положение е по-добро – в земята вътре или в кокошката? Като го вземе, померва, приема го на гости. Казваме, червеят претърпял две различни състояния. От нашето гледище първото или второто положение, кое е по-завидно: когато човек може да се намери в положението на един червей в земята [или] може да се намери в положението на един червей, който седи на клона на една кокошка, която може да го изяде, да го приеме на гости? Сега, след като ти говори кокошката, ти ще я обичаш ли, или ще вярваш на други? Тя ти говори сладко, съжалява те. Ти вярваш в другите, че носят нещо много хубаво. Имаме си субективни схващания, мислим, че на червея ще му бъде много зле. Не сме били в положението на червея, не знаем. Ние гледаме едно външно явление, нямаме една ясна представа. Най-първо не знаем какво е състоянието на червея вътре в земята. Второто състояние – когато кокошката го глътне, когато този червей отиде на гости – пак не знаем какво е неговото състояние. Казваме “кокошката изяде червея”, но какво подразбираме с думата “ядене”? Яденето едно престъпление ли е? Да допуснем сега, че хората не ядяха, какъв щеше да бъде светът?

Или пък допуснете, че ние някой път съжаляваме, че човек се изкушава. От какво се изкушава човек? Човек се изкушава от временни неща. От това, което пипаш, може да се изкусиш; от това, което вкусиш, може да се изкусиш. Туй, което иде до обонянието, което слушаш, което виждаш, от него може да се изкусиш. Казваш: “Защо е изкушението?” Изкушението произтича, защото си го видял. Кое е по-хубаво: да имаш желание, да се изкушаваш или да нямаш желание, да не се изкушаваш? Казваме: “Защо трябва да се

изкушаваш?” Изкушението произтича от зрението. Ако нямаше зрение, нямаше да има и изкушение. Изкусява се човек за нещо, за което не знае какви ще бъдат последиците. Или допуснете, че може да се излъжеш. В какво седи излъгването? Казвате някой път: “Аз се излъгах.” Човек може да се излъже в своята вяра, човек може да се излъже в своята любов, човек може да се излъже в своята наука, може да се излъже в своята сила. В какво седи лъжата? Когато нямаме ясна представа за същността на нещата. Виждаш два предмета златни. Може повърхността да е златна, но тия двата предмета се различават. Може едно дърво да е позлатено отгоре, но онзи, вещицата ще види единия предмет златен. Истинното злато има своя особена тежест. Златото – каквато е повърхността, такъв е и центърът. Туй, което е лъжливо, отвън е злато, отвътре е дърво или мед. Ако на тебе ти продадат нещо, позлатеният съд ли е ценен, или когато изцяло е златен?

Казвам: В света има една позлатена вяра. Привидно нещата са верни. Позлатените неща са хубави. В даден случай позлатеният предмет поне няма да се окислява, докато златото е отгоре. Щом туй злато се премахне, този предмет ще започне да претърпява известни промени. Та казвам сега: По какво се отличава един човек, който е златен, и един, който е позлатен? Онзи, който е златен, всякога е един и същ. При каквито условия и да го туршиш, той си остава все златен. Онзи, който е позлатен, той не остава един и същ, ще забележите, че той се променя. Щом се променя, той не съдържа в себе си това, което трябва да има. Да допуснем, че вие кажете, че обичате някого, или че той ви обича. Искате той да вярва в него. Колко време може да му вярвате? Децата например в баща си и в майка си вярват, докато майката каже първата лъжа. Оттам насетне детето започва да гледа критически. Най-първо каквото каже бащата, детето вярва, казва: “Не може да бъде другояче.” Щом забележи, че бащата каже първата лъжа, веднага туй дете се намери в едно положение, че гледа

критически на баща си и майка си. Сега мнозина от нас отвън виждаме туй, което става, но не вземаме да го пренесем в самите нас. Някой път ние вярваме, имаме вярата на детето в себе си – каквото и да стане в нас, ние не се колебаем. Някой път ние изгубваме вяра в себе си. Щом изгубим вяра в себе си, какво ще стане? Едно от двете: или твоего висше аз, в което ти вярваш, то е излъгано, или пък туй низшето аз е излъгало своето висше аз, че вече между вас има дисхармония.

Да допуснем сега за изяснение. В човека две съзнания има – едно висше съзнание и едно нисше съзнание. Едното съзнание люби, а другото съзнание вярва. Обаче онова съзнание, щом забележи във висшето, че неговата любов се е изменила, щом се е изменила любовта на висшето съзнание към нисшето, какво ще стане? Първата лъжа когато нисшето съзнание каже на висшето, любовта на висшето съзнание ще се измени спрямо нисшето съзнание. Всички имате тази опитност. Като направите една малка погрешка, във вас става затъмнение. Най-първо вие вярвате в Бога – като се молите, всичко ще ви даде. Като направите погрешка, ти в себе си се колебаеш, казваш: “Не ме слуша Господ.” Щом не те слуша Господ, какво ще стане? Една малка лъжа си казал някъде. Щом Господ не те слуша, трябва да има някаква причина. Казваш: “Изгубих си вярата.” За да си изгубиш вярата кои са причините? Имаш едно вътрешно състояние, че си изгубил или още по-ясно казано: онзи, който люби и онзи, който вярва, изменя се тяхното отношение. Онзи, който люби, неговата любов се намалява и онзи, който вярва, неговата вяра се намалява. Щом се намалява любовта, намалява се и вярата; щом се намалява вярата, намалява се и любовта. Сега научно вие не изследвате. Търсите причините, казвате: “Еди-кой си стана причина аз да си изгубя вярата.” Това не е наука. То може да е външна причина. Но ако ти изгубиш вярата, причината не е външна, има един външен повод. Сега отвън времето е изменено. Може ли да ми кажете кои са причините, че се измени времето? Време-

то беше топло, защо стана студено? Измени се. Водата, която досега беше в течено състояние, сега стана в твърдо. Водата, която досега беше безцветна, сега се нагиздила, дошла водата на гости с бяла дреха. При това тази бяла дреха носи студ. Често ние обличаме белия цвят, но ако вие ходите боси по този белия сняг, какво ще стане?

Има известен род разсъждения, които трябва да имате предвид. Ако земята беше направена само от бяла пръст, бялото има негативно състояние. Някой път човек е бял, когато всичко раздал, кесията станала бяла, няма нито петаче. Има бели кесии, които нямат нито петаче; има черни кесии, които са пълни със злато. Питам: При сегашните условия, коя е за предпочитане – бялата кесия или черната? Ако аз нося две кесии сега – една бяла, празна и една черна, пълна, коя предпочитате при сегашните условия – тъй, както е студено? Разглеждам въпроса от едно лично гледище. Ще предпочетете пълната кесия. Много добре, вие сте прав, вие сте учен в дадения случай, но тази разумност съдържа едно тясно положение, един тесен кръг. Представете си, че в живота съществуват такива условия. Ти, като носиш пълната кесия, иде някой човек отвън, който е богат и раздава своето богатство, но раздава само на онези, които имат празни кесии. Които имат пълни кесии – нищо не дава. Представете си, че аз нося една кесия, но вие може да се излъжете. Може да се излъжете по три начина. Като нося черната кесия, тя може да има капници. Вътре не знаете какво е. Може да има сребро, може да има злато. Вие, като е пълна кесията, мислите, че е злато вътре. Питам: Вие, ако вземете една кесия, пълна с капници, друга, пълна със сребро, и трета, пълна със злато, каква ще бъде разликата между капниците, среброто и златото от практическо гледище? Имате пет кила злато. Всеки килограм има по 200 наполеона, правят всичко хиляда. Колко струва един наполеон? Петстотин-шестстотин. Ами ако са капници? Тогава имаме вярата в златото, в среброто. Щом отвориш кесията с капниците, ще оставиш, ще кажеш: “Как се

излъгах!” Ако тази кесия е със сребро? Но ако е със злато, като ги погледнеш, ти си доволен, че си улучил вярата в златото. Тази вяра се отличава, че тя не се окислява. Всякога си остава чиста. Вярата на златото аз я наричам вяра, която не се окислява, изменя – каквато е на повърхността, такава е и в центъра – навсякъде е една и съща, не се мени. Казвате някой път: “Златен човек е той!” В преносен смисъл – един човек, при всичките условия си остава един и същ. Обаче позлатените капници при всичките условия не могат да останат едни и същи, те се изменят. Туй заключение за нас е вярно. Понеже, щом се премахне позлатената част на капниците, на медта отгоре – те съдържат в себе си мед, тя е отровна – като започне да се окислява, носи в себе си отрова. Казвам: Ако имаме една вяра на капниците, след време ще започне да ни трови, щом се премахне златната обвивка отгоре. Ние засягаме вече един въпрос дълбоко философски. Много пъти философията нищо не ползва, много то знание във вярата – [също]. Колкото по-малко знае човек, толкова е по-щастлив. Представете си един човек, който няма понятие за злато и за сребро, има понятие само за капници. Този човек, като му дадеш капниците, е доволен. Един ден, като му дадеш сребро, започва да прави различие вече – недоволен е от капниците. Един ден като направи сравнение между среброто и златото, той пак е недоволен.

Запример вие по някой път искате да знаете дали някой вас ви обича, или не. Защо се интересувате от това? Може да питате дали слънцето ви обича, или не. Може да ви отговоря. Ако не ви обича слънцето, вие ще се сковете, ще замръзнете на едно място, няма да може да се мърдате. Щом ви обикне слънцето, ще се зарадвате, ще станете радостен и весел. Тогава ние казваме дали някой човек ни обича. Идеята е права. Че този човек той може да ви обича, но тази любов е ограничена. Запример ние имаме една соба* тук. Нейната любов е ограничена. Нашата соба сега разви-

* соба – печка, пещ

ва своята любов, но за колко часа? За 24 часа развива своята любов. След 24 часа нейната любов престава. От любовта ще остане само пепелта. След туй трябва да дойде някое разумно същество да очисти тази пепел, да я напълни – за други 24 часа да е осигурена. Вие седите до собата, защото топли. Щом изстине, ни най-малко няма да седите до нея. Сега, макар да е черна, приятно е да игете до нея, обичате я. Щом изстине, казвате, вече никаква любов не може да очаквате. Онова, което съдържа, тя ви дава. Собата дава, тя е един проводник.

При сегашното положение, в което сте дошли, вие трябва да изучавате правописа на духовния свят. Много особен е този правопис. Запример вземете гумата във френски “parlez-vous” или на български “говорите ли”, или на английски “do you speak”. Когато французинът казва “parlez-vous”, има съвсем друга идея. Когато англичанинът казва “do you speak” и когато българинът казва “говорите ли”, неговата идея се различава. Когато французинът казва “parlez-vous”, казва: “Вярваш ли, че имаш нещо в себе си? Разбираш ли този език, както трябва?” Не да разбираш езика, но владееш ли този език? Щом англичанинът казва “do you speak” – “Ти знаеш ли да манипулираш с езика?” А пък българинът казва: “Ти, като говориш, може ли да направиш нещо?” Във френски език “parler” започва с “p”. P-то означава нещо, което гържи. В английски започва с “s”. S е законът на две противоположности. Значи знаеш ли да говориш, да примириш всичките противоречия в живота. Българинът с какво започва? С “z”. Казва: Ти може ли да го хванеш, да го задържиш? Аз искам да ви покажа тия обяснения. Който не разбира, той ще се спре. Французинът ще те поправи, като го произнасяш отворено – малко по-затворено, както трябва. Англичанинът и той ще ти направи забележка. Българинът и той ще направи бележка. Аз съм слушал някой път има французи, които не могат да говорят френски. Някои, като говорят, музика има в езика. Езикът е нещо музикално. По този начин човек не може да говори. Говорът не е

нещо механическо. За да говориш ти правилно, непременно в ума ти трябва да има светлина. Умът трябва да бъде пълен със светлина. За да говориш правилно, сърцето ти трябва да бъде пълно с топлина. За да говориш правилно и волята ти трябва да бъде силна. Сила трябва да имаш. Изисква се светлина, топлина и сила в говора. Или да го туря в друга форма: права линия, плоскост и тяло. Всички математици започват от правата линия. Водата е права линия, въздухът е плоскост, светлината е тяло. Водата тече, въздухът се разширява. А какво се разбира под “тяло”? Някой път казвате: “Аз искам да се изпълня с въздух.” Вече имате тяло. Пълни се нещо, което е тяло. Само едно тяло се пълни. Което е плоскост не може да се пълни, то може да се разширява. Правата линия не може да се разширява, тя може само да се удължава. Точката е поставена само в пространството, никога не можем да забележим нейното движение. Точката ще я виждаш като точка на едно място. Сега това са обяснения, но няма какво повече да ви обяснявам, понеже, като обяснявам повече, вие ще се счутите. Новите обяснения ще влязат в стълкновение с вашите вярвания.

Някой път вашите вярвания, които имате, са много хубави, много по-хубави, отколкото обясненията, които може да ви се дадат. Когато е топло, е много хубаво да има човек една греха с отличен цвят. Ние не правим въпрос дали ще е топла, или не. Искаме да е хубава, цветът да е приятен, красива да е грехата. Но ако ти се намираш зимно време в студа, тогава цветът не играе важна роля. В дадения случай друго е важно. Тази греха трябва да бъде мека, топла трябва да бъде. Ние вече не се интересуваме за цвета, но дали е топла грехата. Зимно време, ако е топла грехата, тази греха е добра. Ако не е топла грехата, не е намясто. Лятно време, ако грехата е красива, външната форма е важна.

Казвам: Знанието, което ни се дава, е да ни служи. Знанието на човека е потребно. Човек трябва да се научи

как да храни ума си. Ако човек не знае как да храни ума си, ако не знае как да храни сърцето си, ако не знае как да храни себе си, този човек още не се е научил да живее. То е основата. Трябва да знаеш как да храниш ума си, каква светлина трябва. Да храниш ума си със светлина. Да храниш сърцето си с топлина и себе си да храниш със сила. Казвам: В дадения случай с какво се развива силата на човека? Казва Писанието: “Да бъде човек силен в Господа.” За да се развие каквато и да е сила, необходимо е топлина, горение трябва да има. Тогава се развива материята, в която живеем, добивате особено състояние, че тази материя може да се тури в действие. Във вярата трябва да има сила. Тази вяра не трябва да бъде статическа вяра вече. И в неподвижната любов трябва да има сила. Тогава ние имаме основните неща: форма, съдържание и смисъл. Формата е мощното, неподвижното, инертното в света. То е формата. Съдържанието, то е силата на един предмет. Туй, което движи света, то е съдържанието. Туй, което се движи, е разумното в света. Всяко едно движение, което ти направил, какъв смисъл има? То трябва да има някакъв смисъл това движение. Ако ти копаеш земята, туй копане трябва да има някакъв смисъл. Ако ти, след като си окопал земята, посееш плодни дървета или дини, или някакви зеленчуци, вече има известна полза. Силата, която ти употребяваш има смисъл. Да кажем съдържанието на нашия живот седи в силата. Разглеждат въпроса каква е субстанцията. Субстанцията – туй което изпълва света, е неподвижно. Силата е туй, което движи нещата. Ти седиш, започваш да мислиш – то е силата. В тебе започва да функционира. Най-после ти искаш да осмислиш живота си. Казваш: “Като живея, какъв е смисълът на живота?” Тогава смисълът на живота седи в любовта. Без любов животът няма смисъл, без вяра животът сила няма и без надежда форма няма животът. Ти трябва да имаш надежда, трябва да имаш една форма, субстанция трябва да имаш, трябва да имаш и едно тяло. Тялото, това е твоята надежда. Вярата, това е

твоята сила и смисълът в живота, това е разумното вътре в тебе.

Та казвам: Ще пазиш тялото – твоята надежда. Силата – туй, което тялото издържа, то е вярата. Туй, което осмисля живота, то е любовта. Туй, което ще ти даде сила, то е вярата. Туй, което ще осмисли живота ти, то е любовта. Туй, което ще ти даде едно тяло, ако искаш да бъдеш красив, да бъдеш доволен от себе си, то е надеждата. Казвам: Погрешно е, че ние казваме да се освободим от това тяло. Като се освободиш от тялото, къде ще идеш? От тялото човек никога не може да се освободи. Правата линия ще каже да се освободи от точката. Правата линия е съставена от точки. Плоскостта да каже да се освободи от правата линия. Ами правата линия създава плоскостта. И тялото да каже да се освободи от плоскостта. Плоскостта създава тялото. Или другояче казано. Някой казва: “Да се освободя от любовта!” Като се освободиш от любовта, какво ще остане от тебе? Щом се освободиш от любовта, ти ще изгубиш смисъла на живота. Щом се освободиш от вярата, ти ще изгубиш силата, съдържанието. Щом се освободиш от своята надежда, ти ще се освободиш от всичко, че нищо няма да има. Тогава какъв е смисълът, когато някой иска да се освободи от тялото? Заблуждение е. Когато всички се освободят от всичко, какво ще остане? Ами че ти, докато си заблуден, щастие то е в заблуждението. Най-голямото щастие е в най-голямото заблуждение. Щом се разкрие заблуждението, ти ставаш нещастен. Сега думата “заблуждение”, тя е една толкоз страшна дума. Забулено нещо, какво лошо има? Той, казва, се заблудил. Какво лошо има, като си облечен в греха? Не е ли заблуждение, не си ли заблуден? Значи под грехата е скрито нещо. Значи ти си се заблудил. Ние тъй го считаме облечен. Изменя се заблуждението. Турили сме му трето заблуждение. Значи отворен кръг, който се е разпукнал, че вече този кръг разпукнатият пари не струва. Значи заблудата е едно разпукнато шише. Тогава туй разпукнато шише вземам, че

направям обличане. Значи турям частите, пък ги заграждам, да не е вече заблуждение, но да е обличане. Ясно казано. Когато нямаш една ясна представа за онова положение, в което се намираш в даден момент, то е заблуждение. Когато имаш правилно схващане за положението, в което ти се намираш, то е обличане. Облеклото вече има смисъл. Ти се обличаш и с туй обличане ти вече пазииш тялото си. Знанието е облекло на ума. Хубавите чувства, това са облекло на сърцето. И сърцето ти трябва да е облечено. То не трябва да е забулено. Забулят се, заблуждението стане. Какво забулят? Статуи забулят, младите булки се забулят. Сега в модерния живот младите булки не се забулват. Скриват лицето на младите булки, понеже, като се жени, тя е толкова красива, че другите да се не любуват, а само нейният възлюблен да вижда лицето ѝ, другите само булото да виждат. Защо я забулят? Една кошница, като се напълни с грозде, забулят кошницата, че да не се вижда гроздето, крушите. Ако остане незабулена, може някой да вземе някой грозд или круша. Ако са защити с платно, не бутат крушите.

Сега до същността. Във всинца ви за надеждата трябва да има ясна представа. Надеждата е закон да пазите тялото си. Надеждата е онзи велик закон, който дава ценност на всички материални неща, статически. Вярата е закон, който оценява сърцето. Силата е там. Значи трябва да развивате вярата. Вие на можете да бъдете силни, ако не развивате вашата вяра. Следователно силата, съдържанието на вашия живот произтича от вашата вяра. Защо трябва да се увеличава вярата? За да се увеличи силата. Ако не се увеличи вашата вяра, вие и силни не може да бъдете. Вие в живота си няма да може да се проявите както искате. Животът, за да се прояви, трябва да има сила. Пък тази сила разумно за да се използва, вие трябва да имате любов. Защо е любовта? За да се осмисли животът. Любовта осмисля, вярата усилва, надеждата стабилизира нещата.

Тия работи вие ги знаете, нали? Че седите тук, то е

надежда; че се мърдате, това е вяра; че искате да си игете, то е любов. Щом човек започне да се мърда, вяра има, движение. Щом седи на едно място, само на стола, надежда има. Щом седи хубаво и не се мърда, надежда има отлична. Щом започне да се мърда, то е сила. Щом започне да мисли, ходи навън, то е вече любовта му. Сега вие разглеждате тия неща анатомически. Казвате: “Той станал неспокоен.” Аз виждам, че като поглежда, разширява се неговият възглед, иска да разгледа смисъла в даден случай, да се премести от едно място на друго.

Казва: “Бог толкова възлюби света.” Дава ни идея: като възлюбил света, Той направил една голяма жертва тогава – по закона, който следва в Писанието. Сега един проповедник ще го изтъкува. Може да се тълкува по много начини. Правилният извод кой е? “Бог толкова възлюби света.” Възлюбил този свят, от който ни се казва, че трябва да се пазим. Бог възлюбил света, от който ние трябва да се пазим. Защо трябва да се пазим? Понеже този свят, в който трябва да живеем, не е място заради нас. Господ възлюбил туй място, иска да го уреди. Казва: “Пазете се, докато се уреди.” Светът мяза на един парк, който се урежда. Докато се насалят всичките дървета, постройката да стане на място, тогава светът ще бъде едно отлично място за нас. Казва: “Пазете се от този свят, понеже е в постройка, че като минавате, керемиди може да паднат. Не минавайте наблизко, докато се завърши строежът на неговите здания.” Онези, които не разбират, ще кажат: “Ти да се пазииш от дявола в света.” Който не разбира Писанието, така ще каже: “Туй тяло защо ми го дадох, дяволът е влязъл в него.” Дявола земята не може да го побере, че в тебе ще влезе! Вие имате смешно понятие за дявола. Той никога не се излага. Той е толкова умен, че никога няма да влезе в тялото ви. Когато малките деца хванат някоя птичка под коритото, детето влязло ли е в птичката? Вие мислите, че дяволът може да те изкушава. Под коритото те е хванал, мислиш, че дяволът влязъл. Ти си под коритото на дявола, нищо

повече. Дяволът те пипа отвън. Детето пипа нещо отвън. Дяволът не ни пипа отвътре, само отвън ни пипа. Той най-първо ще ти представи една златна монета, ще започне да те изкушава. Ще представи една хубава чужда греха, ще ти я покаже, пак ще те изкушава – едни обуца, една шапка, една книга.

Казвате, че имате вътрешни изкушения. Какви вътрешни изкушения имате? Никакви вътрешни изкушения нямате! Кажете ми, де ви са вътрешните изкушения? Вие обичате някого – то е външно. Я ми кажете, кое е вътрешно? Кажете ми, откъде се изкушавате вътрешно? Изкушаваш се от яденето, то е външно. Изкушаваш се от една греха, тя е външна. От каквото и да се изкушаваш, то е външно. Следователно казвате: “Влязъл дяволът вътре в мене.” Само Бог е вътре в нас, а дяволът е отвън. Не туряйте дявола там, дето никога не може да влезе. Вие туряте греха там, дето не е. Грехът е нещо външно. Заблуждение е да се мисли, че грехът е нещо вътрешно. Грехът в хората е на повърхността. Казвам: Всякога един грях е [нещо] външно, очистете го. Ако не го очистите, той ще ви причини малка вреда, после ще си замине. Ти седиш на своето мнение: “Огреших се, потънах, от мене нищо няма да стане!” То е едно заблуждение. Когато някой път кажете “от мене нищо няма да стане”, казвам, вярата в него е слаба. Той е сигнал. Ами че той станал. Казвам: Надеждата му е развита, но вярата му е слаба, затова той не иска да става. Казвам: Ще развиеш вярата, да станеш. Пък нещо може да седи, друго иска да става, и става. Казвате: “Животът няма смисъл.” Казвам: “Любов ти трябва!” Следователно осмислянето на живота е от любовта. За да стане да се движи, да иска да направи нещо, да постигне нещо, вярата е потребна. Да имаме един дом някъде съграден, надеждата е потребна. Нещата се съграждат с надеждата, мобилират се с вяра, осмислят се с любов. Аз гледам сега тъй. Казвам, трябва ми къща. Надеждата моля да ми построи един палат. И тя казва: “Какво искаш?” “Да ми съградиш

къща.” Искам да я мобилирам. Дойде вярата. Каквато обстановка искам, като дойде вярата, свърши работата. Като искам да се осмисли, викам любовта. Като дойде тя, осмисля живота. Казвам: За бъдеще повикайте надеждата да съгради вашия бъдещ дом, повикайте вярата да го мобилира вътре и повикайте любовта да осмисли нещата. Ще бъдете напълно доволен от живота. Ако сте недоволен, от три неща може да бъдете недоволен: че къщата ви не е такава, каквато трябва. Когато къщата е хубаво направена, постлана с килими, наредена добре със столове, вярата е там. Когато къщата е съградена само от външната страна, материалът е съграден, но няма приспособления за живеене, то е къща без вяра. Щом има всички приспособления, има всичко, каквото трябва вкъщи, то е вяра. Пък когато знаеш как да употребиш всичко, каквото имаш, то е любовта. Казва: “Защо ми е любовта?” За да се осмисли животът. “Защо ми е вярата?” За да се усили животът. “Защо ми е надеждата?” За да се реализира [животът], за да придобиеш смисъл. Един завършен кръг е то. Ще благодарим на Бога за надеждата, която вложил чрез тялото. Ще благодарим на Бога за вярата, която вложил в сърцето ни. Ще благодарим на Бога за любовта, която вложила светлина в ума ни. Светлината да носи любовта. Топлината да носи силата. Надеждата да носи красотата. Красивите неща са тези, в които надеждата се проявява. Надеждата дава красота, надеждата създава красотата, вярата я развива, а любовта я осмисля.

Казвам: Най-първо сутрин, като станеш, ще започнеш от надеждата. Да ви дам едно възпитателно средство. Като станеш сутрин, ще си изчистиш калта под нектите. Каквато кал има, ще я очистиш. По лицето си ще се огледате да няма нито едно петно, никакво петно. Някой път ви е потребно да имате по едно огледало. По някой път човек не може да вижда своите погрешки, понеже не се вижда. Ние често виждаме погрешките на другите хора, а своите погрешки не виждаме. Казвам, след като видиш един човек,

казваш, имаш чело. Но челото, то е любовта. Той ще го очисти. Единственото нещо, което не може да поправим, то е лицето. Лицето на човека, това представя любовта. Всякога любовта ще остане непонятна. Любовта само по отражение може да я познаваш. Човек, за да познава любовта, търси някого да обикне, за да познае любовта. Само като обикнеш някого, ще познаеш своята любов. Ако не можеш да обикнеш някого, не можеш да познаеш своята любов. Ако искаш да се видиш, обикни някого. Да обичаш, значи да се видиш. Като се видиш, приятно ти е тогава. Най-хубавото огледало в света, това е любовта. Като погледнеш, виждаш надеждата, виждаш вярата и виждаш и самата любов. Животът се осмисля.

Аз, като погледна на света, виждам Божията Любов, която се оглежда. Бог ни обича, понеже се оглежда в нас. Ние трябва да обичаме Бога, за да се оглеждаме в Бога. Защото, ако ти не се оглеждаш, няма да се познаваш. Бог ви обича. Казвате, защо ви обича. Оглежда се Бог, приятно му е. На Бога му е приятно, като погледне на тебе. Казва: “Възлюбил е истината.” Истината е същността на нещата. Истината е детето в човека. Човек, това е истината. Истината е същността на нещата. Любовта е майката на нещата. Мъдростта, това е бащата на нещата. Та казвам: Като обичаш истината, то е действително което Бог обича. Като търсиш любовта, ти търсиш майка си. Като търсиш мъдростта, ти търсиш баща си. Като ги намериш, всичките заедно съставят тази Божествена фамилия, която носи туй вечното блаженство. Да бъдеш всякога при баща си, при майка си, при себе си. Писанието казва: “Да намериш себе си”. Като намериш любовта, намираш майка си. Като намериш мъдростта, намираш баща си и оттам започваш да живееш както трябва. Сега може да намериш един баща, който не е баща. Може да намериш майка, която още не е майка. Може да намериш себе си. И ние не сме. Аз наричам онова дете, което обича баща си, майка си, то е истинското дете. Истинска майка е, която обича действи-

телно детето си. Аз наричам Бог Онзи, Който ни обича. Бог не се гнуси от нас. Казваш: “Как ще погледне на мене Бог, като [на] един грешник?” Като те занесат при Господа оцапан, Той казва: “Турете го в коритото, очистете го!” След това като злато светнеш. Когато отиваме при Бога, Той не ни съди. Съдбата седи в това: турят го в коритото, измият го. Като къпят децата, виждали ли сте ги как плачат, крещат? На някои е приятно, като ги къпят, не плачат. Та от едно гледище страданията – това е къпане на човешката душа, за да се освободи от нечистотиите в света. Пооцапала се с тия работи. В Божественото корито човек се очиства от нечистотиите. Туй хората наричат страдание. Казвам: Не роптайте, когато ви къпят. То е вашето чистене. Благодарете, че Бог има толкоз служители, които желаят да ви окъпят, да ви очистят. След като минете една духовна баня, вие вече сте радостен, облечен в новата дреха. Като излезете, животът е осмислен.

Имайте тогава правилно схващане за надеждата. Имайте правилно схващане за вярата. Имайте правилно схващане за любовта.

Бог е Любов, Духът е Мъдростта, а ние сме Истината.

Отче наш

10. Утринно Неделно Слово, държано на 18 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

СТРАДАНИЕ И РАДОСТ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Евангелие на Матей.

Духът Божий

Размишление

Има две разбираня в живота – човешко и Божествено разбиране. Божественото разбиране много мъчно се схваща. В човешкото разбиране има степени. И в Божественото има степени на разбиране. Често ние преплитаме едното разбиране с другото. Човек е двоен. В човешкото разбиране човек изхожда в началото от своето гледище, от своя личен живот, от благо, което засяга него. Богатият гледа да не го окрадат, гледа да го почитат, да го уважават. Гледа да печели. Мисли, че другите хора са сиромаси, обаче той иска постоянно да бъде богат. Някой път ние облажаваме сиромасите. И сиромашът, като работи, изхожда от своето гледище. И той иска богатият да му плати и ако не му плати, не е доволен. И богатият не е доволен, когато някой не му върши добре работата. Това е все човешко разбиране. И сиромашът, и богатият разглеждат въпроса от свое гледище. А пък между тези две разбираня се намесва Божественото по средата. Когато богатият не плати на сиромаша както трябва, Божественото се намесва и казва: “Не правиш добре!” И когато сиромашът не свърши добре работата, Божественото се намесва и казва: “Не свърши добре работата!” Богатият, след като се намеси Божественото, тури нещо за оправданието си – че условията

били такива, че не е могъл да постъпи другояче и т. н. Ако не е платил, ще каже, че не е имал пари на разположение. Ще намери извинение. Сиромашът ще каже, че земята била твърда, че мотиката не била добра. Ще намери някое извинение. Това са две състояния – като богати и като сиромаси. Много хора, които са болни, са богати и много хора, които са здрави, са сиромаси. Болният човек работи ли? – Не работи. Нему му турят няколко слуги, да му служат. Това отчасти е вярно. Разположението да не работиш е болезнено състояние. Разположението, когато не искаш да работиш, е болезнено състояние. Може тялото ти да не е болно, но твоето разположение е болезнено – не искаш да работиш. Под думата “работа” вие разбирате това, което не е работа. Работата, това е най-красивото състояние! Работата, това означава най-красивото състояние, което човек може да има. Когато работата не съответства на тази идея, ние я наричаме труд. Ти работиш по задължение, неприятно ти е. Някъде ти е приятно, а някъде ти е неприятно – това е труд. А пък има една друга работа, която наричаме мъчение. Това е когато работиш, искаш – не искаш. Та ние смесваме мъчение, труд и работа. И в разбирането имаме тези три степени. Някой разбира нещата по пътя на мъчението, казва: “мъча се да го разбера”; някой казва: “трудя се да го разбера”; а пък трети казва: “работя, за да го разбера”. Докато се мъчите, нищо няма да разбирате; като се трудите, наполовина ще разбирате; а пък като почнете да работите, напълно ще разбирате.

Някои религиозни хора се мъчат да станат праведни. Те нищо няма да постигнат. Няма да постигнат по следната причина. Да ви наведе едно доказателство, което не е доказателство. Христос дава един пример, че при един богат човек идва един беден човек, който бил свят, светия бил голям, наречен Лазар. Този святият страдал от известна болест. И богатият казва: “Ако този човек беше светия, не щеше да бъде болен. Той е бедняк.” И минават, замиват покрай него. Не му дошло на богатия на ума да повика

лекар да го изцели. Значи богатият трябваше да се занимава с болестта на Лазар. Лазар отива на небето. И там се завземат и го лекуват. И понеже знаят, че е светия, още на границата най-добрите лекари го лекуват. И го занасят в лоното на Авраама, в най-хубавото място. Умира богатият. И понеже сърцето му било студено, а пък хората ги е страх от студа, та още на границата го запалили да се стопли малко, за да не изстудява ада. И като се намерил богатият в туй несносно положение, той видял, че Лазар е излекуван и познал го, че е светия Лазар. И му се поревнало и той да има състоянието на Лазар. И казва на Авраам: “Изпрати ми този светия при мен. Аз съжалявам, че едно време не го знаех, не можех да го позная. Той беше при моите врата. Аз съм скръбен сега. Да гоиде Лазар и с малко влага на пръста си да ми накваси гърлото. Тук се измъчих.” Авраам му казва: “Синко, имам всичкото добро разположение, но тази работа не става така. Лазар е на служба сега и не може да напусне службата си. Той има важна работа – такава, че за една секунда не може да напусне работата си. Много особена работа има! И ако той напусне работата си, ще стане цяла бъркотия. Не мога да го изпратя да ти накваси гърлото.” Аз сега тургам тълкуванието. Но смел е този богатият, казва: “Ако не може сега, тогаз, когато си свърши работата, пратете го при моите роднини на земята, че да не би и те да гоидат тук.” Казва Авраам: “Не може, понеже пътните съобщения от небето за земята не са направени. Развалени са пътищата. Ще вземе с години докато отиде и се завърне. Трябват най-малко 4–5 години. Когато се поправят пътищата, тогава.”

Сега вие може да се намерите в гадения случай в положението на богатия или в положението на Лазара. Вас някой път ви е приятно. Имате една религиозна опитност и се радвате. Мислите, че онази радост, която е във вас, е Божествена. Вие смятате, че да бъде човек богат е едно благословение. И следователно всички искате да бъдете богати и считате, че всеки, който е сиромаш, е наказан.

Имате възгледи, че това е едно наказание. Наполовина сте прави, но наполовина сте криви. Не всеки човек, който е сиромаш, страда за греховете си и не всеки човек, който е богат, е богат заради правдата си. Те са случайни работи да бъдеш богат или не. Когато товарят един кон, защо го товарят? Защото има сила и може да носи товар. Питам: Самият товар, като го носи някой, какво го ползва? Казват: “Много силен кон е. Има 100, 200 килограма товар!” Какво се ползва коня, който носи товара? Ако пренася товар, му дават сутрин ядене, както и ако не пренася. Нищо не печели. Ако вие сте богат, какво ще спечелите? Допуснете, че имате в София 4–5 апартамента на една видна улица. Имате приход 20 хиляди лева на месец. Имате всичките удобства: три автомобила, 10 души слуги – преувеличение е малко това. Аз ще ги намаля малко – трима души слуги имате: един за вас, една за жена ви и друг за децата ви, за да върви работата, както трябва. Питам: Какво ще спечелите, ако сте богати? Съществено нещо няма да придобиемте. Единственото нещо, което ще добиете е, че всяка вечер ще отваряте касите си, ще преброявате златото си и ще гледате в тези чекмеджета, тези кутийки, да не би някои пари да липсват, някоя банкнота, книжна или златна – ще ги проверите и ще затворите касата си. И ще мислите, че всичко е наред. Това може да го правите 40, 50 години. И излизате с онази самоувереност, че всичко е наред. Питам: След като умрете и оставите касите си и отидете в онзи свят, парите няма да бъдат с вас. И какво ще правите в другия свят без пари? Представете си, че вие в съвременния културен свят пътувате с аероплан. И по едно нещастие аеропланът слиза в Сахара! Там няма ядене. Вие сте богатши, разполагате с милиони, но какво ще правите там? Вие имате всичките удобства с аероплана. Но аеропланът слиза на пясък. Какво ще правите? Такова е положението на богатия човек, който със своя аероплан се озовава вътре в ада.

Та казвам: Сега както се живее, трябва да избирате онези пътища, по които идва Божественият живот. Дото-

гава, докато вие сте в зависимост от условията, от вашия ум, сърце и воля, вие всякога ще бъдете изложени на мъчно-сти. И не сте разрешили въпроса. Да кажем, че вашият ум е създал един аероплан, но не е предвидил хвъркането навсякъде. Той е предвидил хвъркането, но не е предвидил онези изключителни условия, при които аеропланът ви може да слезе в Сахара. И колко време вие трябва да мислите, за да се избавите от лошото положение, в което се намирате? Разправяше ми един познат в българската авиация, казва: “Избавихме се от явна смърт двама души.” Те се качили на аероплан и там си има една пръчица, с която се манипулира и управлява аеропланът – дали да се вдига, или да слиза. Имало е на аероплана една дръжка с дърво, но която не била завинтена така добре. И авиаторът, който направлявал аероплана, като снимал, та тази дръжка с дървото излезнала навън. И той си турил на ума следното средство: турил си ръката отголу под лоста. И тази негова ръка спасила положението, за да слезнат двамата. Ако не беше така, този аероплан щял да слезне главоломно. Оттам насетне те разбрали, че всички тези неща с винтове трябва да се завъртват добре, за да не излезнат. Та има малки причини някой път, които могат да ни причинят известно нещастие.

И досега си мислите и говорите за Христа, за Бога и все очаквате един ден да умрете и тогава да видите Бога и да видите Христа. Говорим за онзи свят и искаме да умрем, че да го видим. Мислите ли, че като излезне вашата душа от тялото ви, виждате ли онзи свят? Така мислеше и богатият, но като излезе той от тялото си, къде отиде? Отиде в Сахара на горение. Умря и Лазар. Той къде отиде? Отиде в лоно на Авраама. Те са двата пътя. И Лазар отиде с аероплан. Но тези, които занесоха Лазара с аероплан на небето, бяха по-умни. И аеропланът не претърпя криза. И богатият отиде с аероплан, но в ада. И ако попитате къде отиде, той ще каже: “Изпълних си дължността на земята.” Не може да се каже, че богатият не е направил добрини. Той е направил доста добрини. Има един закон в

религиозния живот. Този богатият човек в началото беше много добър и после стана лош. И затова доброто не му се вмени. В началото беше добър и после стана лош. И там се казва в Писанието, че ако праведният напусне правдата си и направи в края едно престъпление, доброто няма да му се вмени; и ако грешникът, който през целия си живот е живял лош живот, накрая направи добро, греховете няма да му се вменят. Сега аз го вземам това не статически, но динамически живот. Важен е последният момент. Вечерно време, преди да си заспал, зависи в какво състояние си бил. Като си живял през деня, последният момент ще определи целия идущ ден. Целия ден си живял добре, но вечерта по най-малката причина изгубил си настроението си и ти дойде една лоша мисъл. Аз съм слушал много религиозни хора, които казват: “Едно време бяхме непредвидливи.” След като живял 20 години духовен живот, казва: “Едно време имахме условия да станем богати и мъчно ни е, че не станахме богати.” С тази мисъл той ще иде в Сахара.

Вие казвате: “Защо човек трябва да живее добре?” Всички имате опитността. Двама души, да кажем, се влюбят. Минали сте през тази опитност и знаете какво нещо е влюбването. Младото момиче, което не се е влюбвало, ходи така, набожно е, не обръща внимание, грехите му са парцаливи, неумито е, разочорлено, палаво. Но щом се влюби, почва да се мие по три-четири пъти на ден. Със сапун си измива лицето. И тази рокля, с която е ходила по-напред, не я иска. Хубава рокля иска. Туря си панделки, украшения, на огледалото се оглежда сутрин, на обяд и вечер, по 3, 4, 5 пъти на ден. Казват: “Поправи се нашата малка Драганка – угледна стана.” Но тя не мисли вече за баща си и майка си. По-рано е мислила за тях, а сега мисли за още едного. Ако има баща и майка, мислила е дотогава за баща си и майка си и за братята и сестрите си, а пък като почне да се облича хубаво, мисли за още едного. Едно странно лице е влязло в ума ѝ. Сега тя става спретната. И почва да става малко гневлива, казва: “Не ме бутайте, не съм разположена!” Пос-

ле в модерно време пощата идва и момичето тича и пита: “Има ли писмо?” Щом няма писмо, пак е неразположена. Казва: “Не ме бутайте!” Щом има писмо, веднага лицето ѝ е весело. А бащата и майката не знаят защо. А като няма писмо, тя казва: “Не ме бутайте!” А като дойде писмото, всичко върви наред. Но докато тези хора са надалече и любовта действа, тези хора живеят по любов. Щом се съберат на едно място, изменя се животът им.

Човек може да изгуби любовта си за една дума. Често онези влюбени, докато не са се събрали, те минават за ангели Божии един за друг. Казват си: “Ти си ангел, ти си божество.” Така е и в писмата. А после, щом като се съберат на едно място, дойде другото. Той каже: “Колко си грозна!” А като каже “ти си грозна” изменя се цялото състояние. Тези хора, влюбените, са чрезмерно чувствителни. Те дават особено тълкувание на думите. Една дума може да произведе цял един обрат в живота на човека. Могат да кажат някой път, че човек трябва да се въздържа. Но има един закон, който определя нещата. Трябва да се научим на него. Казват: “Какво било, че казал една дума!” Една дума е като един малък зародиш. Но тази дума има динамичност в себе си. Вий минавате по пътя и сте нещастен, и намирате едно житно зърно. И често казват, че онзи петел, който изровил диамант, казал: “Това да беше житно зърно!” И петелът ровил и не намерил зърно да го клъвне, а намерил диамант и казал: “Защо ми е този диамант!” Сега провидението дава на човека едно житно зърно, а той казва: “Да беше диамант, защо ми е житно зърно!” Обаче в диаманта няма тази динамична сила, която има в това житно зърно. Ако му дадеш условия, то може да храни след 9 години целия свят. Казвам: Динамична сила има в него! Само условия трябва да му се дадат. Имаш някой път една мисъл в себе си или едно чувство, което прилича на житно зърно. И ако на това чувство или мисъл дадеш условия, то в няколко години отгоре ще ти подобри условията. А вие казвате: “Да беше скъпоценен камък, да го продам и да си поправя работите!”

И всички се събирате и като ви гледам, виждам, че както гледате на живота, трябва ви още хиляда години, за да разберете Царството Божие.

Например вий седите тук в салона и да кажем, че някой си дремел до вас – вий правите въпрос и се безпокоите. Салонът трябва да бъде два пъти по-широк и трябва да бъде два пъти по-висок, но онези, които го правиха, толкова са разбирали и така са го направили. Вий сега седите и се смущавате, казвате: “Те не разбираха как направиха салона!” Но и вий, като седите, и вий не разбирате. Някой седи до вас и ви е притеснил. И вас ви е неприятно. А пък той не влиза в положението ви, че ви е неприятно. На вас ви иде да му кажете да се помръдне малко. С това помръдване предавате му неразположение. Има хора, които не трябва да се турят един до друг, понеже единият е нагорещен с хиляди градуси. Той е направен от желязо, а другият, който е сигнал до него, е направен от гърво. Че вие, като турите гървото при желязото, което има хиляди градуси, ще отиде гървото. Последният усеща топлина и тя ще му направи някоя пакост. Студените трябва да са при студени, а горещите – при горещи, за да не си правят пакости. И горещият, като е при студения, студеният ще почне да се топи, а пък горещият, като е при съвсем студения, ще се изстуди.

При сегашния живот всички хора са поставени на едно голямо изпитание. Ний искаме другите хора да разбират нашето състояние. Но най-важното е човек да разбира своето състояние, не състоянието на другите хора. Седиш ти и те притеснили. Представете си, че този човек, който те е притеснил, не разбира твоето състояние. Какво трябва да правиш? Ти седиш, външните условия на живота са лоши, стеснителни са условията. Разни мисли ти минават, имаш неразположение. Какво трябва да правиш? Да допуснем тогава, както седиш в салона, че седиш между двама души, които не обичаш. Какво трябва да правиш? Или двамата не те обичат – какво трябва да правиш в един салон? Аз вземам в общ смисъл. Аз считам, че вие, които сте тук, не

сте от тях. Взимам два крайни случая. Но казвам, представете си, че има някакъв повод, поради който през ума ви минават най-лошите мисли и желания. Какво трябва да правите в дадения случай?

Влизате в една стая, дето от изток и от запад има два прозореца, отворени, и става силно течение. Някога хората ги е страх от течение. Има защо да ги е страх. Едно течение може да ви причини някой път голяма пакост. Ако вий сте изпотени и седнете на течението, могат да се простудят вашите капилярни съдове и вие с години да страдате от някой ревматизъм или от някой груг недъг. Веднага трябва да затворите източните и западните прозорци, за да няма никакво течение. И тогава трябва да затворите прозорците на вашия ум и сърце, за да не стане течение и да се простудите. Защото, като влезнат някои работи отрицателни във вашия ум, вий може да се пресечете. Например вий казвате: “Моите работи няма да се оправят.” Откъде знаете, че вашите работи няма да се оправят? Това са предположения. Или може богатият някой път да каже: “Мен ми се струва, че мога да изгубя моето богатство.” Работите на бедния не се оправят, когато не работи. А богатият може да изгуби богатството си, когато не постъпва право. Ако на всички работници богатият не плаща право, а ги подяжда, той сам си създава неприятели, които могат да го претупат някой ден и да му вземат богатството. А пък щом сиромашът не си гледа работата както трябва, то и платата му няма да бъде както трябва. А пък ако си върши работата както трябва, той тогава ще бъде оценен. Та едновременно зависи от вашия ум и от вашето сърце какво ще стане в бъдеще. Мислите ли, че ако не мислите както трябва, че и на вас ще ви се плати? Не. Че ние в света със своята мисъл сме работници. Твоята мисъл ще се представи в невидимия свят. Днес каквото мислите, вечерта ще ви плащат. Вий сте в едно голямо предприятие, работите. И учите сега, че можем да мислим каквото искаме. Не! Можем да мислим каквото искаме за работата,

която вършим. Но ако ти мислиш за външни неща, тогава ще заприличате на онзи българин Цеко Грънчарски. Той си турил за цел да отиде в Америка, да изучи френски език, да преподава френски език в една гимназия в Америка. Той бил в България гимназиален учител. Дошло му на ума, че трябва да има госта пари, за да отиде в Америка. Казал си, по-добре да дойде в Париж и там да научи френски. И като отиде в Америка, едновременно да преподава френски, че да му плащат за това. Отива във Франция и вижда, че животът е скъп и за да не си изхарчи парите, отива в една църква да намери работа. Там дали му една ръчка на един голям орган и той само ще вдига меховете и по този начин да турга въздух в тях, за да може органистът да свири. Сега ви представям един пример, който е действителен, който Цеко Грънчарски сам ми е разправял – по-рано учител в гимназията, а сега натиска меховете. Той казва: “Сега и съм се замислил с какъв ум съм дошъл в Париж. И тъй, увлякох се в своята мисъл и по едно време дойде някой и ме сбута така и ми казва: “Господине, меховете!” Аз, като съм се замислил така, спрял съм да тургам въздух в меховете. И казаха ми: “Тук не иска отвлечане на мисълта! Органистът трябва да свири!” И аз почнах пак да надувам меховете.”

Ний всички държим по една ръчка и няма какво да мислим за себе си. Ти, като спреш, един ангел ще дойде и ще ти каже: “Хайде!” Ти мислиш, че си Цеко Грънчарски, че си бил учител и мислиш в какво положение сега си изпаднал. Ангелът ще каже: “Какво си бил в България, това не ни влиза в работа. Сега трябва работа да се извършва.”

Ти имаш една ръчка, трябва да работиш. Неразположен си – това не влиза в работата, в духовния живот. Твоего неразположение е от частен характер. Та казвам: Животът ти е даден за едно самооблагане. По някой път има едно чудно съчетание. Наскоро – мисля, че това беше вчера, иде една млада сестра, заболяла я стомахът и плаче от стомаха. Седи отвън. Казвам ѝ: “В събота не идвайте да ме безпокоите.” Турил съм си едно правило, а пък те

идват в събота. В събота искам да се уединя, искам да се повдигна – в събота няма да ме безпокоите, понеже имам друга работа. А тази сестра сега вика: “Учителю, стомахът ми!” Аз мълча. И гледам, че един друг тропна на вратата: трак-трак-трак. Този е пък Свети Георги (един циганин). И той вика: “Учителю, един чувал брашно!” След това чувам една котка там дошла. И тя почва да вика: “Мяу-у-у!” Тя пък иска сирене. Георги вика и сестрата вика, и котката мечи. След това чувам и вятъра, и той вика: “Бу-у, бу-у.” Аз сега и разсъждавам. На сестрата казах: “Ще мине.” На Свети Георги казвам: “Върви си, чувалът ще дойде.” На котката казах: “Чакай!” На вятъра казах, нека да си духа. Четири души – цял квартет: дядо Георги, сестрата, котката и вятърът.

Сега аз и мисля: “Ти, ако си в положението на младата сестра, какво ще правиш? Или, ако си в положението на Свети Георги, какво ще правиш? И ако си в положението на тази котка? Тя мечи и знае ли как мечи? С особено мяцане. И вятърът си духа. Казвам най-после така: “Не искам да бъда в състоянието на младата мома, не искам да ме боли стомахът. Тази сестра не е яла каквото трябва и сега я боли коремът. И дядо Георги не е мислил като млад както трябва и сега му е дошло до брашното. И котката мечи, и вятърът си гледа работата.” Вятърът, като духа, казва: “Тури ги всички на работа. Те не работят. Младата мома не е мислила, когато е яла. И дядо Георги не е мислил, и котката не е мислила. Та нека да мислят, да отидат да работят!” – казва вятърът. Сега аз мисля: “От онези се избавих, с котката какво да правя сега? Младата мома ще дойде само веднъж, дядо Георги си замина с каруцата, а пък котката остана, а пък тя мечи.” Онези разбраха. Казах на сестрата: “Не ме безпокойте сега, съботен ден е!” С котката какво да правя? Някой път излизам из търпение, казвам си: “Трябва да я бия!” За чудо голямо тази котка не мечи вече. Седнала до кюшето и се умирила. И цяла нощ сега там, без да каже “мяу”. След това и вятърът стихна отвън.

Дойде ми тогава една мисъл: “При каквито условия и да се намираш, те ще се подобрят.” Най-първо аз мислех, че тази котка няма да ме разбере. Но тя ме разбра. Даже аз като помислих, че тя има да мечи и че ще си изгубя настроението, тя казва: “Не, аз няма да стана причина да се развали твоето разположение и настроение.” Не си отиде котката – тя седна до прага и си кротуваше, и като слезнах сега, горе я оставих. Дошла тази младата сестра – и аз да съм на нейно място, и аз ще отида да търся помощ. И дядо Георги се мъчи – трябва му един чувал брашно. Той с големи работи се занимава. Той, като дойде, не казва “едно кило брашно”, но един чувал брашно! На едро, като търговец.

Та законът, който съществува е: Ний в света сме поставени на един голям изпит. Не седим в една хармонична среда. Например аз турям тази мисъл така: Ако дядо Георги беше дошъл като богаташ и дава за едно кило брашно 20–30 хиляди лева, аз имам жито в хамбара, как ще изляза тогава веднага! Ако за едно кило броеше две хиляди лева, веднага ще излезеш. Но щом иде дядо Георги и иска назаем, на почек*, считам, че не навреме е дошъл той. А пък като имаме пари, казваме, че навреме е дошъл. Сега на дядо Георги му казвам: “Как ти, светията, си изпаднал да искаш един чувал брашно, да просиш!” И че му трябва не едно кило брашно, но един чувал! И той е умен. Като ме поглежда, казва: “Сто души викат подир мене, гладни ще измрем.” Ако гладният иска да задоволи своя глад, той се лъже; ако жадният иска да задоволи своята жажда, и той се лъже. Гладът е едно естествено състояние в тебе. Ако ти имаш нужда от храна, чакай този глад, докато произведе онзи резултат вътре в тебе. Гладът всякога носи нещо хубаво. Жадната носи нещо хубаво. Да допуснем, че вий сте един пътник. Може да сте гладували три дена – да си постил. Една домакиня няма хляб, но има брашно. И ще ѝ вземе час и половина, додето замеси брашното и се опече хлябът. И

* почек – търг. чакане, отсрочка

след известно време ще бъде готов хлябът. Та гладният човек защо да не търпи дотогаз? Всички несгоди в нашия живот, ако ний се опрем в Божествените разпореждания, в час и половина ще се оправят. Има три момента: твоят глад ще се задоволи или сутринта, или на обяд, или вечерта. Ти целия ден не може да гладуваш. Вечерта, преди да е залязло слънцето, твоят глад ще се задоволи. До вечерта не може да не се задоволи твоеото състояние. Тази е една опитност сега, тя не може да се докаже отвън. Ако вий спазвате всички правила, всички закони на Божествената Любов, вашите нужди ще се задоволят от изгрева до залеза на слънцето. А пък има нещо, за което невидимият свят никога не отговаря. Ако сте гладни, ще се задоволи твоят глад. Но ако искаш ти да имаш от сутринта до вечерта едни лачени обуца, те няма да дойдат. Хляб ще дойде, но лачените обуца няма да дойдат. Те не са потребни. Да имаш лачени обуца, това значи да си създадеш нещастие. На камилата, или чия кожа трябва да се одере? Питам: Ако щастие то ти ще причини нещастие на другите хора, това щастие ли е? Ако благо то на един човек произведе нещастие то на 10 души, това не е благо. Бог изисква от нас нашето благо да бъде благо и за другите хора.

Страданието е едно благо. Страданието е едно благо за всички. А пък радостта е едно благо само за едного. Тогава какво ще кажете за следното: Страданието, което Христос претърпя, беше едно благо за цялото човечество. И днес и Христос, и верующите жънат плодовете на това благо. Вий мислите, че Христос не трябваше да пострада. Ако не беше пострада, Той щеше да има едно благо само за себе си. А пък страданието му беше едно благо за всички. Ако ний страдаме, всички страдания в света са благо за цялото човечество, а пък радостите са лично благо. Така разбирам аз.

Ти искаш да бъдеш щастлив. Това е твоеото лично благо. Нещастен си – участваш в благо то на цялото човечество. От какво иде богатството? От какво излизат

хубавите картини? От онзи ли, дето грехите и ръцете му остават неоцапани, или от онзи, чиито ръце и грехи са оцапани? От хората с чистите, или с оцапаните грехи излизат картини? От тия с оцапаните грехи.

Страждущите в света са хората, които спасяват света. Това е гледището ми. Това се проповядва. Аз говоря за страждущите, но не говоря за мъчението. Не говоря и за труда. Аз говоря за страданието. То е един Божествен метод, едно благо, което трябва да дойде. Онзи котел, който е направен на някой локомотив, това напрежение на парата вътре, тази горещина в този котел, ако имаше съзнание, нямаше ли да бъде най-голяма несгода за него? Това, което смятаме за несгода в случая, е едно благо, за да могат пътниците да се пренесат по пътя от едно място на друго и да си свършат една хубава работа.

Сега ние търсим едно спасение в света, без страдание. Такова спасение няма. И в небето ще бъдат щастливи един ден само онези, които са били нещастни на земята. Които са участвали във всичките страдания на земния живот, ще участват и във всичките блага на небесния живот. Тези, които не са участвали във всички страдания на земята, не могат да участват и във всички блага на небето. Такъв е законът. И онези, които благуват тук, на земята, ще се намерят на другия свят на работа. Агът е нивата. Там всички се занимават. Те са огняри там. Вършат много груба работа. Та които не са работили тука, ще работят в другия свят. А пък които са работили тук, ще почиват в другия свят. Праведните от земята, които са работили на земята, ще почиват в другия свят, а които са почивали в тоя свят, ще работят в другия. Ако работите в този свят, в другия свят ще бъдете блажени, ще почивате. А пък ако сте почивали тук, в другия свят ще опъвате каша.

Та Христос казва: “Това, което е било скрито, ще се разкрие.” Един човек, който е направил прегрешение, не трябва да му кажеш по кой начин да заобиколи закона. Ще го оставиш да го хване законът. Инак ти не го възпитаваш

правилно. Не могат да те обичат хората, за които ти не си пострадал. Не си страдал. Онзи, за когото ти си пострадал, как няма да те обича? Един български офицер ми каза: “Аз обикнах войниците. Раниха ме, паднах до линията на неприятеля и огънят върви, пада наблизко. Вечерно време. На тези войници им дошло на ума: скачали юнаците, 30–40 души войници, отвързват си ремъците и ги закачат един за друг, и правят едно дълго въже. И ме пренесоха войниците, и ме спасиха. Оттам насетне имам друго отношение към тези войници. Те имат любов! Братя. Не мога да направя това, което те направиха за мене. И оттам насетне имам вече друго отношение – оживяха тези войници за мен!” Ако ний не можем да извадим нашите каиши, препаските и да извадим един от бойната линия, и да го пренесем на гърба си, тогаз как ще ни обичат? “Тези войници ме носиха на гърба си” – казва офицерът. Те ми казваха: “Не бой се, господин капитан! Няма нищо!” Всички войници го насърчавали и офицерът казва: “Разбрах какво хубаво и благородно чувство се крие в човешката душа!” И ако разберем онова доброто, което се крие в нашата душа, какво ти коства на онзи, който се дави, да му подадеш ръката си и да го спасиш? Може да се яви в тебе мисълта: “Може да ме завлече и мене.” Възможно е. Когато си даваш ръката, ти имаш една основа. Или другояче казано, не щадете вашата любов! Ето аз какво разбирам. Не мислете, че любовта е нещо маловажно. Любовта е в състояние да помогне на всички, без разлика. Не си правете оглушки. Когато дойде Бог във вас, онова, което Бог изисква, направете го смело и решително, без да се колебаете. Това е силното в любовта. Там, дето се касае за живота на човека, направете всичко! На този човек животът му висци на косъм, дайте му ръката си!

Този човек, който се е пожертвал за тебе, не може да не го обичаш за всякога. И казва някой: “Защо трябва да обичаме Христа?” Трябва да го обичаме, защото ако не беше Той, ти нямаше да бъдеш тук. Той ти дал ръката си и не може да не Го обичаш. Обичта всякога подрабзира, че

някой е направил за тебе голяма жертва! И не можеш да не уважаваеш тази жертва.

Та казвам: Всякога правете жертвата намясто, за да дойде Божията Любов във вас. Христос казва: “Ако ме любите, ще опазите моя закон!” Казва пак: “Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих” и “Ако ме любите, и Отец ми ще ви възлюби, понеже вий възлюбихте Словото ми!”

Та този е истинският път: пътят на любовта е път на великата жертва! Докато всички дойдат до онова велико съзнание, че трябва да служат безогледно. Трябва едно служение в света безогледно, едно служение разумно в света. Безогледно, в смисъл, без да мислим за нашите интереси да изпълним Волята Божия и да изпитаме едно приятно чувство и уважение към Бога, че онова, което Той е казал, че това е Волята Божия. И при най-мъчните условия, когато човек изпълни Волята Божия, той чувства в себе си нещо мощно и силно, и велико. Това е пътят, по който трябва да вървим.

Отче наш

7,15 ч. с.

11. Утринно Неделно Слово, държано на 25 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Времето меко, влажно.

Вън на поляната направихме упражненията.

Бележка на издателите: На 31.12.1938 г. в 12 ч. в. е държана беседата “Големият брат”, заведена като Утринно Слово в оригиналния каталог на Елена Андреева под N 2705, тъй като в 5 ч. с. не е изнесена беседа. Тя е отпечатана в брошурата “Големият брат” (София, 1939). На 1.01.1939 г. в 10 ч. с. е държана беседата “Малкият брат”, заведена под N 2706 и поместена в същата брошура.

ПОСРЕЩАНЕТО НА ГОСПОДА

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука.

В начало бе Словото

Малко размишление.

Има един начин на четене на свещените книги. Когато се чете Евангелието, хората се пренасят преди 2000 години. Какво е приказвал Христос? Този разказ се отнася до живота на Неговото време. Тези, които четат Евангелието, вземат да го приложат дума по дума както го четат и изваждат известно заключение. И се заражда едно противоречие. Днес хората не постъпват така, както преди 2000 години. Сега как разбират децата живота? Децата на една година разбират живота по един начин; на две години – по друг начин; на 3, 4, 5, 6 – по особен начин. И колкото човек повече расте, се смята за по-зрял. Тридесет години се смята за зряла възраст. Има три зрели възрасти. От една година до тридесет години – това е физическият живот на човека. Тридесетата година – това е зряла възраст за живота. До 60 години е духовният живот на човека. Шестдесетата година представя зрелия живот на духовния човек. Третата фаза е до 90 години. Тя представя умствения живот на човека. Човек почва да разбира Божественото. Когато стане човек на 90 години, едва ще почне да разбира Божественото. Сега вие едва сте завършили физическия живот и в духовния живот сте деца.

Детето отначало до седмата година се гържи за роклята на майка си. От седмата до четирнадесетата година

се сърди и плаче. От четирнадесетата до двадесет и първата година то става вече малко по-умно. Но можем да вземем периоди от по десет години – десетилетия. Всяко десетилетие се отличава с някои особености. За да разбере човек Свещеното писание, той трябва да има в себе си изработени съответните органи. Не мислете, че е лесна работа да разбирате Писанието. Но не само да разбираш, но и да можеш да направиш нещо. Аз ще си послужа с някои аналогии. Ние казваме, че може да живеем в Божественото и Божественото да живее в нас, и пак да не можем да се ползваме. В Бога живеем, то е външната страна. А има и вътрешна страна. При възможностите и при условията, които човек има, той трябва да бъде разумен, защото нещата не стават механически. Някои казват: “Да дойде Духът и да ни направи добри.” Но това ще бъде както работата на грънчаря. По отношение на нашето тяло това е вярно, но по отношение на човешката душа това схващане не е вярно. И човек се заблуждава. Казват, човек може да бъде духовен и пак да не постъпва право. Нима всички религиозни хора не са били вярващи, но най-големите спорове стават на физическото поле за ниви и къщи, а пък в религиозно отношение – за вяра. Запример казват: “Ти как вярваш в Христа? Син Божий ли е, или не? Как вярваш в църквата? Кое учение е право? Еду-кой си авторитет какво е казал? Кант какво е казал?” На времето си каквото е казал Кант, е било право. Например измервали са ръста на едно дете, когато е било на десет години. То имало ръст 120 см. Казвам: Аз съм проверил неговия ръст, той е 120 см. Но друг казва: “Аз го мерих и виждам, че е 150 см.” И спорят сега. Нека това дете да го премерят. Та нещата, в които сега вярваме, след време няма да бъдат верни. И това, което се разправяте, след време ще ви се види детинско. Тогаз как ще примирите противоречието? Ти казваш: “Как може да бъде това?”

Да вземем обикновения живот. Вземете от втората възраст – всяко едно момиче от четирнадесетата до два-

десет и първата година какво мисли то? От четиринадесетата та до двадесет и първата година то почва да се облича хубаво, обича да ходи на хорото, ако е на село. Това прави до известна възраст. Щом това момиче стане на 60 години, тогаз не се облича вече. Най-първо се е обличало с шарени грехи, с шарена кърпа, с чембер* на главата си, а щом стане на 60 години, няма китка, няма чембер на главата. Питам: Защо в младата възраст се облича грижливо, а после не се облича, кои са съображенията? От този пример пак може да се извади едно криво заключение. Аз правя едно сравнение: пролетно време дърветата се окичват хубаво, а зимно време листата окапват. Зимно време те стават баби, а лятно време се подмладяват. Щом се задоволят всичките желания на човека, той остарява. Всички религиозни хора искат да бъдат свършени, да се задоволят желанията им, че като тях да няма други. Но това е погрешно схващане. Една чаша да не мисли, че тя може да събере целия океан в себе си. Тя да не мисли, че като ѝ се тури в нея един килограм вода, че тя всичко има. Чашата си е чаша, а океанът си е океан. И това, което океанът съдържа, чашата не го съдържа. Че в чашата има ли китове, акули, октоподи, има ли пъстърви? В нея има гребосъци.

Та казвам: От всички се изисква едно правилно разбиране. Мнозина от вас сте под чуждо влияние. Вие казвате: “Аз искам да бъда свободен!” Че не може да намерите днес човек, който да е свободен. Ние, като дишаме въздух, се заразяваме с мислите и с болестите на хората. Може да направим един опит. Ако влезете в едно село, дето хората се карат, няма да се минат една-две години и във вас ще се яви желание да се карате. Но това не е ваше желание. Това е желанието на селото. Или пък, ако идете в едно общество, след една-две години, като дишате техния въздух, ще кажете: “Аз съм доста напреднал.” Но вие само изпитвате напредъка на добрите, колко са те напреднали. И опитвате

* чембер – забрадка

напредъка на ония хора, които са се карали. Защото и в караницата има напреднали хора. Когато хората обедняват, има обедняване в различни степени. И сиромашия, и богатство има в разни степени. И знанието е в различна степен.

Сега искам да ви изнеса следното. Вие трябва да се интересувате от блага, които Бог е дал. Той е дал на хората блага едно време и когато Христос дойде, и четете Евангелието, какво ще кажете? Аз се чудя как хората са изопачили Евангелието, Неговите думи. И ще му кажа кой дава правото да нарушава закона. Знаеш ли какво е казал Христос? Онези изкуствените цветя, които са турени на картината, те могат да останат такива дълго време, никой не може да ги измени. Те остават, както са нарисувани преди две хиляди години. Все такива си остават. Имат само малко изменение. Но тези цветя, които вие посаджате сега, те ще се изменят. Ако нарисувате едно дърво на картина, то ще си остане такава, каквото сте го нарисували, а живите дървета ще се изменят постепенно.

Та сега, като се расте, какво трябва да се вложи при растенето? Понеже една къща ще се изгради от такъв материал, какъвто донесете. Следователно животът почива на онези мисли, желания и постъпки, които човек носи в себе си. Как проучвате мислите? Как познавате дали една мисъл е ваша, или чужда; и как да познаете дали едно желание е ваше, или чуждо; дали една постъпка е ваша, или чужда? Някой път ние казваме, че нещата са общи. Но трябва да имаме ясна представа за тях. Например въздухът е общ. Но ако вие вдъшате в себе си въздух, то онзи въздух, който е влязъл в един човек, той е изгубил онази преснота. Значи необходимо е въздухът да бъде пресен и в това отношение постоянно има течение. Старият въздух отива нагоре и навън, а новият въздух – надолу и навътре. И благодарение на това течение, на тази смяна, ние постоянно дишаме пресен въздух. По краищата на дробовете остава малко и от стария въздух. Ако вие живеете добре, вие трябва да се

храните с онези мисли, които са Божествени, а не с онези мисли, които са минали през ума на един човек. Аз сега не отричам – една мисъл може да е минала през човешкия ум, но той може да ѝ дал ход, без да я опетнил. Ако мине силата на любовта през вас, вие може да ѝ дадете една нова украса и тя може да изгуби първоначалния характер.

Вие не правите разлика между обич и любов. Имате едно и също понятие за тях. Любовта изтича от центъра към периферията – от Бога към периферията, а обичта – от периферията към центъра. Обичта е венозна кръв, която се връща да се пречисти, а пък любовта е артериална кръв. Следователно любовта може да уподобим на кръв, която излиза от Бога. Защо трябва да любим? Че тази кръв трябва да излезе от Бога и да изтича през нас. И без любов човек не може да бъде щастлив. И доколкото вие позволявате на тази любов да циркулира във вас, доколкото ще имате щастлив живот. И ако сте нещастни, значи кръвообращението не е правилно. Но това кръвообращение зависи от нас, от нашето схващане и разбиране. Вие казвате: “Като идем на онзи свят нещата ще ни станат ясни.” Онези, които не разбират закона, те очакват да идат на онзи свят, за да го разберат. А пък онзи, който може да разбере закона, той може да го научи и в този свят.

Човек е облечен с дванадесет тела. Сега няма да ви говоря за това. Дванадесет тела има той. Засега от дванадесетте тела функционират само четири: първо – физическото тяло, второ – на чувствата, на сърцето, трето – на човешкия ум и четвърто – на разумния живот, наричано още на причинния свят. В тези четири тела той сега функционира, а пък другите осем тела седят в зачатъчно състояние. Те очакват за в бъдеще да се проявят. Като влезете в духовния свят, там ще развиете още четири тела. И като влезете в Божествения свят, ще развиете пак четири тела и ще станат всичко 12 тела. За някого казвате: “Той много е разбрал.” Обаче неговото умствено тяло не е пробудено и тялото на сърцето му не е организирано, а пък мислят за

него, че е духовен човек. Духовният човек е спокоен човек. Той няма какво да се вълнува. Казват му: “Един-кой си е болен, ще умре.” Той казва: “Няма нищо.” Викат го домашните му, казват: “Какво ще правим без него?” Той казва: “Че преди да беше дошъл, какво сте правили?” Например майката, преди да е дошло детето, тя е играла на хорото, а сега, като дойде детето, тя мисли, че без него не може. Че преди как е живяла тя без него? Едно време детето беше в нея. После то излезе въвн от нея. И като умре, къде ще отиде? Пак ще се върне при Бога.

Сега разбирайте го, както искаме. Вие ще си направите една къща и казвате, че сте въвнре в къщата или че сте въвн от къщата. Какво разбирате под тези думи? Има разлика. Де е същественото: въкъщи, или същественото е въвн от къщи? На физическото поле същественото е въвн от къщи, понеже въвн са слънцето и звездите, а пък въкъщи слънцето ще го видиш през един малък прозорец. Но къщата е необходима. Несгодите, които съществуват на земята, се избягват, като имаш едно жилище. Ние се лишаваме в къщата от някои външни блага, но да придобием някои вътрешни блага. И сме благодарни за това. Нямаме всички удобства, които отвън природата има. Кой свят е по-красив – нашите къщи или външният свят? В къщата има ли круши, ябълки, череши, сливи? Но като излезете отвън, те съществуват. Във вътрешния свят вие нямате тия блага. Също така има един умствен свят въвн от вас. Има един духовен свят въвн от вас. Сега по този начин трябва да започнете да работите.

Вие по някой път трябва да имате едно огледало да се оглеждате. Да кажем, че сте изгубили десет хиляди лева. Виждете се в огледалото каква промяна ще стане с вас. Или да кажем, че сте спечелили 500 000 лева от лотарията и пак виждете лицето си в огледалото. Лицето ви е светнало. На Рождество как се обличат хората? Вие се обличате хубаво, вие се променяте тогава. При всяка промяна, която става, вие се променяте. Но разумният човек има друга една пре-

ценка. Да кажем, тази сутрин защо дойдохте? Каква ви е целта сега? Всеки си имаше по една идея. Някои дойдоха тук по навик. Знаете ли какво значи навик? Вие отивате в гостилницата не от добра воля, но като ви притисне гладът. А пък краката ви са слаби. Ще влезете в една най-близка гостилница, понеже не обичате дълго да ходите. Човек трябва да има някаква идея, на която да се опира. Често ние отиваме някъде, за да добием нещо. И ако не дойдете тук, няма да добиете това, което сега добивате.

Някой път ни казват, че човек е храм Божий вътре в себе си. Това е вярно. Но в този храм само той ли трябва да се моли? Вие сте един храм Божий, направен от 300 милиарда живи същества. Вие казвате, че сте сам. Вие, като се молите, 300 милиарда души и те се молят с вас заедно, по своему, както те разбират. И вие мислите, че вие сте единственият, който разбира правилно нещата. Вие сте един от тристата милиарда същества. Питам: Ако вашата мисъл се раздели, де е мисълта ви? Вие имате една треста милиардна част от мисълта. И колко е права вашата мисъл? Затова се намирате в едно противоречие. Речеш да направиш нещо, но събранието във вас ви каже: “Не.” И вие изоставите. Народното събрание вътре казва, че няма бюджет, няма кредит. И тогава се извинявате, че краката ви не държат, че коремът ви боли, че главата ви боли.

Аз разбирам човек, обърнат към Бога, следния: най-първо ще обърнете всички тия души да повярват в Бога и във всички тях да дойде едната любов. Това е съвършеният човек. Никой себе си не е обърнал, никой не е господар на себе си, а мисли, че е съвършен. Не само главата, но и сърцето, и краката и прочее – целият човек, от главата до петите, да бъде съвършен. Някой ще каже: “Какви са тия души?” Такива, каквито сте вие. Човек е в една несъвършена форма. Мислите ли, че като влезете в духовния свят след време, след десет милиарда години, че мъжът ще има мустаци? Може би след десет милиона години на мъжете няма да израснат мустаци, а на жените ще им израснат

мустаци. Че какво показват мустаците и брадата? И дългата коса у жените какво показва? Те са външни страни. След хиляди години хората ще имат много по-красиви лица. Челата им най-малко с два милиметра ще се повдигнат нагоре и веждите им няма да бъдат като сегашните. Погледнете ушите на магарето, на лисицата, на кучето. Едно време това е било мода. Това са били все човешки уши. Тези уши човек ги е поставил едно време. Той е поставил хиляди модели и сега е дошъл до сегашния свой модел. Истинският човек в невидимия свят постоянно прави модели.

Христос казва: “Ако се не родите отново от вода и дух, не може да влезете в Царството Божие.” Аз не искам да развивам този въпрос сега. Това е научен въпрос. Ще кажеш: “Що е раждане от вода и дух?” Много проповедници развиват този въпрос. Но както и да го развият, не е вярно. Това е един Божествен план, който е турен сега в действие. Та казвам: Вашите вярвания, които сега имате, те ще ви доведат близо до тази Божествена идея, че човек трябва да се роди отново. Човек, както и да вярва, трябва да мине през този процес на новото раждане. Ако ли не се родите изново, вашето верую ще остане неразбрано. Христос казва в тази глава: “Търсете Царството Божие и Неговата правда и всичко друго ще ви се приложи.” Но това се отнася до физическия живот на човека. Онези, които развиват идеята, че трябва да се родим отново, казват, че не трябва да се интересуваме от светския живот, че той не ни трябва на нас. Това е пак неразбиране на нещата. Ние не искаме да живеем както животните, но все-таки се интересуваме от животните. Ти може да не живееш светски живот, но пак да се интересуваеш от светския живот. Кое е лошото в светския живот? Ние мислим, че светският човек играе. Играта не е лошото. Казват: “Те пият много.” Та духовните хора не пият ли? Водата не пият ли те? Пият. Само че светските хора пият подправена вода, а духовните хора пият по-естествена вода. Но някой път и духовните хора пият подправена вода. Някой път не искам да привеждам

някой пример, понеже ги изнасяте навън и се поражда едно недоразумение. При един свещеник влиза един човек и го пита какво има в шишето. А в шишето имало една бистра течност. Онзи пита: “Какво е това?” Свещеникът казва: “Това е светена вода.” Онзи човек бутва и вижда, че е ракия. И свещеникът казва тогаз: “Кой ли е турил тази ракия в това шише? То беше светена вода.” И попът сам се чуди.

Та често в шишетата на духовните и религиозните хора има ракия. И минава за светена вода. Аз разбирам под “ракия” следното: всяка една мисъл, която не е чиста, Божествена, аз я считам за ракия; всяко едно чувство, което не е такова, каквото Бог го създал, е ракия; и всяка една постъпка, която не е каквато Бог я е създал, е ракия. Ние ракия не правим, но една нечиста мисъл е ракия. Ти трябва да имаш една Божествена мисъл. Когато ядеш плод, чист, от дървото трябва да го вземеш. Ние имаме предвид в духовния свят да се храним с онези мисли, които Бог сега ни изпраща. И следователно, когато вие четете Словото, ще видите, че всякога човек трябва да се моли, за да може да изпрати Бог Духа си. Казано е: “Ще изпратя Духа си.” И Христос казва: “Когато дойде Духът, той ще ви научи.”

Има три начина в разбирането на живота. Когато аз говоря някой път за любовта, подразбирам това хубавото, чистото, което излиза и което влиза като храна в нашата душа. Когато аз говоря за вярата, подразбирам онази сила, която излиза от Бога и влиза в човешкия ум. Любов е, което влиза в човешката душа, а Божествената сила, която излиза от Бога и влиза в човешкия ум, това е вярата. И на трето място е надеждата. Всички ония блага, които ние търсим, това е надеждата, която излиза от Бога. Това е онзи материал, който излиза сега, и от който се строи човешкото тяло. Ние сме в процес на строеж. Ние сме в един незавършен процес. Апостол Павел казва: “Не сме достигнали до съвършеното.” Някой мисли, че като вярва и като обича, и като се надява, че е в завършен процес. Не,

той е в процес на строеж. Например най-първо ние не трябва да се безпокоим. Опитвали ли сте да не се безпокоите? Ние себе си измъчваме. Седиш някой път и казваш: “Колко съм лош човек!” – ти сам си казваш това. Но като ти каже друг това, ти се сърдиш. В какво човек е лош? Той иска другите хора да бъдат много добри към него, а пък той сам не е добър към тях, както той иска от тях. Например някой аристократ, като върви, погледне го някой съсед и аристократът очаква неговият съсед да го поздравя пръв. Например полковникът върви и войникът пръв ще го поздравя. Кой трябва да поздравя пръв? Ти, като си кажеш, че си лош човек, как е възможно да се радваш в себе си? Как може човек да каже, че е лош. И отде знае, че е лош? Ако човек е станал лош, от само себе си не е станал. Ние туряме външни причини. Значи направил го някой лош. И ако е добър, някой го е направил добър. Тогаз къде е човекът? Третото положение: човекът, който служи на доброто и на злото, той е човекът. Някой казва: “Аз съм лош.” – Не! Ще кажеш: “Днес служих на злото.” Значи двама господари имаш: злото е един господар и доброто – друг. Днес си лош, значи служил си при лошия господар; или си добър, значи служил си при добрия господар и добър ставаши. И ще имате тогаз плюс и минус. И това, което вършите, то ще се самоунищожава, понеже доброто и злото ще се неутрализират. За да излезете от това безизходно положение, вие трябва да приемете любовта. Да възприемете онова новото, което иде от любовта. Едно житно зърно не може да намери смисъла на живота, ако то не е озарено от слънцето. И ако не дойде светлина, топлина и влага, никак това житено зърно не може да разбере света. В житното зърно има нещо скрито, което трябва да се прояви, като поникне зърното. И човек, за да разбере себе си, трябва да е поставен при такива условия – при доброто и при злото. И вие ще намерите в какво положение се намирате. Там започва растежът. Сега сме в положението, дето доброто и злото трябва да се развиват. Христос казва: “Кой от вас, като се безпокои,

може да придаде един лакът на ръста си?” – Никой.

Сега тук на Изгрева са започнали неверни доноси, лъжливи кореспонденти. Никога не ставайте оръдие на лъжливи доноси. И всеки един от вас, който иска да изнесе нещо, да провери вярно ли е това. И аз проверявам тук, че нещата, като се казват, са им турили по десет опашки. Ако вие четете днешните вестници, всичко, каквото те говорят, вярно ли е? Мислите ли, че когато виждате човек в неговото лице, че това е вярно? Вие, за да изучите човека, не го изучавайте такъв, какъвто го виждате, но трябва да има малко прозорливост. Човек трябва да се изучава такъв, какъвто е. Някой човек се усмихне, това ни най-малко не показва, че той е така весел, както изглежда. Някой се показва много сериозен, но това ни най-малко не показва, че той е сериозен. Той има да дава десет-двадесет хиляди лева и е сериозен. И това е безпокойство. Някой пък има някакво си недоволство. Вие искате сега да се представите пред него. Представете си, че довечера Бог ще дойде при вас и ще похлопа както при Адама. По-рано, преди съгрешаването, Бог идваше по три пъти в рая и Адам го посрещаше. Сутринта дойде Бог в рая и Адам не се представи. Дойде на обяд и Адам пак не се представи. И казва Бог: “Може да е на работа Адам.” И вечерта дойде и започна да го търси и да го вика къде е. Сега аз само ви давам една картина на онова разбиране. Скрил се някъде Адам. И най-после Господ го намери в един шубрак, че се скрил там. Защо се е скрил? Адам казва: “Убоях се от Твоето лице!”

Казвам сега: Как ще се явите пред Господа? Вие искате Господ ли да ви търси, или вие да Го търсите? Кое е похубаво? Писанието казва: “Търсете ме, докато съм близо.” Някой казва: “Аз съм търсил Господа и сега не искам да Го търся.” Тогаз ти си под някоя шубрачка. Естественото положение е: като дойде слънцето, трябва да излезем ние да го посрещнем. Това е естественото положение. Естественото положение е: когато дойде Господ, да Го посрещнеш и да Му дадеш онова внимание, което заслужава. А пък ти си

заят и не искаш да го посрещнеш. Сега казвате: “Що значи посрещане?” Посрещането на Господа е във вашата мисъл. Дойде ви една светла хубава мисъл, която преобразува живота ви; дойде едно светло чувство във вас – това го наричам любов; дойде една светла постъпка във вас – това е присъствието на Бога. Тази сутрин посрещнете Господа. Като дойде Господ, да се представите такива, каквито трябва да бъдете. Всеки да се представи така, както разбира. Някой от вас ще каже, че не му е дошло още времето. Той казва: “На стари години ще Го посрещна.” – Закъснели сте. На колкото години сте, посрещнете Го! Няма по-хубаво нещо от посрещането на Господа. То е естественото положение. Нима малкото дете не трябва да посрещне майка си, когато дойде от града? И децата нали посрещат баща си. Кога детето не посреща баща си? Когато е направило някоя пакост. Но щом децата са живели добре, те посрещат баща си и баща им им носи някакъв подарък.

Снощи една сестра дойде при мене вечерта. Беше крайно неразположена. Влязъл някой в рая ѝ, вътре в нейния рай. Това е изкушение. Дойде някой твой приятел вкъщи и казва: “Имате ли малко винце, петгодишно?” Ти речеш да му купиш малко винце. И после ще кажете: “Хайде на здраве!” Понапиеш се малко. Това е едно изкушение. Или допуснете, че този брат носи пет-шест скумрици. Опечете ги малко и ги ядете с лимон. Ти за хатър ядеш от тази риба. Това не е престъпление, но ти нарушаваш нещо. Да ядеш риба, аз разбирам да бъдеш мълчалив – това е ядене на риба. Рибата е мълчалива. Аз препоръчвам да ядете риба в този смисъл – да бъдете мълчаливи. После рибата е винаги чиста. Тя лакомията ѝ е отвън. Тя е мълчалива, нито дума не казва. Аз не искам да извадите заключение в буквален смисъл. Понеже донякъде сте риби, но сте станали и птички, че крякате някой път. Птиците не могат да бъдат така мълчаливи. Но поне да не крякате, да пеете хубаво като славея.

Сега през тази година си купете по едно хубаво огледало и сутринта, като станете, поогледайте се. Или сутрин-

та, или на обяд, или вечерта се поогледайте малко гали сте доволни от вашето лице. И турете си идеята, че трябва да бъдете красиви. Искате веждите ви да бъдат тънки. Не ги скубете. Искате лицето ви да бъде червено, не го боядисвайте. Нито устата не я червисвайте. Ако искате бели да ставате, яжте грах. Ако искате червени да станете, яжте черешу. Ако искате да имате тънки вежди, имайте едно тънко деликатно разбиране за нещата. Нека веждите ви да станат тънки. Щом много желаете материални работи, веждите надебеляват. Това са общи работи. Не трябва да вземате буквално нещата. Веждите, брадата, ушите – това са пособия. Мъжът има брада и мустаци. Те му са антени, антени с дълги вълни. Жените и те имат мустаци, но с къси вълни. Понеже жените функционират с къси вълни, те са по-досетливи. Та казвам: Ако искате да възпитате един мъж, оженете го. Само така се възпитава мъжът. Ако искате да възпитате една жена – да роди дете. Децата възпитават жената. Ако искате да възпитате един човек, събудете неговия ум. Ако искате да възпитате жената, събудете нейното сърце. Или другояче казано: събудете органа на вашата любов, да разбирате Божественото, да имате благородно сърце. И ако искате да развиете вашия ум, събудете вашата светлина. Две неща ви трябва: любов, която да събуди душата ви, и Божествена светлина, която да събуди вашия ум. Да преминете в една нова фаза.

Тридесет и девета година е година на разбиране. Трябва да ликвидираме с всички стари сметки, с всичко старо да ликвидираме и да започне новият закон на любовта. Това е само заради вас. Никога не трябва да налагате на другите едно учение, което не сте проверили. Никога не говорете на хората това, което не сте проверили. Може да кажете: “Казват хората така, но не съм го опитал.” Някой път аз наблюдавам, изучавам човешкото естество. Аз съм забелязал, някой ген, когато ми мине през ума да си почина, всички мислят, че аз нямам нужда от почивка. Някой казва, че ще стои само пет-шест минути и седи един, един и половина,

два часа. Казват: “Как го търпиш?” Дойде някой и отнеме госта време. Но тъкмо излезе той, влиза друг. Някой път си неразположен. Сега аз имам един начин да се справя с тия работи. Аз мога да се скрия и да стана невидим, но аз това не го считам за почтено. Дойде някой и аз му казвам: Ти нямаш нужда от мене. Ти не знаеш какво нещо е страдание. Ти само се тревожиш и се сърдиш. Ти си idi и като започнеш да страдаш, тогава ела при мене. А пък сега не се сърди много – не туряйте много дърва на огъня! Най-първо благодарете на Бога за онова, което в даден случай вие имате.

Някой път вие ме питате и казвате: “Какво, Учителю, намери в нас, че дойде при нас?” Че аз съм един пътник – минавам покрай един извор и ме питах: “Как дойде ти тук?” Аз ще кажа: “Пътят ми е оттук, минавам и се спирам. По този път минавам и рекох да се спра, да видя какъв е изворът. Та временно се спирам да видя какъв е изворът и пак ще си вървя. Тук няма да остана за хиляди години. Ще си вървя по пътя. Има и други извори.” Ти казвах: “Няма ли да ни посетиш пак?” Казвам: “Назад не се връщам.” Ти казвах: “Да дойдем ли с тебе?” Казвам: “Може.” Този е пътят, по който се върви. Но връщане назад няма. Внимавайте за едно нещо. Тази форма, в която сте сега, няма да се върне. И ако между вас има често спорове, не зная, като заминете за другия свят, това няма да се повтори и ще съжалявате, че може да остане нещо неоправено в живота ви.

Аз имам едно разбиране: и в лошия живот, и в добрия живот Бог е там. И Бог казва: “Вие виждате ли в какво положение се намирам?” Този човек греша и Бог мълчи в него. Вътре в нас, когато ние грешим, Бог пак мълчи. И някой път казва: “Не правиш добре.” Ти казвах: “Как тогава?” Бог казва: “Не правиш добре.” Ти казвах: “Къде е Господ?” Той казва: “Не правиш добре.” Ти почнеш да се извиняваш. Той казва: “Не правиш добре.” Ти петниш Господа вътре в себе си. Той е туй благо. Дойде слънцето и Господ ти се усмихне и ти казва: “Това слънце за тебе го направих. Бъди като слънцето!” Отидеш при един сладък плод, Господ

ти казва: “Бъди сладък като този плод!” Та някъде Господ ни учи с предметно учение, какъв трябва да бъдеш. Някой път някой те нахука. И Господ ти казва: “Ти не бъди такъв.” Срещнеш някой невежа, Господ ти казва: “Не бъди такъв.” Срещнеш някой учен, Бог ти казва: “Бъди като него.” Срещнеш някой, който свири, Бог ти казва: “Бъди като него.” Срещнеш някого, който не свири, Бог ти казва: “Не бъди като него.” Някой казва за някого: “Какъв опак характер има той.” Ние мислим, че сме светии. По-голям светия от мене няма. А пък и аз още не се мисля за светия. Аз не мисля още да озарявам целия свят. Аз осветявам само малко. Та къде е проникнало Словото? Съжалявам, че хората не разбират Божественото Слово. Във всинца ви трябва да се зароди желание да бъдете проводници на Великата Божия Любов, която да минава през вас. Вие мене ме радвате дотолкова, доколкото сте проводници на Божията Любов, доколкото сте проводници на Божествената сила.

Вие трябва един друг да се зачитате. Зачитайте Божественото във вас и в другите. Това е засега най-важното нещо. На Христа казаха веднъж: “Учителю благи!” Христос казва: “Не ме наричайте още благ.” Той изпъди с камшик търговците и среброменителите от храма. После неговата полемика с лицемерите. На земята ние не можем да бъдем благи с някои хора. Аз даже някой път, като се стрема да бъда добър, някой път подигам тона си. Сега дойде при мене един млад брат и аз му казвам: “Да не ме лъжеш! Нито черните, нито белите лъжи искам! Човек трябва да станеш! По този начин не може. Няма да ходиш да лъжеш младите сестри. Такава любов не трябва. Ако ще любиш, на свят ще любиш. Пък ако ще лъжеш, иди в света.” Оставете вашата любов с такива методи, каквито имате! Да няма и така, и така. А пък ако искате обикновената любов, идете в света. Но щом дойдете до Божествената Любов, ще живеете както трябва. Тогава сте на прав път. Че, ти като обичаш една сестра, не трябва да накърниш чувствата в нея. Или някой път някоя сестра казва за някого: “Аз

пет пари не давам за него!”

Трябва да имате сега един идеал. Какъв трябва да бъде мой? Ние сега се спираме и казваме: “Православните са лоши.” Аз не защитавам никакви православни, никакви окултни науки. Трябва да влезе Божествената Любов в света! Като отидете при някой плод, той може да ви каже: “Не съм узрял, малко съм сладък още. Но трябва ми още два-три месеца, за да узрея.” Под думата “три” аз разбирам да съедините в едно любовта, вярата и надеждата, че да работят заедно. Това е законът на трите. А деветте е когато съедините физическия, духовния и Божествения живот в едно. Три по три прави девет. На три места по три – девет. Значи да се приложи Божественото на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Това е голяма работа, която ще ви научи как да проявите Божественото.

Когато се събудят умът, сърцето, душата и духът, ще станем силни. Трябва да станем силни в света. Бог казва: “Моята сила се показва в твоята слабост, в слаба среда. Моята сила се проявява в твоето възприемане.” Всеки човек, който възприема добре Божественото, е слабият човек или негативното. Нали негативното възприема добре нещата. Той е от слабите. А пък силен е онзи, който изпраща любовта. Та моята сила се показва в онава, което възприемате. Ако ние сме слаби, ще възприемем. И бих желал в известно отношение да бъдете всички слаби, да възприемете Божията любов, тоест да бъдете възприемчиви.

И кой от вас не е правил погрешки? Само че някои погрешки са видими, а някои – невидими. Кой от вас не се е гневил, не е казал “аз ще му направя това и това”? Кой от вас не се е съблазнявал? Светът не е такъв, какъвто трябва. Бог всичко заличава и казва: “Напред вървете!” Това, което го правим, е външно. Има известни мисли, които ни смущават – те са външни. Трябва да оставим в нас онези мисли, които са Божествени. Ти седиш и казваш: “Какво ще правя?” Щом живееш на земята, не се плаши, защото, ако няма условия на земята за тебе да живееш и да прогресираш,

ще те задигнат в другия свят, дето да има условия. А щом останеш да живееш, значи има условия за един добър живот тук.

Утре, като станете, пак използвайте деня. Не казвайте: “Днешния ден нямам условия.” Всички имайте разположение. Че вие имате всичкото разположение на всички светии, които са достигнали до съвършенство. Имате тяхното разположение. И се казва там, че за един кающ се грешник голяма радост става на небето. Когато се решите да обичате Бога, всички светии се радват на вас. Някой казва: “Няма кой да ме обича!” Някоя мома никои момък не я е обичал и тя се отчайва. Че само един момък ли има в света? Има хиляди момци. Тя може да си избира когото иска. Че онзи планински извор и рекичките, които слизат, престъпление ли правят че образуват голяма река? Ако вода с вода се събира в едно, де е лошото? Престъпление ли е това? Но когато калта влезе във водата и минава за вода, там е престъплението. Когато една ваша мисъл се съединява с мисълта на един друг или когато две чувства се съединяват, или когато две желания се съединяват – и в това няма престъпление. Може да обичате когото и да е, но обичайте го така, както трябва. Не казвам, че не обичате, но имате едно криво разбиране.

Аз често съм правил опит доде сте достигнали. Някой път съм правил разни опити в света. Някоя млада мома хващам и ѝ постисна малко ръката. Тя казва: “Какво искаш да кажеш?” Казвам ѝ: “Да бъдеш добра, да гържиш сърцето си добре и ума светъл.” А пък на друга, като ѝ стисна пръстите, тя казва: “Аз съм много стара, какво искаш да кажеш?” Аз и на нея ѝ казвам същото. Та младата се съблазнява и старата се съблазнява. И двете мислят, че аз мисля нещо. В мене мисълта е определена. На младите казвам: “Господ те е благословил, пази това, което Господ ти е дал!” На старите казвам: “Тебе Господ те е благословил, пази това, което Господ ти е дал!” Те и двете се чудят и казват: “Какъв ли долап има тук?” Навън казват за някого:

“Светят му очите.” Та радвайте се, ако светят очите на някого. Когато потъмнеят очите на някого, хубаво ли е? Коя къща е по-хубава: която свети или която не свети? Ние трябва да се радваме, когато нашите чувства горят, когато нашите чувства са топли и меки и когато нашите мисли са силни. И на вас ви казвам сега, като ви гледам: Пазете това, което Бог ви е дал! За всяко едно благо бъдете благодарни! Няма по-хубаво нещо от това човек да има мир. Аз ви говоря чистосърдечно, засягам и себе си. Добрият живот седи в съзнанието. Аз никога не допускам в себе си нещо отрицателно. Когато влезе една мисъл или чувство в мене, аз ги виждам. И всяко нещо го турям на мястото му. Никога не съвпрягам една нечиста мисъл с една чиста. Всяка мисъл трябва да отиде на мястото си.

Та казвам сега: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш! Обичайте така, както Бог обича. Имайте вяра, както Бог има вяра във вас. Под думата “вяра” разбирам, че Бог всякога изпраща своята сила, за да мислим ние. Понеже той има вяра, че от нас ще стане нещо. И постоянно Бог ни облича с най-хубавите грехи! И трябва да благодарим. И за в бъдеще Бог ни е приготвил много по-хубави грехи. И колкото повече растем, толкова по-хубави грехи ще имаме. И колкото повече се усилва неговата любов, ще дойдат и по-големи богатства.

Сега малко приемаме и малко ни се дава. А пък за в бъдеще, когато се издигнем още, когато любовта на Бога в нас ще се увеличи, тогаз любовта на Бога ще се излива в нас преизобилно и силата му ще се излива преизобилно, и богатта му.

Сега ви пожелавам да бъдете съвършени както е съвършен Отец ваш. Или на ваш език казано, да ме разберете: Учете се добре и бъдете най-прилежните ученици, които има в света!

Отче наш

7,10 ч. с.

Желая ви да имате най-добрата обхода един към друг.

13. Утринно Неделно Слово, гържано
на 8 януари 1939 г., 5 ч. с.,
втори ден на Рождество Христово,
София, Изгрев.

ГОДИНА НА РАБОТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Ще прочета 10 глава от Евангелието на Иоана.
В начало бе Словото

Тази година е година, благоприятна за работа. И веруещите страдат някой път от скука. Няма какво да работят. Не знаят какво да работят. Някой път скуката идва от това, че са се молили и им е дотегнало да се молят. По някой път им дотегне да четат Свещената книга. Казват: “Това го четохме толкоз пъти.” Мислят, че всичко е научно. Така се поставят, като че са разбрали всичко – няма какво да ги интересува. И казват: “Не остава нищо друго, освен, като умрем, да отидем в онзи свят.” А пък това е едно голямо заблуждение.

Трябва да знае да работи човек. И трябва да се учи от всякъде. В една къща има вълна 10–20 килограма. Трябва да я изпредете, да я изтъчете, да пригответе плат от нея и да направите дреха от плата, която да облечете. Това е във физическо отношение. И в духовно отношение човек трябва да знае как да работи. Например защо човек трябва да бъде добър? Че ако ти не си добър, няма да имаш материал, с който да работиш. Доброто и злото са материали и трябва да знаеш да ги преплиташ. За да си учен човек, трябва да познаваш доброто и злото. Трябва да знаеш как да ги преплетеш тези материали. Инак няма да ги туриш на работа и няма да може да се ползваш от доброто и злото. Например някое същество иде от невидимия свят. Там животът е друг. Но какво ще прави на земята, каква работа ще работи? Тук най-първо ще му дадат най-простата работа.

Ще го направят един фенерджия – само да отваря фара, отдалеч да пали този фар, за да го виждат корабите. Ти ще палиш фара. Фенерджия си вътре в себе си, да не би тези, които пътуват вътре в езерото, да се заблудят. И ще отваряш и ще затваряш маяка, фара. След това ще ти дадат друга длъжност – да мениш въздуха навън и навътре. След това ще работиш с водата: ще тургаш и ще преливаш – тая служба ще ти дадат. Ти може да си бил там горе един ангел, да си се занимавал с велики работи, а пък тук ще ти дадат прости работи.

Човек, за да стане добър, как ще започне? Често аз съм забелязал, когато някой говори добре, друг някой си мърда главата, като че разбира. Може твоето разбиране да е толкоз, колкото да знаеш да теглиш вълната, да видиш колко килограма е, но не знаеш да я изпредеш и да я направиш на плат. Знаеш само да носиш вълната. Един българин във Варненско го обидили, като му казали: “Жена ти е много мързелива, не работи.” Той седнал да се хвали и носи цял един топ платно. И казва: “Това е работа!” Значи, за да докаже, че жена му е работна, че не си губи времето, носи платното. Някой ще каже: “Глупава работа е това.” Това не е глупава работа. Човекът донеся веществени доказателства, защото, ако не може да донесе платното, каквото казват хората, е вярно. А пък трябва да се опровергаят хората.

Доброто някой път е негативно, а някой път е положително. Плюс и минус има – два знака. Кое е минус и кое е плюс? Когато даваш от доброто – даването на доброто е плюс. А пък минусът е, когато някой взема. Той е негативен. Някой път трябва да издържаш, да търпиш. Търпението е отрицателната страна. В живота плюс и минус кое е? Бащата е плюс, а пък майката е минус. А децата какво са? Какъв знак ще турите на децата тогаз? На децата ще турят знака на равновесието. Те уравнивяват. Те са закон на равновесието. Две успоредни линии – това представляват децата. Като събираш, събраната сума – това са

децата. Сега аз ви разправам за статически работи, които трябва да минат в динамично отношение в живота. Умният човек трябва да съчетава думите. Като говори думите, той трябва да знае колко положителни думи трябва да изговаря и колко отрицателни. И колко думи трябва да изговори неутрални. Децата са неутрални в онова, което майката и бащата вършат.

Та казвам: В дадения случай, ако бащата не е в тебе и ако майката не е в тебе, ти не си дете. Тогава какво ще бъде твоето положение? Ако работиш само с баща си или майка си, или само с децата, тогаз какво ще бъде твоето положение? Ние на земята казваме: “Бащата го няма, умрял е.” И майката е умряла и остават само децата. Но това е в един свят вече, който е излязъл от релсите си. Ние имаме един свят на смърт, на раждане и на прераждане. Раждането и прераждането е за избавление. Умира човек за някоя своя погрешка и ражда се, дава му се известен кредит, за да си довърши работата. Защото, като умре, той прекъсва работата си на земята. Каквато работа работи, тя ще остане на земята недовършена. Ония, които заминават, казват: “Нашите деца ще довършат работата.” Децата ще довършат своята работа, но работата на бащата и майката ще остане недовършена.

Сега трябва да се научите добре какво имате в себе си. Каквото се руди във вас – всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка ще прилича на вас. Вие някой път мислите, че мисълта е нещо отвлечено. На български думата “отвлечено” има два смисъла. Казват: отвлечена мома – задигнали я. “Отвлечено” значи и предмет, невидим, от психологическия свят. Значи една дума, отвлечена, не е от физическия свят, а от духовния. Върху отвлечените думи човек трябва да работи дълго време, за да разбере техния вътрешен смисъл. И ако той не може да разбере вътрешния им смисъл, мъчно е да се справи. Христос казва, Той описва по какво се отличават крадците. Но има един крадец външен, ние го знаем. Например една лисица, някой

сокол – много животни има, които са крадци. И хора има, които са крадци отвън. Но има и вътрешни крадци – крадци отвътре. Има и духовни крадци, има и умствени крадци. Три вида крадци има, които трябва да се разбират. И ако не ги разбирате, ще попаднете във вътрешно заблуждение. Всички измами идат от вътрешните крадци. Как ще познаете една лъжлива мисъл? Тя повидимому има всичките качества на добър пастир. Но Христос казва: “Крадецът не иде, освен да открадне и да заколи.” Вълкът, когато открадне някоя овца, ще я разкъса. Също така и лисицата ще хване кокошката и ще я изяде. И човешкият, и животинският крадец си приличат. А пък истинският пастир, казва Христос, че дава живот. Истинският градинар посажда дърветата, а пък онзи, който не е градинар, ще изсече дървото.

Та казвам: През тази година, сега, какво трябва да се работи? Трябва да се обръщат хората към Бога. Как ще започнеш, за да го обърнеш към Бога? Ако вас ви турят за учител някъде, как ще преподавате първата лекция по азбуката? Как ще започнете? Учителите сега имат много добри методи, служат си с образи, и с тях лесно се предават буквите. За всяка буква си има един разказ, едно уподобление. И след като предаде 3, 4, 10 букви, после почват да учат не само буквите. Ако сте между евреите, ще учите 22 букви. Там няма гласни. Ако сте българин – 30 букви. Но не се свършва само с това знание. Ще ги съединявате буквите и ще образувате срички и слогове. Много хора страдат, понеже не знаят как да произнасят буквите. Вие не сте наблюдавали къде си тургате езика, върху коя част на устата си тургате езика при произнасяне на някоя буква. Някой път си стускате зъбите, устните, езика. Всички тези неща влияят върху човека.

Ти искаш да бъдеш човек смел, решителен, но ако не се упражняваш, ти не можеш да станеш силен. Вземете онзи, който иска да се бори, може би той с години се приготвява. Има известен начин, по който всички тези борци се приготвяват за борба. Ако никак не се приготвяват,

като излязат на сцената, ще фалират. Вземете онзи художник – колко години трябва да се занимава той, докато неговата ръка развие всичките тези мускулчета на ръката си и развие центровете си в мозъка. Ръката му да бъде така подвижна, че да може всички тези линии да ги схване и изрази.

Аз съм срещал религиозен човек, който да казва: “Да бъдем честни, справедливи.” Че цяла наука е да бъдеш справедлив. Има една външна справедливост. То прилича на външното облекло на човека. Кой къде ще седне – това е физически. Но има една справедливост вътрешна. Ти срещаш някой човек и нямаш правилно понятие за него. Нямаш една преценка. И като нямаш правилна преценка на този образ, то ти си нарисувал една картина, която ще остане вътре в тебе. И тя е вредна за самия тебе. Ти нямаш вярно схващане за този човек. Казват, че всички хора са направени от Бога. Бог ги е създал. По какво се отличават? Всичките хора все от Бога ли са създадени? Сегашните хора от Бога ли са всички създадени? Първоначално са създадени хората от Бога, а пък сегашните хора са създадени пак от хората. И Писанието казва: “Ще изпратя Духа си.” Тел първа Бог трябва да изпрати Духа си в тези хора, които хората са създали, за да станат Божествени. Тел първа трябва да станат Божествени. Вие ще влезнете в едно стълкновение с това, което досега сте знаели. Досега вие мислите, че сте Божествени. Ако сте Божествени, ще постъпвате така, както Бог постъпва. Това е един процес вътрешен. За да зная дали аз постъпвам добре, трябва да премина в духовния свят и трябва да видя как Бог постъпва. Аз няма да гледам как хората постъпват на земята, какви са техните отношения. Писанието казва: “Бог дава дъжда си на добрите и лошите; и слънце изгрява и за злите, и добрите, и за паяка и прочие.” Че паякът изяжда една муха, Господ не се тревожи. И като че казва: “Много добре прави.” Като че Господ казва на паяка: “Ти хубаво си изпреди паяжината, гледай да хванеш мухата добре.” А пък на мухата казва: “Внимавай,

той е един художник, фабрикантин е на платно. Ти отдалеч му гледай произведението.” Че паякът си прави паяжината, не можем да го осъдим. Ние го съдим от наше гледище и казваме: “Хванал мухата.” Че колко мухи ние хващаме! Че вие сте хванали една кокошка – кокошката кряка, паякът е хванал една муха и това е лошо, казвате. А ти хванеш кокошката и казваш: “Това е по Бога.” Ти вземеш едно яйце от кошницата и го чукнеш в тигана и казваш, че това е по Бога направено. Ако свраката изяде едно яйце, казваш, че това не е по Бога. Ти, като изядеш яйцето, по Бога е. А пък свраката, като изяде яйцето, това не е по Бога, казваш.

Да преведете тези величини: кога свраката трябва да изяде едно яйце и кога човек? Представете си, че хората правят яйцата. Представете си, че хората един ден почнат да правят яйцата. И тогаз свраката, която е научена да яде яйца, има ли престъпление, ако ѝ дам едно яйце, направено от хората, да го изяде? И ако аз изям едно яйце, направено от хората? Да изядеш яйце от кокошка не е правилно, но ако направиш едно яйце от шоколад? Едно яйце, направено от Бога, никой не може да го изяде. Работата седи другояче. Една кокошка, която човек е изял, тя нищо не губи. Всички тези кокошки клетки, като влязат в човека, имат по-добри условия да се развиват – тази кокошка ще стане по-добра, по-учена и ще добие някои качества. Така че в услуга на кокошките е да ги изядат хората. Ако един вълк изяде човек, лошото седи в това, че като влезе човек във вълка, той ще научи много лоши неща от вълка. Вие тези неща ще ги превърнете. Щом отидеш в света, щом светът те изяде, какво ще научиш? Щом станеш духовен, духовните хора са те изяли. Какво ще научиш от тях? Ако научиш, ти си на правата страна. Трябва да научиш нещо.

Та казвам: Трябва да разгледате научно един въпрос. Какво трябва да спечелите сега през тази година? Да допуснем, че някой от вас е слаб. За да станеш силен човек, как трябва да работиш? Силният човек трябва да разбира законите на въздуха, на светлината, на водата, на храната и

да знае в каква пропорция каква храна трябва да взема всеки ден. Някой път вие, като ядете, образува се тежест в стомаха, стомахът не иска да работи – в дадения случай храната е неподходяща. Вие като деца сте обичали някои храни, но на стари години се нуждаете от други храни. Представете си, че на стари години ти изпадат зъбите и не можеш да си дъвчеш храната. И тогаз стомахът ви почне да страда. От какво изпадат зъбите на хората? Има си причини. Не само зъбите изпадат, но очите му замъжделят и почват да недовиждаме работата. И ушите ви почват да недослушват. И носът ви почва да губи своята чувствителност. И езикът ти почне да не може да се движи добре. Някой път не ти се говори, нямаш разположение да говориш.

Та казвам сега: Кое е онова новото, от което трябва да се учите? Аз говоря за Любовта. Но аз считам Любовта за майка. Вие искате Любовта да бъде ваша собственост. Вие нямате разбиране. Майка ви не може да бъде ваша собственост. По-уместно е вие да бъдете собственост на майка си, отколкото Любовта да бъде ваша собственост. После вие искате да бъдете мъдрър. Но Мъдростта е баща. Мъдростта не може да бъде ваша собственост. По-уместно е вие да бъдете собственост на Мъдростта, отколкото тя на вас. Истината е син Божий. Всяка истина е дете на Мъдростта и Любовта. Тя не може да бъде ваша собственост. Тя е царско дете. Тя някой път може да каже някоя добра дума за вас, за да се повдигнат акциите ви. Истината ще ви освободи, е казано. Тя носи свобода. Една дума като каже Истината за вас, това много значи. И една дума Любовта като каже, пак много значи. И една дума да каже за вас Мъдростта – баща ви, това много значи.

Сега вие имате едно понятие за Любовта, което не знаете добре. Вие имате някое чувство във вас и казвате: “Имам любов, но тя е неоценена. Имам знание, но то е неоценено.” Това е samozаблуждение. Единственото нещо, което в света хората ценят, това е Любовта, това е

Мъдростта, това е Истината. Някой казва, че не ценя Истината. То е самозаблуждение. Онова, което вие цените в себе си, това е Любовта. През целия си живот вие се стремите към Любовта, съзнателно или несъзнателно. През целия си живот вие се стремите към Знанието, но не знаете как. И се стремите към Истината, на която изводът е Свободата. Свободата е резултат на Истината. А пък Истината не е нещо мъртво.

Когато ние говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние разбираме Божествения свят. А когато говорим за Духа, като казваме “Бог е Дух”, ние имаме вече духовния, ангелския свят. А пък когато говорим за човеците, ние сме в материалния свят. Човек представлява материалния свят. Ангелите представляват света на Духа. Казват “духовен човек”. В духовния свят ти не можеш да бъдеш духовен, ако нямаш сила в себе си. Всички ангели са мощни, силни, крепки. Ти, за да бъдеш между тях, трябва да бъдеш силен. За да бъдеш ангел, ти не трябва да се спреш пред някоя неща и да кажеш: “това е възможно” и “това е невъзможно”. Сега на земята силният човек в какво се показва? На земята човек изучава доброто в отрицателен смисъл. Обиди те някой човек. Кое е по-хубаво: да постъпиш както той е казал или трябва да претърпиш? Щом те обиди някой, ти казваш: “Не мога да търпя обидата.” Чудни сте като казвате така. Че ако ти минеш през гората, най-малко стотина мухи ще ти оставят визитни картички върху шапката и ще кажат: “Нито пет пари не даваме за вас!” Къде ще ги хванеш да се разправяш с тях? Някоя птица остави върху тебе визитна картичка. Някой човек ти казал една дума – значи ти претърпяваш една обида на мухата, а пък обидата на хората не можеш да търпиш. Казал ти някой нещо, една обидна дума. Разложете думата “о-би-да”. Ако отделите тези срички със запетая, тогава ще имате ли обида? “Би” какво значи в българския език? Значи две, двойно. “Да” значи положителното – това, което искате да направите, го правите.

Вие сега тургате един смисъл в думата, който самата

дума не съдържа в своите слокове. О-о, да бях такъв, какъвто аз искам! Или: Да можеш да обиждам така, както трябва. Можеш ли да обиждаш някого така, че да му заръчаш нови грехи, нови обуца, нова шапка, да го нахраниш добре, да му направяш нещо? Това е голяма обида. Ако дадеш сто лева на един богат човек, той няма ли да се обиди? Дайте сто лева на един сиромаш човек и той ще благодари на Бога. Богатият ще те наругае. Той ще ти каже: “Ти разбираш ли с кого имаш работа? Да не си позволяваш това!” Защо за богатия стотите лева са обида, а пък за сиромаша не са? Каква е идеята? Но на този богатия, който умира, ако съм сварил лайкучка или пелин и му дам една чаша, горчива, той ще ми благодари, че съм го излекувал. За стотия лева ще ме изругае, а пък за горчивата чаша, за злото, като го туря на място, ще ми благодари. Ще каже: “Много ти благодаря, че оздравях!” И човекът ми дава 4-5 хиляди лева за една горчива чаша. Но трябва да знаеш как да даваш горчивото на човека. Аз съжалявам някой път, че вие си хвърляте думите, когато се обиждате. Не знаете как да се обиждате. Като обиждаш, обиди го на свят! На богатия не му давай сто лева. Да му дадеш една горчива чаша, но да ти плати. Това е цяло изкуство! Когато някой бутне ръката на млада мома, това се счита за престъпление. Но когато дойде лекар и бутне ръката на младата мома, всички седят с трепет и ще му платят. Той ще каже: “Пулът е нередовен.” И за пипането ще му платят сто лева. Има лекари, които пипат за хиляда лева. Ако е голям авторитет, тогаз се плаща повече. Всяко пипане в света, всичко в природата е разумно. Всяко пипане в света трябва да бъде разумно. Когато пишеш, пиши разумно. Щом пишеш глупави работи в книгата, ще носиш отговорността. Знаеш ли кои са глупави работи? Нали имате волските езици – тъй наречените полици. Аз съм слушал да ги наричат волски езици. Ако ти искаш да си играеш и се подпишеш на такъв волски език и друг някой напише върху него, че имаш да му дължиш 10 хиляди лева, тогава какво ще правиш? Щом говориш празни думи, ти се

подписваш някъде и после онзи тури отгоре сумите. Дяволът носи волски език, полица, и казва: “Подпиши се тук! Искам да имам за спомен твоя подпис.” И след време излиза, че имаш да му дължиш.

Та сега, през тази година почнете да работите върху себе си. По някой път аз ви казвам: Не критикувайте хората, но критикувайте себе си. Но то е цяло изкуство да се критикува човек. Ако аз се критикувам, че не пиша хубаво, ако не харесвам писаното от мен, аз почвам да пиша. Пиша, докато ми се хареса. Една дума я пиша 10–20 пъти и казвам най-сетне, че хубаво я написах. Защото, ако една дума я напиша хубаво, съзнателно, то мога да я изпълня, да я направя.

Мнозина са ми казвали: “Кажу ни, да научим небесния език.” Казвам: Вие земния език не може да произнесете, че небесния. Аз, по 4–5 години ми взема, за да се науча да произнасям небесния език, а пък той иска изведнъж. Не зная кому колко години ще му трябва за това. И иска веднага. Аз, който съм толкова учен човек, ми трябва толкова време, а пък той иска веднага. И казва ми: “Кажу ми да чуя една дума от небесния език.” Казва ми още: “Как произнасят думата “любов”?” Опасно е. Щом кажеш “любов”, в невидимия свят всичко пламва и гори. Къщата ще пламне в огъня и всички хора ще изгорят. Вие може да кажете на земята думата “любов”, и няма огън, само нещо дойде до ухото ти – известни трептения. Обаче в невидимия свят, в ангелския свят не е така. Огънят тук на земята гори. А пък в невидимия свят гори, но там съществата не изгарят. На тези, които горят вътре в огъня, става приятно. За тях огънят им е приятен, както за нас светлината.

Това е състояние, което вие може да опитате вътрешно. Този Божествен огън е, който може да внесе новото в света. Христос казва: “Огън дойдох да туря в света!” Като се запалят хората и почнат да горят, щом всички хора почнат да горят, светът е вече на поправяне. Вече две хиляди години, откак е запален светът, и все го гасят. Щом

се запали в света един човек, то отиде вече. Най-първо запалят двама млади. Като ги запалят, те почват да горят и след това хората тичат, всички почват да ги гасят – изгасят ги, за да не изгорят. Някой ще ти каже: “Какво си тръгнал по неговия ум, той къде ще те изведе?” На жената говорят едно, на мъжа – друго, на децата – друго. Всички хора в света противодействат.

Та казвам: Най-първо имайте едно право понятие за любовта! Най-първо ще запалите себе си. Ще се запалиш и ако не изгориш, ако почнеш да се топиш, то е добър признак. В любовта нещата трябва да горят, без да изгарят. И трябва да се топят, за да се пречистят. Страданието е необходимо за пречистване. И благодарение, че ние имаме вече тази малката топилка, вие мерите топлината. Тридесет и седем градуса е температурата, при която става вътрешният процес на вашия живот. Но за да се събуди някоя мисъл във вашия мозък, иска се повече от 37°. За да функционира кръвообращението правилно, необходимо е 37°, но за да функционират вашите чувства, не са потребни само 37°. Там се изисква и голяма светлина, и топлина. А пък за да функционира вашата мисъл, се изисква още по-голяма топлина и светлина. Ние имаме тук в салона няколко лампи. Ако обикнете една от тези лампи, какво ще ви допринесе? Хубаво е, лампата ни прави услуга, че аз мога да чета и вие можете да ме гледате, но на тази светлина плодовете не могат да зреят. Но ако обикнете това, което може да ви причини по-голяма полза, ще зреят плодовете. Това е слънцето. Значи, ако обичате един човек, може само книга да четете. Този човек може да ви помага само за четене на книгата. Но ако искате този човек да ви причини полза, гледайте могат ли вашите плодове да зреят при неговата светлина и топлина. Могат ли вашите мисли и чувства да се събудят и да зреят, обичайте този човек.

Когато ние казваме, че трябва да обичаме Бога, ние разбираме този закон: Ти, като мислиш за Бога, в тебе трябва да се събудят ред нови мисли. Светът трябва да

има друг облик вече. Дряхнал* си, стар си. Ти, като помислиш за любовта на Бога, да се подмладиш. Божията любов има едно свойство – тя подмладява. Писанието казва: “Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови.” При човешката любов ще остарееш. Ако искаш да остарееш, обичай хората. И ако чакаш те да те обичат, пак ще остарееш. И ако ги обичаш, пак ще остарееш. Вие сте остарели по единствената причина, че човешки сте обичали. Ако искате да се подмладите, вие трябва да обикнете горния свят, трябва да обикнете Бога. И Писанието казва: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезнете в Царството Божие.” Как разбирате този стих? Ако ти на земята не можеш да намериш един човек от невидимия свят, когото да обичаш; ако в себе си не можеш да го намериш или в онези хиляди, които срещаш, ако не намериш един, тогава пак не можеш да се подмладиш. Това е, което разбира Христос под думите “ако не станете като малките деца”. Колко учители трябва да те учат в класа? Десетина души ли? Един учител трябва! Ученикът трябва да намери един Учител, който да го научи на Божествената Любов. Той трябва да разкрие първата буква на Любовта. И Любовта си има своя език. Колко хиляди години я учите, и все-таки знаете по една дума да напишете. И Писанието казва: “Когато Бог обикнал човека, като го видял, казал: “Да направим човека по образ и подобие нашему.” Представят там, че Бог взел пръст. Не. Бог, понеже обикнал човека, казал: “Да му направим на този човек един хубав апартамент.” И взел, че му направил едно тяло. И го обикнал, и го турил в този апартамент, и му казал: “Понеже те обикнах, всичко това давам на твое разположение. Отсега нататък да живееш разумно, както аз искам.” Това е казал Господ. Че Господ ви е обикнал, това се вижда от туй, че всеки си носи апартамента. Само че тия апартаменти не ги е направил Господ, а по поръчка на Иван, Петко, Стоян са направени.

* гряхнал – отпаднал, немощен, слаб

Казано е: “Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие.” Новото раждане е Божественият апартамент, в който трябва да влезете. Това е човекът, направен от Бога! Казано е: “Роденият от Бога грях не прави.” Между него и обикновения човек има такава разлика, както между пеперудата и гъсеницата. Има такива примери в природата. Гъсеницата представлява физическия живот. Тя е продълговата. Тя ходи, крепи се. Има госта крачка, качва се по дърветата, яде листа, прави пакости. Но един ден тази гъсеница казва: “Аз ще изменя живота си. Не искам да живея по старому.” Гъсеницата е научила изкуството да си направи пашкул. От пашкула излиза пеперуда с шарени крила и хвърка из въздуха. Онзи, който е роден от Бога, той както пеперудата е вече разбрал света и е свободен от вънкашни несгоди. Че нямал пари, това не го смуцава. Какво мислят хората за него, и това не го смуцава. Смуцението не иде отвън. То е нещо вътрешно.

Сега много пъти казвам: Не се обиждайте! Ето аз как разсъждавам за обидата. Аз не съжалявам по човешки съображения, че съм обидил някого. Когато някой дойде при мен, аз съзнавам, че съм пред лицето на Господа. Аз съжалявам, че пред лицето на Господа съм обидил някого. Аз не съм обидил него, но съм хвърлил сянка и върху лицето на Бога и за нищо и никакво се карам на един човек. Любовта не позволява аз да обиждам другите. Ти обичаш един човек и ще нахукаш пред неговото лице някой друг. Каквото и да е направил онзи човек, ти за Любовта на Бога ще премълчиш. Вие уважение и любов към Бога нямате, понеже се обиждате пред лицето на Бога. И после искате да убедите Бога, че онзи заслужава това и това. Вие нямате разбиране. Щом отивате при Бога да се оправяте, Той тегли завесата и казва: “Вие сте далеч от мене.” И вие изгубите мира и спокойствието си, и Господ Го няма вече. Вие не сте на небето, а в ада. И цяла нощ се въртите на леглото си.

Имаше един евангелист Райчев, героят Райчев го наричам, не този Райчев, нашия. Той беше от Русенско, един

снажен бабаджанка. Преди да се обърне към Христа, той обичал да потупва жена си на общо основание. Той казвал: “Каквото кажа аз, това!” Но обръща се той към Бога, чете Евангелието, става евангелист. Той казва: “Казва ми нещо, Райчев, ръката вече няма да я дигааш!” Петнадесет години той живее така, не потупва жена си. Говори ѝ по любовно-му. Но един ден се скара, удари ѝ две плесници, и целия ден ще се пукне. А пък трябва да отиде на нивата да оре. Целия ден е той в мъка. Казва той: “Жена ми не иска да ми прости.” Тя казва: “Виждам, че в тебе няма никакво християнство.” И той казва: “Моля ти се да ми простиш, защото, ако не ми простиш, ще се пукна. Не мога да живея, ще умра!” И когато тя му казала “прощавам”, тогаз като че паднал от него голям товар: “Изпъдих големия дявол от себе си, от сърцето си.”

Вие тази година искате пак да я прекарате както другите години. След 1999 година ще имате такива условия! Ще кажеш: “Понеже съм при Господа, да не ме занимават, аз не искам да се занимавам с това какво са казали хората за мене! Не искам и да ме занимават хората с това и това!” Ще каже някой: “Чакай да ти кажа едн-какво.” Ще кажеш: “Не, не!” Господ да ви каже каквото трябва да ви каже! Какво има да се интересувате какво мислят хората за вас. Всичко, каквото хората мислят за вас, не го слушайте. Това всякога ще ви обиди. Защото хората ето какво правят. Аз съм виждал, често хвалят някого и след като замине, казвам им: Защо му говорите това? Те казват: “Да го понамажем малко.” Ти си учен човек, свършил си, пишеш една книга. Казват пред тебе: “Отлична книга!” А подир тебе ти говорят лошо. Не искай да хвалят хората какво си писал. След като си граснал няколко стихчета, не искай да ти кажат, че е хубаво. Римата не е още поезия. Някои от вас може да сте поети. Ако искаш да знаеш дали сте поет, иди при болни хора и напиши една поезия за тях. И ако напишеш три куплета и болният стане и оздравее, той сам ще целува тази поезия. Защото, ако не беше писал тези три

стиха, онзи щеше да си бъде инвалид.

Христос казва: “Стани, вдигни огъра си и ходи!” Ето поезия! И досега говорят тези думи: “Стани, вдигни огъра си и ходи!” Когато се обезсърчите, кажете си: “Стани, вдигни огъра си и ходи!” Аз ви казвам: Тридесет и осем години седите в къпалнята и чакате някой да дойде, да ви тури във водата. Вдигнете си огъра! Вън от къпалнята! Влезте в света и работете сега! Никакъв огър! Всичко това, старото, което сте имали, изнесете го навън! И ако вие не можете да намерите едного в света, когото да обичате, и за когото можете да жертвате всичко, и ако не можете да намерите в света едного, който може да се жертва за вас, тогаз не сте разбрали любовта.

По какво се различава характерът на Христа? Че Той се пожертва за другите. От Христова страна няма какво да искаме. Христос се е пожертвал, Той работи за нас. Остава ние да се жертваме, а пък ние седим и мислим две хиляди години как да се пожертва човек. Заради Него ще носите всичките обиди! И като ви обидят, ще кажете: “Заради Господа!” И ще се зарадваш, че са те обидили. Като те окрадат, заради Господа ще се зарадваш, че са те обрнали хората. Та за всичко, каквото ти стане, ще се радваш! И най-лошото като ти стане, да се радваш! Че това е Любовта!

Най-първо, ако онова съдържание на вашата чаша не го излеете, как ще ви се внесе новото? Как ще познаете вие Божията Любов? Сега всинца сте способни за тая опитност. Тя е лична. Не се питайте как да го направите. Никого не питай как да го направиш. Даже една погрешка да направиш, пак направете този опит. Направете го както знаете, без да питате някого. Какво разбирате вие по думите на Христа “Аз съм вратата”? Вратата на живота е Любовта. Без Любов вратата не може да се отвори. Любовта ще отвори вратата. Всичките възможности в живота за постижение в каквото и да е отношение, в какъвто и да е смисъл – и в най-малкия смисъл, са в Любовта.

Любовта е вратата и за големите, и малките постижения. Богати искате да станете. Не можете да станете богати, ако не дойде Любовта. Учени не може да станете, ако Любовта не е вратата за това. Красив не може да станете, ако Любовта не дойде. Здрав не може да станете, ако Любовта не дойде. Поет не можете да станете, ако Любовта не дойде. Нищо не може да бъдете, ако Любовта не дойде. Любовта е вратата. През тази врата ако минете, ще постигнете всичко. Тя е вашата майка. След това ще дойдете до баща си. Заг Любовта седи Духът. Той е по същата линия. Щом имаш Любовта, тогаз Духът ще дойде да живее в тебе. Добротата ще дойде в тебе. И тогава ще бъдеш способен за знание. Ти не можеш да имаш знание, преди да е дошла Любовта, преди да е дошъл Духът. Като дойде Любовта, като дойде Духът, тогава ще дойде знанието. И като дойде знанието, ще дойде след това Истината, и ще разбереш какви са отношенията в духовния свят. И тогаз ще стъпиш на краката си и ще слушаш, и ще гледаш другояче. Сега всяко едно ваше движение ще се отличава и всяка една казана дума ще се различава. И да ви е приятно, като си говорите. И като говориш, сам да се слушаш.

Да благодарите на Бога, че сте Го видели. Защото Любовта е първото лице на Бога. Под думата “милосърдие” ние разбираме майката. Това е мекият елемент на Бога. Ако Бог не беше милосърд, вашата работа би била свършена. Вие ще призовете Бога в Неговото милосърдие. През тази година приложете милосърдието в себе си. Какви сте били грешници в миналото, оставете този въпрос. Те са човешки мнения. Има във вас нещо Божествено, което Бог иска да събуди. И Писанието казва: “Възлюбил си Истината в човека.” Във вас има един Божествен зародиш, който от хиляди години седи и чака да гадете ход на Божествената светлина, за да може това Божественото да оживее. Вие сега по човешки ще живеете 100–120 години и ще умрете. Ще кажете: “Какъв ще бъде онзи свят?” Едновременно на земята трябва да живеете и физически живот, и духовен, и

Божествен. С главата си ще живеете Божествен живот, със сърцето си – духовен, а пък с тялото си – физически живот. Тялото – това е човекът на земята. Сърцето – то е духовният човек, а пък главата е Божественият човек. Едновременно и в тези трите свята ще живеете. С главата ще видите едно, със сърцето – друго, а пък с тялото – друго.

Аз не казвам, че онези, които са ви учили, са ви учили криво. В миналото вие сте имали малко светлина. Погрешката не е седяла във вашите учители, но те не са имали светлина. Ако аз дойда с една малка светлина, какво ще видите? Ще видите малко. Колкото светлината е по-голяма, толкова повече виждате и по-голям простор се отваря. И когато дойде дневната светлина, целият свят се отваря пред вас. Радвайте се на деня, но се радвайте и на нощите, които сте имали. В миналото трябва да благодарите на онези ясните нощи, защото някой път животът ви е бил тъмен, покрит с облаци, с гръмотевици и той е бил живот на страдание. Но красотата на този живот е в ясните нощи, когато сте виждали украшенията на небето. Те са ви казвали: “Не бойте се, Бог нас създаде и вас създаде.” Звездите казват: “Бог създаде нас заради вас и вас заради нас.” Всичко в света е създадено заради нас. Но и ние сме създадени за света. Та благодарете за тези нощи. Благодарете и на деня, когато светлината дойде; на слънцето, което прави нещата по-близки. Благодарете за черешите, крушите, ябълките, за всички малки мушички. Че като кацне някоя муха на главата ти, ти се зарадвай. Че и ти не си ли една голяма муха, която си кацнал на земята, както е кацнала една муха на главата ти? Казвам: Както земята ме търпи – тя е жива – така и аз вървя и си нося на главата мухата. Това е Любовта. Аз мога да махна и да изпъдя мухата. Но после пак дойде мухата. Тя казва: “Чакай да кацна малко на тебе. Искам да те видя малко. Нали сте божества. Позволи малко на шапката ти поне да кацна.” Казвам: “Добре тогаз.” И мухите казват: “Понеже много те обичаме, ще си оставим

своя подпис.” Иван, Драган, понеже е дошъл на визита, оставил своя подпис. Не се докачвам. И като сменя шапката си, виждам десетина визитни картички: “Иван Стоянов, едикои си номер, еди на коя си улица.” На втория ден излизам с нова шапка, а пък тази я турям за спомен с подписите. Аз духовно разглеждам работите. Ако разглеждате физически работите, нищо няма да разберете.

Та тези са новите мисли: Заради Любовта, която Бог има към вас, да можете всичко да претърпявате един на други. И не да ви е страх, но смели ще бъдете! Който е болен, да убеди болестта, да каже на болестта: “Ти си много ленива, много си голяма аристократка. С този характер, който имаш, в Царството Божие няма да влезеш. И освен че ти не работиш, но и на мен не позволяваш. Остави се от този мързел, от тази леност! Да напуснеш мързела си! Ела ти и аз да работим за Господа! Ти съвсем си загазила.” И като я убедиш, един ден тя ще ти каже: “Ще дойда и аз да работя.” И ти се развеселиш – обърнал си болестта. Една болест ти стана твоя приятелка. Тази болест е един стар твой дяло. Живял преди четири поколения и сега е дошъл и се загнездил в крака ти, взел собственост и ти казва: “Имаш да ми даваш. Не те пуцам докато не платиш.” На този дяло ще му кажеш: “Колкото имам да ти давам, ще ти платя. Ела с мен, ела до банката.” Той иска от тебе или да му дадеш един хубав обяд, или пък особена греха. Като му намериш цака, ще му кажеш: “Напусни крака ми, ще идем до банката.” И ще видиш тогава, че ще ти отпусне крака и той ще се освободи. Но щом кажеш “ще иде до банката”, ще отидеш и ще вземеш десет хиляди лева и ще ги раздадеш на сиромасите, и болката ще си отиде. Но това няма да го хващате буквално. Няма да направите оная погрешка, която направи онзи руски студент, който свършил по богословие. Христос му казал насън: “Не ти харесвам очите.” И студентът запалил свещ и изгорил едното си око. И тъкмо се готвел да изгори и другото си око, но влезли другите студенти и го спрели. И вие да не би да направите

същата погрешка. Не да си горите око, но не подозирайте никого в неговите постъпки. Подозрението ще дойде, но не се съединявайте с това подозрение. Всякога ще дойде подозрението, но никога не давайте място на едно подозрение в душата си. Гледайте да имате в душата си една вярна представа дали това е вярно, или не. И вие, като знаете дали е вярно, или не, не се произнасяйте, но се радвайте в себе си, че сте разбрали истината. И човек, щом разбере, че някои неща са прави или криви, пак да е спокоен. И да остави правите или кривите неща. Да не се обезпокоява, но да знае, че това, което мисли, е вярно. Вие сте на едно изпитание – ако дойде един ваш брат и бръкне в джоба ви, и извади хиляда лева, той бръква да те опита. Ти изведнъж ще му кажеш: “И ти ли, мой брат, ме обираш като другите?” Ти тогава нямаш понятие за твоя приятел. Макар и всичкото ти имане да ти вземе, ти никога не се съблазнявай, че иска да те ограде. Каквото и да се случи в света, да не се усъмниш в онзи, който те обича. Да не кажеш: “Разбрах, че и тук няма правда.” Писано е: “Всичко, каквото се случи на онзи, който любя Боза, ще се превърне за тяхно добро.” Бръкнал някой в джеба ти – за добро е. Казал ти някой лоша дума – за добро е. Казват добро за вас – то е за любов. Лошите работи са за добро, а добрите работи, които са казани, са за любов.

Та казвам: Заради Любовта на Господа почнете да работите така през тази година. 365 души трябва да обърнете непременно. Ако не ги обърнете, в Царството Божие не може да влезнете. 365 хубави мисли трябва да приемете, 365 хубави чувства трябва да приемете и 365 хубави постъпки трябва да направите. Това непременно да направите. Това е възможно. Тези мисли, чувства и постъпки ще ги отбележите в една Свещена книга! И ще напишете на книгата такава заглавие: “Моят пръв опит да постигна и разбера Божествената Любов”. И после ще отваряте и ще четете тази книга. И тогаз, като опитате, като разберете работите, ще оцените доколко нещата са верни и докол-

ко не са. Аз искам тези неща да ги направите, за да се убедите. Не да ме убеждавате, не да ги казвате на мен. Това ще стане по закона на пълната вътрешна свобода. Трябва да бъдете крайно свободни. Да няма никакво притеснение. Това е една задача.

Като гоиде човек да умре, как ще умре? Знаете ли колко мъчно се умира? Речеш да излезеш – има вързани конци от хиляди години. Тъкмо се подигнеш малко и пак се върнеш в тялото си както някоя пеперуда. Да не гоиде време да умираме, да влизате и да излизате, но да бъдете напълно свободни. И какъвто апартамент изберете, да може да живеете в него. Ако ви се наложи, какъвто и да е – криво-ляво апартамент, не се ангажирайте да живеете в такъв апартамент, както сега. Вашите бъдещи апартаменти трябва да имат на изток три прозореца, на юг три прозореца, на запад три прозореца и на север три прозореца. Дванадесет прозореца трябва да има апартаментът ви. Всяка една стая, в която живеете, трябва да има дванадесет прозореца, защото в апартамента ви няма да изгрява слънцето, но то ще ходи наоколо, около вас. В този свят, в който влизате, слънцето не изгрява от изток и не залязва на запад, но ходи наоколо и никога не залязва. Та през всичките ви прозорци ще влиза Божественото слънце! Христос казва: “Аз съм вратата, и ако някой mine през Мене, ще влезе и ще излезе и паша ще намери.” Трябва разбиране на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля.

Отче наш

Вие сте живели досега като калугери и ви е казано да не излизате навън. Аз пък сега казвам: Всички излезте вън в света, поне за да изпросите благодеяния за манастира.

7,15 ч. с.

14. Утринно Неделно Слово, гържано
на 15 януари, 1939 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето съвсем ясно, нашарено със своите украшения –
звезди и месечинка, малко парче. Времето меко, топло.

Вън, на поляната направихме гимнастическите упражнения.

ОСНОВНОТО ПРАВИЛО

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще чета Евангелие от Марка, 4 глава.

Духът Божий

Христос зададе един въпрос: “Защо сте така страхливи?” Това море не беше много голямо море, в което биха могли да се удавят. То не беше нито като Черно море, нито като Средиземно море, нито като Атлантическия океан, но малко езерце като Рилските, малко по-голямо. Те бяха в една обикновена лодка. Аз се чудя как учениците му не знаеха да плават. Защо ги беше страх? Ако се обърне лодката, то поне да се научат да плават.

Има нещо в човека, което го спъва. Страхът е едно чувство, което спъва човека. И ако страхът не се впрегне на работа, създава се една голяма неприятност. Някой път това чувство така се развива в човека, че човекът го е страх да седи сам вкъщи. В тъмно му се привиждат видения. Или като пътува в гората, големите чукани му се привиждат хора, разбойници.

Разправят ми един пример. Един евангелски проповедник проповядвал, че човек трябва да има вяра, да бъде смел, решителен. Един ден жена му го накара да чисти лук. Като рязал лука с ножа, клъцнал ръката си и потекли две капки кръв, и той паднал на гърба си. И този проповедник, който е свършил в Америка, един от най-способните – знаел 4–5 езика, с образование, знаел английски, френски, гръцки, турски и еврейски – от страх припада.

В романа героинята все от нещо ще припадне. И като

припадне, считат я за голяма героиня. Казвам: Ако човек не свърже страха с чувството на разумността, страхът може да му създаде и много големи неприятности в живота. Страхът в живота си е изиграл своята роля, понеже той е завзел едно от най-видните места в животинското царство. Той е едно чувство, което изразявало справедливост. Страхът всичко решава. Онези, които са имали страх, казвали на слабите: “Да бягаш, нищо повече!” Не аргументирай, щом си слаб – бягай! Колкото си по-далеч от опасността, толкова по-добре. Страхът казва: “С учен човек не се препирай, но като е учен – надалеч стой.” Обаче това чувство, което у животните е решавало най-важните въпроси, спасявало е живота им, в човека вече отива на заден план. В човека има нещо друго. Някой път у него се явява някое чувство на тщеславие, да мисли, че е много силен и си изпаца.

Знаете ли, има една приказка из българския живот. Връща се един мъж и разправя на жена си, и казва: “Днес утрепах една мечка. Като я ударих с ръката веднъж, търкулна се.” Жената каза: “Не беше ли те страх?” “Как ще ме е страх?!” Тя била малко шегобийца. Вечерта свързала една тенекия с едно въже и оставила я далеч. Каза на мъжа си: “Роднините на мечката дойдоха, искат да те видят.” И чрез въжето потърпила тенекията. Мъжът казал: “Кажете им, че аз бях горе на крушата. А тя беше до крушата и като се покачи, падна и се уби.”

Страхът е свързан с лъжата. У децата и у другите всички бели и черни лъжи все се дължат на страха. От научно гледище Адам, като направи една малка погрешка, той се скри и така се извини. Казва му Бог: “Защо не дойде, аз когато те виках?” “Убоях се, уплаших се.” “Че защо те е страх? Да не би да си направил една малка погрешка?” И в какво седеше погрешката? Понеже жена му ходела по научни изследвания из райската градина, намерила един непознат плод, вкусила от него. И той е вкусил от този плод. А пък според законите имало комисия в рая – всеки плод трябва да се преглежда, да се тури на него печата на рая и

тогаз да се яде. Адам ял без печат този плод и се скрил под шубрачката. Господ най-после го намерил под шубрачката и го хваща. Та казвам: Трябва човек да си образува един навик, за да се справи с едно чувство. Не че страхът е безполезен. Полезен е на своето място. Най-много болести се явяват от страх. Когато той се развие чрезмерно, човек не може да седи вкъщи, на каруцата не може да се качи.

Преди години една учителка от Варненско пътуваше с мен на една конска талига. По едно време тя вижда няколко бивола далеч. Биволите бяха 300 метра далеч. Тя скочи от каруцата да бяга от биволите. Казах ѝ: На каруцата си в по-голяма безопасност, отколкото като скочиш. Тя хукна да бяга, за да се избави от биволите.

Някои от вас ви е страх от сиромашията – че не останали пари в касата. И почват да се вдигат космите ви нащрек. Или когато влоговете ви са изтеглени от банката и няма на какво да разчитате. Имаш страх от глад и казваш: “Гладни ще умрем.” Казвам: Страхът е едно особено чувство. Той кара човека да слезе от Божествената каруца и да уповава на себе си. И вследствие на това се раждат най-големите противоречия на света. Първото нещо е: в Писанието се проповядва, че човек трябва да бъде смел, решителен, трябва да се бори, да разсъждава. Който и да е от вас, излезте вечерно време и веднага ще усетите един страх. Няма опасност вечерно време, но пак ви е страх. Докогато човек [не] се справи с това чувство, със себе си, не може да има мир. Например всеки може да ви смути, като ви каже “Баща ви почина.” И без да проверите, вие повярвате и се разплачете. И след половин час ви кажат, че не баща ви, а друг някой починал. И всичките хора страдат от непроверени факти, от речено-казано. Има и непроверени неща и в самия човек. После има шепотници духове в човека. Духовете му говорят. От тия духове трябва да се пазите. Писанието казва: “Изпитвайте духовете.” Христос казва: “Нечистият дух, като ходил по безводните места, затъква се и иска да се върне в мястото, където е бил.” Взел седем

духове и се върнал. И на онзи човек положението е било седем пъти по-лошо.

Най-първо трябва да изучавате закона на внушението. Всички съвременни хора са изложени на закона на внушението. Никой не е свободен. Много пъти вършиш нещо по закона на внушението. Може да хипнотизират един човек и да му внушат да направи след 6 месеца престъпление. И като дойде това време, прави престъпление. Чрез закона на внушението могат да ти внушат, че си болен, че си туберкулозен, че имаш някоя буца в корема, в стомаха, че няма да свършиш добре, че ще ти се случи нещо, че ще умре баща ти, майка ти, че ти няма да се спасиш, ще погинеш в ага. И казваш: “Дали аз ще бъде спасен?” И то не невежите, а най-учените, най-религиозните хора са подложени на това.

Казва Христос на Петра: “Искат да те изпитат, но аз те моля да не оскудее вратата ти.” Силният Петър три пъти се отрече от страх и казва: “Не го познавам този човек, не съм от тях. С тези хора не се занимавам.” И когато го погледна Христос, той съзна погрешката си и плака. И на друго място в Писанието се споменава, че пак останал този страх у Петра. Като бил между езичниците, на едно място апостол Павел го изобличил за този му страх. Когато нямало евреи, Петър ял и пил с езичниците, но като дошли веруещите от Ерусалим, той почнал да страни от езичниците. Апостол Павел му казва: “Не е хубаво което правиш.” Та трябва да се справя човек.

Сега е настанало време, когато човек трябва да се справя със себе си. Няма по-мъчна работа в света от това да се справиш със себе си. За да бъдеш герой, трябва да знаеш, трябва да имаш светлина, да виждаш какво е истинското положение на човека. Има ред факти, които показват какво може да свърши страхът. Един ходил в кръчмата и се напил и вечерта минал по един голям бряг, по едно гърво, което било толкоз тясно, че можел да падне и да се убие. На другия ден, като видял през какво гърво е минал, от страх му побеляла главата – как не се убил. Та вие

постоянно се плашите от неща, които сте минали, като видите през каква голяма опасност сте минали.

Някой път е хубаво да направи човек опит да се излекува от страха. Преди години един американец искал да се спусне от тщеславие от Ниагарския водопад, понеже нямал опитност. Турили го в една бърча и го спуснали. И го въртяла водата във водопада, и като го извадили от бърчвата, питали го: “Как се чувстваш?” Той казал: “И целия свят да ми дадат, не влизам вече в бърчвата.” В дадения случай този човек нямал понятие за това. Но този страх, въртенето на тази бърча му подействало дълбоко. Нещо може да се случи в живота ви и после не може да се освободите от тези впечатления. Та най-първо учете се да се освобождавате от впечатленията.

Никой път не правете прибързано една работа. Обмисли я. Искаш да тръгнеш на път – не бързай да тръгнеш. Искаш да направиш една работа. Не бързай, обмисли хубаво. Искаш да направиш една къща. Имаш 20 000 лева. Казваш: “Оттук-оттам ще взема.” Най-първо той има голяма вяра, като че всичко ще направи. Но случи се така, че той започне и освен че не може да направи къща, но и двадесетте хиляди лева, всичко отива напразно. Не предприемай да градиш една къща, докато нямаш достатъчно средства. И после не прави двуетажна къща, та после да имаш наематели. Той мисли, като си направи къща, да си има наематели и да се осигури. Нямала си баба работа, и си купила прасенце. Най-голямото нещастие, което може да сполети човека, това са наемателите – това е, което аз знам – неразбраните наематели. Направи си една къща, в която ти сам да живееш. Не прави къща за хората да живеят. От мене един съвет. И ако ти се хареса къщата, в която ти можеш да живееш добре, тогаз направи друга, но никога не прави за другите, преди да си направиш за себе си да живееш най-малко десет години. А пък сегашното правило, сегашната житейска мъдрост казва: “Като направиш една къща, първата година я дай на враговете си, дай я на приятелите си и

най-после за себе си.” Хората трябва да бъдат умни. Господ, който е създал света, Той не е мислил един ден само, но през цялата вечност. И всяко нещо толкоз дълго време го е обмислял, че всичко, което може да изпъкне, е взето предвид в Божествения план. И човек мисли, че с вяра всичко може да стане. Казваш: “Лесна работа е.” Ти казваш, че вярваш. Че ако искаш от Бога нещо, което не е разумно, как ще ти го даде? Има много неща, които не са необходими в живота.

Пазете следното правило: Всичко онова, което човек върши в света, добро или зло, то ще се върне върху човека. Такъв е законът. Човек трябва да живее добре, се казва, понеже доброто ще се върне. Не живеи зле, понеже злото ще се върне върху тебе. Всичко, каквото прави човек, ще се върне. И тогаз съвременното противоречие, което съществува в света, не е нищо друго, освен резултат на закона, че действията на народите, на хората се връщат. Обясняват го с карма. Казват: “Така е писано.” Нищо не е писано. Не го е писал Господ, но ти сам живееш разпуснат живот. Ако баща ти е живял 30–40 години разпуснат живот, той не може да очаква да има добри синове. И ако майка ти е живяла разпуснат живот, не може да очаква свестни гръщери. Нейният живот ще се отрази върху тях. После ти си религиозен, но с глупави възгледи. Не си научил себе си както трябва. И като научиш хората така, твоите глупави работи ще се върнат не само върху тебе, но и глупавите работи на тези, които си обърнал, и те ще се върнат отгоре ти. Представете си един майстор, който крои. Един шивач, който като крои, разваля плата. Знаете ли колко шивачи има, които плащат плата.

После едно правило дръжте тази година: Пазете се от белите лъжи! Пред мене явно ме лъже. Например разправя ми един сън, който е лъжа. Доста опашки е турил в съня. Казваш: “Десет мечки видях насън.” – Аз, в сън колкото съм сънувал, повече от една мечка не съм виждал. При мене – смелия, е идвала една мечка, а пък при тебе – страхливия,

защо ще дойдат десет? После казва: “Аз видях ангел с големи крила.” Няма какво да дойде ангел при тебе и да се излага. Някой казва, че видял нещо. Видял някой ангел. В България ми казваха: “Видях Христа.” Питам го: “Как Го видях?” Казва: “Облечен беше Христос в шопска бяла греха.” Значи Христос в България, при вас е бил с шопска греха. От всичките неща, които аз проверих, само на едно място в Сливен една жена ми разправи за един сън, който намерих, че е верен. Този сън сега в следното. Една благочестива жена – извикал я Христос. Тя се молила дълго време да ѝ даде Христос някоя дарба. Повикал я Христос насън и ѝ показал едно място и казал: “Това е гроб. Като минеш през този гроб, през тези страдания, аз ще те приема и онова, което искаш, ще ти дам.” Някоя сестра казва, че я срещнал Христос и я помилвал по лицето. Такива работи няма. Аз не вярвам в това. Христос не се занимава с галене. Не, не, не се лъжете! Той ще ти каже: Този път, по който ходиш, е прав или – не е прав. Така, както постъпваш, не е добре. – Сега аз не отричам онова, но казвам ви при какви условия ще се прояви. Казват, че в края на века Бог ще каже на едни, които са живели съобразно Неговия закон: “Елате вие, които сте живели добре!” И ще ги благослови. Тези, които са живели съобразно Волята на Отца, ще ги благослови, а на другите какво ще каже, няма да кажа.

И после груго едно нещо. Мнозина от вас, гледам, че скърбите не намясто и плачете не намясто. Ако искате да плачете, имайте си една стая за плач и се отделете, и там плачете. Та никои да не ви вижда, когато плачете. Какво ще ви помогнат хората като плачете? Хубаво е да плаче човек. Че когато ме хване хрема и плача, мислите ли, че аз от скръб плача? Колко пъти аз съм плакал, но това е преструвка. Хрема те хване и плачеш. Това не е плач. Това е лечебен метод.

Та казвам, влезли сте в училището. Как ще свършите изпитите? Като отидете в невидимия свят, ще ви подложат на изпитание. Вие искате слава. Онова, което ще му

даде небето на човек, той трябва да го е заслужил. Всички вас ще ви пробват. Ако вие при най-малките изпитания не може да издържите, какво място ще ви дават в невидимия свят? На силните хора дават най-трудните работи. На някой инженер му дават да построи някой мост, някое здане, а пък на онези, които не знаят, не им се възлага толкова нещо. И на веруещите се дават трудни задачи. Може да ти се даде такава една задача от невидимия свят. Защото всичко става от невидимия свят. В невидимия свят, вие, при слизане, сте обещали да не се жените като слезете на земята. Така е писано в атестата ви. Но като сте слезли на земята, яви се един княжески син и ти пише сладки думи, сладки писма: “Ти ще спасиш душата ми, ще ме повдигнеш!” И тя се решава да се ожени за него. Питам: Издържала ли е тя изпита си, тази душа? Онова, което Бог не е съчетал, не го съчетавайте. Сега аз не говоря за женитбата. За бъдеще трябва да имате предвид: Всяко едно съединение между мъж и жена, което става без любов, е едно престъпление. В света може да го правят и ще си понесат последствията. Ако вие го правите, и вие ще си носите последствията. Всякога любовта трябва да бъде не човешка, а Божествена. Ще питаш Господа и тогаз ще се жениш. Ще се жениш, но ще кажеш на Господа: “Да живея ли с тази жена, или да не живея?” От какво произтичат всички неприятности в света? От онези неестествени съчетания между мъже и жени се родиха всички престъпници, които сега съществуват. Те се родиха от безлюбие. Всеки един престъпник е роден от баща и майка, които са нямали никаква любов, и е роден от безлюбие. Тогаз в какво ще сега Новото Учение? В какво ще вярваме? Как ще служим ние на Бога? Вие искате да служите на Бога. Така лесно не се служи. Ако човек не може да вдигне своя кръст и да разсъждава добре, какъв герой ще бъде той и как ще го посрещнат горе на небето с лаврови венци? Там не посрещат ония, които не са живели добре, а само тези, които са живели на земята по любов. Като царе ги посрещат, угощение им дават.

Сега казвам: Ако тази година не можеш да научиш закона на Любовта, тогава всичко е напразно. Ще кажете: “Трудим се.” Когато се мъчиш, тогава няма избор. Това е законът на необходимостта. Да се трудиш, това е по закон. Каквото ти закона определи, това ще правиш. По закон никой не може да се спаси. Който живее по закон, за земята живее. Ти само по пътя на свободата, на истината можеш да бъдеш един веруещ, да живееш както искаш и си свободен да работиш. Тази година проверявайте всички неща, които вършите, дали ги вършите по закона на необходимостта, по закон ли ги вършите, или по пътя на свободата. Да не се месим във вътрешния живот на другите. В закона на необходимостта можем да се месим. И в закона на законността трябва да се месим, а пък в пътя на свободата трябва да оставим всеки един да си постъпи както Бог го е научил. Постъпи както Бог те е научил. Защото, ако постъпиш както някой ще ти каже, винаги ще направиш една погрешка каквато и да е, който и да си. Апостол Павел казва: “Не го казва Господ на мене, но го казвам аз. Не ми е заповядал Господ.” Сегашните веруещи казват: “Господ ми каза да ти кажа.” Не му е казал Господ. Не е въпрос да се съдят хората. Ние мислим, че по закона на съденето ще постигнем нещо. Не. По закона на съденето нищо не може да се постигне. Човек, който не е живял по закона на свободата, на истината, той свободен не може да бъде, не може да работи.

Та казвам: Вие искате да работите. Някой път казвате: “Учителя каза, че тая година има всичките условия.” Всички условия има, ако вложиш закона на Любовта. Законът на Любовта се отличава по следното. Когато Илия отиде на планината, имаше три фази в неговия живот, които му показаха къде е свободата. Най-първо стана голям трус. И Писанието казва, че Бог не бе в труса. Стана голяма буря. И Бог не беше в бурята. И най-после Илия чу тихия глас на Бога, и като го чу, си закри лицето. Та казвам: В онзи тихия глас, който променява човешкото естество,

дойде съзнание в него. Светлина нова го озари. Като чуе човек този глас, изменява се.

Някой път гледам колко много човек трябва да бъде внимателен, когато говори. Аз даже не мисля да ви говоря това. Майката изпраца детето си и казва: “На никаква градина да не се спираш! Направо на училище да отидеш!” Но градината на Петко Стоянов има хубави плодове: ябълки, круши. Спира се детето. Хрумва му една идея. Гледа дали има пазач. Почва да оглежда, съобразява се. Някой път има някоя дървета близо до плета и край пътя е паднал плод. Едната ябълка детето изядо, а другата туря в джоба за майка си. И не казва на майка си как го е взел плода. И казва ъ: “Тази круша ми я даде един приятел и аз те обичам, и ти я нося.” И майката казва: “Колко ме обича това мое дете!” – и го помилва, погали го. Гали детето, което обича да лъже. Детето трябва да каже: “Край плета беше паднала. Едната круша изядох, а другата ти давам на тебе.”

Да ви определя в какво се ди престъплението на човека. Престъплението не може да се забележи – то не е вече от умствен характер. Представете си, че видиш една красива жена, млада мома. Виждаш чертите ъ, очите ъ, с тънки вежди е. Сега веждите ги правят скубани, за да се покажат, че имат интуиция. После устата правят червени. И за тая цел ги намазват. Къщите трябва да се мажат. Не е лошо. Но в красивите момичета тези козметически неща ги няма. Там всичко е намясто. И на момъка му прави впечатление тая красива мома. Той има желание, иска да вкуси тази красота, иска да я целуне. Това не е вече на ума, [а] на сърцето. Най-първо се възхищаваш, после искаш да опиташ дали е сладка. Щом я целунеш, дойде престъплението. Тази красива дъщеря си има баща, братя. Ако я целува всеки, ще се развали мазилката на тази красива дъщеря.

Следователно по закон ти имаш право да я целунеш по един начин: отдалеч ще простреш ръцете си към нея и после ще целунеш пръстите си. Когато целунеш едно същество, ти с това му причиняваш една скръб. То си чисти лицето –

ти му разваляш настроението, ти си дал вече повод за престъпление. С тази неестествена постъпка ти не си спасил свободата ѝ. Тази мома е свободна. Нея има право да целува само слънцето. А пък зад слънцето е Господ, Който го е създал. Ти не си го създал. И ако искаш да я целунеш, трябва да питаш Господа позволява ли да целунеш тая красота. От невидимия свят ще дойде ангел да даде разрешение. Аз говоря за дълбокото вътрешно разбиране. Та някой път ангелите са поставени на голямо изкушение. Господ някой път не ги праща на земята, понеже много ангели, като дойдат да помогнат на човешките души, се влюбват и се оженват. Много ангели са останали на земята и са загазили. И цял един милион ангели има, които са били пратени да помагат на човечеството, но са загазили и са се оженили. Някой път Господ праща някой ангел в изключителни случаи, когато някоя душа е госта загазила. И Господ ще изпрати един ангел, и той ще дойде. И като я изважда от калта, ще я забеле при извора на живота. И ще я измие. Тя ще плаче. И като я измие, и погледне красотата ѝ, ще я целуне. Ангелът се е пожертвал в случая. Самият ангел я е изчистил и ще я целуне. Когато извадиш една душа от тинята на живота, ще я измиеш, ще я целунеш и ще я върнеш в живота. Тогаз ще я целунеш. А пък сега, като срещнеш една мома, искаш да я целунеш. Това са обикновени светски целувки. Не давайте цена на целувката. То е нещо свещено. Тези уста, от които излиза Словото Божие, са нещо свещено. Да посветите очите си на Господа, ушите си, устата си, сърцето си – всичко на Господа да посветите. Та всичко, което вършим, да бъде благоприятно на Господа. Господ да се весели, а ние да се радваме. Господ казва: “Всички трябва да бъдете свършени.” И който свири трябва да бъде свършен. Свършен трябва да бъде човек. И езикът трябва да бъде свършен, и очите трябва да бъдат свършени. Като видиш нещо, да го видиш безпогрешно. Като чуеш нещо, да го чуеш безпогрешно.

Аз не искам сега да туря едно препятствие, не искам

да туря и една съблазън. Даже така, както представям работите, има една опасност за онзи, който не разбира. Целият наш живот е изопачен. Има нещо изопачено в света, което трябва да изправим. Запример тези влюбените хора, момите и момците, като се влюбят, отде забелязват, че момъкът я погледнал накриво? В какво сега криво-то? Тя казва: “Не ме погледна добре, както трябва.” Защо? Значи има един поглед, има една линия в любовта, която се смята за престъпление. Тя казва: “Той не ми се усмихна както трябва. Не ме поздравил както трябва. И не се ръкува с мен както трябва. Не ме прегърнал както трябва.” Сега аз не засягам обикновения живот. Обикновеният живот, както го живеят, той си е намясто. То си е тяхна работа.

Има въпроси в живота, които трябва да се изправят. Нали сте били ученици, как са ви поправяли погрешките по български език? Големи мъчнотии имаше, когато имаше “э”, “ъ”, “ы”, “и” с точка, ери. Всички ученици трепереха. Те не знаеха къде да турят “и” с точка. Всички трепереха. И не знаеха къде да турят “и” осмерично. Та горкият не знаеше кое “и” да тури. Някъде “ы” или “я”. А пък сега госта опростотворено е. А тази небесната азбука е много сложна. Там има по-мъчни работи от ери. Че ако учите английски език, той е много мъчен. Много мъчно е да се учи английски език. Всяка дума, като я учиш, ще я сриваш. А пък има 3–4 букви, турени колкото за украшение. Всяка една дума трябва да знаеш как да я сриваш и как да я пишеш. Даже един учен англичанин не знае как се пишат думите. Искат да направят английски език фонетичен – да се пише както се чува, но много е мъчно да се поправи един език. Всички тези мъчнотии в английския език пък дават една дисциплина. Всеки англичанин, като срива, развива своята памет.

Има нещо, в което може да се уверите. Вие трябва да турите целия си ум в действие, а не само ума в предната част. В нас само предната част е умствена – това поле на челото, дето умът работи. А пък онова, покритото с косми, е в запас. И даже Божествената Любов в човека не е

умствена способност. Умът няма да те учи как да обичаш. Това е закон само на човешката душа. Писанието казва: “Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.” Под думите “с всичката си сила” се разбира с всичкия си Дух. Кой ще ти каже как да възлюбиш? Като дойдеш до сърцето си, то ще ти каже как да Го възлюбиш. Умът ще ти каже как да Го възлюбиш. Сърцето знае как да обича. И умът знае как да обича. Но сърцето няма да обича както ума. И умът няма да обича както душата. И душата няма да обича както силата. Има четири степени в Любовта. Ние едва знаем сега “да възлюбиш ближния си като себе си”. Това е още предисловие за Любовта. А пък онова да възлюбиш със сърцето си, с ума, с душата си и със силата си – това е идеалното. А пък сега е казано само да възлюбиш ближния си като себе си и да възлюбиш врага си. Как ще възлюбиш врага си? Като дойде, ще го нахраниш, ще го напоиш, ще му дадеш огън. Като падне в ямата, ще го извадиш. Един враг няма какво да го презръщаш, да го целуваш. Тази любов е едно изключение там. Ще му окажеш най-обикновената помощ, която заслужава.

Та трябва да се впрегне човешкият ум и човешкото сърце. Понеже влизаме в живота, от невидимия свят ви приготвяват. Вие, като влезете в другия свят, там ще се учите на тая любов. Като влезеш между свършените хора, там ще ги обичаш така – с тая любов. Свършения човек ще обичаш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. А пък несвършения ще го обичаш като себе си. Ти си един от тях. Като отидете в онзи свят, ще се учите как да обичате със сърцето си. Вие казвате, че сте обикнали някого със сърцето си. Но този, когото обичате, свършен ли е? Той утре ще ви изневери. Ще обичаш един човек, който никога няма да ти изневери. Той трябва да е така устойчив, както Бог е устойчив. Като обичаш Бога, Той никога няма да ти изневери. Бог никога не ни изневерява, а ние изневеряваме. За нищо и никакво креснеш.

За да бъдете свободни, за да се освободите от страданията, трябва да имате любов. Вие не можете да се освободите от страданията, докато вашата душа, вашият ум, вашето сърце и вашата сила не са ангажирани в любовта. Единственото нещо, което може да ви избави от страданията, е Любовта. Извън Любовта щастлив живот не може да съществува. Скръбта в света идва по единствената причина, че това място, което се заема от скръбта, не е запълнено с любов. Там, дето няма любов, има скръб. Трябва да се радвате тогаз. Скръбта е един подтик да се работи на земята. Ние сега се възпитаваме. Новият свят, който иде, няма да бъде такъв. Новите хора, които ще се родят, които в бъдеще ще живеят, ще бъдат съвсем други. Някой идва и ми казва: “Я ми докажи.” Няма да ти доказвам. Няма никакви доказателства. Има една бучка захар, близни и ще видиш какъв вкус има. Няма какво да ви доказвам. Има неща позлатени. Има една религиозност позлатена. Даже една стохилиядна част от милиметъра не е позлатена. Казват “златен часовник”, но след 3–4 месеца ще се изтърка. Това, което носиш, да е златно, а не позлатено. Инак всеки 5–6 месеца трябва да го позлатяваш. Защо да носиш една религия позлатена?

Що е Господ? Само онзи е Бог, Когото можеш да обичаш с ума си, със сърцето си, с душата си и със силата си. Когато намериш, че в твоята любов всичкото ти сърце, ум, душа, сила са ангажирани – това е Бог. И Той ще те послуша. Когато се молим без любов, нашата молитва остава без глас и без слушание. Когато Бог създал света, Той е дал общо благословение в света. Но ако се молиш без любов, твоята молитва няма да бъде чута. Ти ще се помолиш и ще оставиш Бога свободен – както Бог благоволява, така да направи. И няма да правиш въпрос. Аз гледам, че някои казвате: “Учителю, не може ли да кажеш на Господа за мене?” Не! Лицеприятие няма. Вие искате да отида да кажа на Господа: “Тази сестра е много напреднала, този брат е много напреднал.” В какво е напреднал? Че тогаз ще дойдат

отгоре и ще видят, че сърцето ви, умът ви, душата ви и силата ви не са ангажирани в Любовта. Тогаз това е лъжа. Някой път казвате: “Учителю, ти всичко знаеш.” И след като им кажа нещо, понеже всичко зная, те казват: “Кой ти го каза?” Значи и аз, излиза според тях, съм един, комуто трябва да съобщават кореспондентите това или онова.

Сега аз искам само да изнеса принципите, но искам да ви оставя свободни. Ни най-малко не искам да реагирам. Вие можете да си живеете както обичате. Нямам нищо против. Но и като почнете да страдате, не ми се оплаквайте. Вие казвате: “Свободни сме.” Тогава не се оплаквайте. Тогава ще признаете, че щом се оплаквате, има нещо, което не е както трябва. Някои ме питат – светски хора ме питат: “Как ги търпиш?” Рекох, аз не ги търпя. Аз сега се уча на търпение. Уча се от тях. Дойде някой и ми разправи нещо както не е. И аз виждам – показали му едно малко бръмбарче и учителят го увеличил 100, 200 пъти и онзи ми носи бръмбара и ми казва: “Виж колко е голям бръмбарът.” И аз виждам, че това е много малко бръмбарче. И казвам: “Много се радвам, много е голямо.” И аз го намалявам до естествената му големина, и то остава едно малко бръмбарче. Той казва: “Много е голям бръмбарът.” За него е голям, за мене е малък. Някой казва: “Чуден е Господ. Колко е малко слънцето, а цялата земя огрява!” А това малкото слънце аз го увеличавам. Аз смятам, смятам и увеличавам, и намирам, че това малкото слънце е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от земята, но е на толкова далечно разстояние, че се гледа малко. Но не е така малко. То е голямо. Господ, за да ни позабавлява, големите работи ги прави малки, а малките големи. И ние мислим, че големите работи са малки, а пък малките работи – големи.

Та казвам: Не считайте една малка ваша погрешка, че е малка. Онази динамичната сила, влезнала в най-малката ви погрешка, в някоя пукнатина, достатъчно е в един ден да ви създаде нещо, от което дълго време да не можеш да се освободиш. В себе си изправяйте погрешката си. И казвам

сега на вас: Господ от вас иска три неща: да не лъжете себе си, защото е невъзможно, и мен да не лъжете, и Господа да не лъжете! И всички дръжте това правило. Три неща искам. Това да го турите като правило! Ще го турите въщи. Себе си няма да лъжите, ближния си няма да лъжете и Господа няма да лъжете! Ще имаш една карта написана. И ще четеш на картата: Няма да лъжеш себе си, няма да лъжеш ближния си и няма да лъжеш Господа! Може да я държиш в джоба си. Ще я извадиш, ще я прочетеш и пак ще я туриш в джоба си. Тази година си направете по една карта. Ще направя проверка. Най-първо и аз ще си направя една такава карта и ще си я туря в джеба. Това е Новото Разбиране! И това не е за черните лъжи, а за белите, защото всичкото е в белите лъжи. От черните вие се стремите да се освободите. Ще извадиш картата и ще кажеш: “Няма да лъжа!”

Често ме срещат някои и ми казват, една сестра ми каза: “Виж тези сестри – тук няма добри сестри.” Значи само тя останала праведна сестра, а пък другите не са. Или някой брат може да ми каже така. Така не се разсъждава – това е интимно. Нямаше какво да ви говоря тези работи. Тази сутрин исках да ви чета от тая книга. Но като поседях малко, понеже има голяма глоба, ако се оттегля от пътя, реших си да им направя една услуга, защото зная, че скоро ще ви глобят, ако не изпълните това правило. Че ти, ако лъжливо се закълнеш, колко години затвор се предвижда? Три години. Ти си един чиновник. Ако три години вземаш по 40 хиляди лева, то са 120 хиляди лева. Струва ли си за една бяла лъжа три години да те затворят и 120 хиляди лева да изгубиш? Това, което повдига човека е: като дойде до лъжата, спри се! Ние много пъти казваме неща преувеличени. Казвате, че опашката на лисицата е 45 метра дълга. Кажете си: “Тази опашка няма да я представя толкова дълга.” Мога да ви представя небето такова, каквото не е. Както и да ви го представя, то не може да се представи. То е извън човешките понятия. В небето ти, като се отдалечиш от един човек, не можеш да го познаеш. В небето хората се

познават само като се обичат. Иначе всички си приличат. Всички са така красиви – външно си приличат.

Та казвам, този закон да бъде и тук: Нека Любовта да бъде един стимул за вас, а не страхът. Понеже ние сме свикнали досега да действаме от страх. Един евангелист, зимно време е и трепери. И го питат: “Как сте?” Той казва: “Много съм добре.” А той трепери. Той трябваше да каже: “Малко ме стяга студът, но се мъча да си изпратя повече кръв към студените пръсти.” Ти досега никога не си мислил за пръстите си. А пък сега, сега като изстинал, погладил ги, помилваш ги малко. Затова ти изстинаха пръстите. Затова дойде студът. Някой път пръстът ти изгори. Ще вземеш масло и ще намажеш пръстите си. И ще кажеш: “Ще извиниш. Причиних страдания на тебе и на себе си. Не бях внимателен.” Вие сте така свързани, че след като се причини вреда комуто и да е, и вие ще страдате. И вашият рег иде. Щом единият се радва, ще дойде и вашият рег. Радвай се с онези, които се радват и скърбете с онези, които скърбят. Трябва да се носи взаимно товарът. Някой път се спирате върху някои хора и казвате: “Еди-кой си човек е лош.” Не мислете така. Всички вие сте много добри, но не сте свършени. Някои от вас говорите много добре английски, френски, но ако речете да пишете на тези езици, ще направите погрешки. Няма нищо от това. Някой път не сте се усмихнали както трябва. – Няма нищо от това. Ще кажеш: “Извинете, днес направих една погрешка. Днес ходих в гостилницата и яденето не беше както трябва. Боли ме коремът и затова не можах да се усмихна както трябва.” Има едно масло, което, като ядеш, сърби те, краста те хваща. Когато ти се каже “не го яж”, ти не го яж. По-добре малко сух хляб, малко сирене, малко круши, отколкото така сготвено, което нищо не допринася.

Та казвам следующото сега: Ще ходите по закона на Любовта! Всички трябва да станат свършени. Аз желая всички да станете свършени. И това ви е определено. Едно дете нали ще израсне? То ще израсне до 21 година и после не

расте. Всъщност то расте и по-нататък, но по-слабо. Повече расте на широчина. От 40 до 120 години мозъкът му расте. Докато живее човек, той расте. Щом престанеш да растеш, ти си осъден на смърт. Радвайте се, че могат да растат умът ви, сърцето ви, душата ви и силата ви. Четири неща да има във вас, които постоянно трябва да растат. На стари години защо да не се занимавате с козметика – да се изменят веждите ви. Някои идват и казват: “Остаряхме.” От какво сте остарели? От знание ли, или от глупост? Ако сте остарели от знание, от любовта на сърцето ви, на ума ви, на душата ви и на духа ви, аз ви облажавам. Но ако сте остарели от безлюбие на ума, сърцето, душата и силата ви, аз ви съжалявам.

Писанието казва: “Всички ще се явим пред Неговото лице.” Как ще се явим пред лицето на Бога? Ще повика Господ: “Агаме.” Всекиго ще повика по име. Какво ще кажете тогаз? Желая, когато дойде Господ, да не ви намери като Агама под шубрачките – необлечени, но облечени. Апостол Павел се оплаква: “Да не би да се намеря гол!” Аз желая да бъдете облечени в дрехите на Любовта, в дрехата на светлината, на свободата в тези най-хубавите цветове. Да носите онази хубавата царска мантия, направена от Любов, от светлина, свобода. Желая на всинца ви да бъдете така облечени!

Сега на тази книга (“Форми в природата”) да не ѝ стане криво. Защото книгата ще плаче. После, да не ѝ причиним страдание. (Прочете се от беседата “Абсолютна реалност”, стр. 185, от същото томче.)

Ближният в случая е душата, която се проектира навънка. Ти обичаш огледалото за себе си. Огледалото не е реално, но понеже виждаш себе си в огледалото, тебе ти е приятно. Ще намерите и ще прочетете тая лекция.

Да благодарим на Бога, че светът е едно велико училище за нас. И ние не трябва да изпущаме ония хубави условия, които сега имаме. Божието благоволение е да познаем Бога във всичките му дела и Той да се весели в нас и ние да се

радваме в Него.

Отче наш

Бог има всичкото разположение да ни помага. И ние трябва да имаме всичкото разположение и ние да работим за Него. Аз желая да ви помагам на всинца ви, но и вие трябва да помагате.

15. Утринно Неделно Слово, гържано
на 22 януари 1939 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Времето влажно, меко, мъгливо.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Добрият език	25.IX.1938 г.	5
Трансформатори на Божествената енергия	2.X.1938 г.	27
Любов към всичко	16.X.1938 г.	50
Постоянната връзка и единствената мярка	23.X.1938 г.	65
Силата на човека	30.X.1938 г.	82
Всичко е за добро	6.XI.1938 г.	100
Горе на планината	13.XI.1938 г.	123
Една свещена идея	4.XII.1938 г.	147
Вътрешният мир	11.XII.1938 г.	168
Надежда, вяра и любов	18.XII.1938 г.	186
Страдание и радост	25.XII.1938 г.	202
Посрещането на Господа	8.I.1939 г.	218
Година на работа	15.I.1939 г.	237
Основното правило	22.I.1939 г.	258

ПОРЕДИЦА “УТРИННИ СЛОВА”

1. Абсолютната истина. Година I (1930 – 1932), 1 – 16 беседа. София, 1949 г., 1994 г.
2. Ново разбиране. Година II (1932 – 1933), том I, 1 – 12 беседа. София, 1949 г.
3. Сеятелят. Година II (1932 – 1933), Том II, 13 – 27 беседа. София, 1950 г.
4. Дреха на живота. Година II (1932 – 1933), Том III, 28 – 40 беседа. София, 1950 г.
5. Ново разбиране за времето. Година III (1933 – 1934), Том I, 1 – 20 беседа. София, 1996 г.
6. Младият, възрастният, старият. Година III (1933 – 1934), Том II, 21 – 48 беседа. София, 1996 г.
7. Учение и работа. Година IV (1934 – 1935), Том I, 1 – 14 беседа. София, 1939 г.
8. Ценната гума. Година IV (1934 – 1935), Том II, 15 – 41 беседа. София, 1941 г.
9. Трите родословия. Година V (1935 – 1936), Том I, 1 – 17 беседа. София, 1943 г.
10. Устойчиви величини. Година V (1935 – 1936), Том II, 18 – 34 беседа. София 1943 г.
11. Той създава. Година VI (1936 – 1937), Том I, 1 – 15 беседа. София, 1947 г.
12. Старото отмина. Година VI (1936 – 1937), Том II, 16 – 35 беседа. София, 1947 г.
13. Ликвидация на века. Година VII (1937 – 1938), Том I, 1 – 18 беседа. София, 1948 г.
14. Красотата на душата. Година VII (1937 – 1938), Том II, 19 – 39 беседа. София, 1948 г, 1994 г.
- 15. Добрият език. Година VIII (1938 □ 1939), Том I, 1 □ 15 беседа. София, 1998 г.**
16. Изпитът на Любовта. Година VIII (1938 – 1939), Том II, 16 – 37 беседа. София, 1998 г.
17. Първият момент на любовта. Година IX (1939 – 1940), Том I, 1 – 18 беседа. София, 1997 г.
18. Обичайте и радвайте се. Година IX (1939 – 1940), Том II, 19 – 36 беседа. София, 1997 г.
19. Съгласуване на мислите. Година X (1940 – 1941), 1 – 29 беседа. София, 1998 г.
20. Важни и належащи неща. Година XII (1942 – 1943), Том I, 1 – 17 беседа. София, 1997 г.
21. Плодовете на любовта. Година XII (1942 – 1943), Том II, 18 – 34 беседа. София, 1997 г.
22. Новото начало. Година XIII (1943 – 1944), Том I, 1 – 13 беседа. София, 1944 г.

Петър Константинов Дънов (1864 □ 1944)

ДОБРИЯТ ЕЗИК

Том I

Утринни слова, год. VIII (1938 – 1939)

Първо издание

Предпечатна подготовка:

Компютърен набор: Веселина Маркова

Коректор: Мария Анастасова

Графично оформление: Станислав Пухлев

Координатор на отпечатването на неиздаваното слово:

Вергилий Кръстев

©Издателство “АСК 93”

©Издателство “Урания”

ISBN 954-9589-09-9